

בעזרת השם יתברך

דער קוואל פון אמונה

שיינע וואונדערליכע שיעורים, געזאגט געווארן דורך

כבוד קדשת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א

אריינגוברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער, ווי אויך עצות און התחזקות ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום

סדר שמות תשע"ג לפ"ק

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדוננו מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים,

און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא

און מדרשים און זוהר הקדוש.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק

דורך חסידי ברסלב - גוא יארק י"ז

© כל הזכויות שמורות
צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב

ליבעריטי
Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

Visit Our Web Site:

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיווק פאר די

אידישע שטוב
212-444-9169

קול

ברסלב
212-444-9191

חיווק יומי

צו באקומען די חיווק יומי

מעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

גרפיקה עיצוב ועימוד: א.י.ש. אשדוד 05276-27127

מפתח

- 1 עָם זָאל נִישְׁט זײַן קײַן מַחְלוּקַת. 1
- 2 הַפֶּרֶת הַטּוֹב. 29
- 3 דָּער בַּאָשְׁעֶפֶער אַיז מײַט דײַר 47
- 4 דוּ בײַזט אַ חִידוּשׁ. 77
- 5 גָּעב זײַך אַכְטוֹנִיג. 105
- 6 דָּער בַּאָשְׁעֶפֶער דַּאַרְף דײַך יֵא. 135
- 7 אַ אײַדישֶׁע שְׁטוֹב. 155
- 8 מײַר אײַדן אײַנאַײַנעם. 167
- 9 הַאַלְט זײַך שְׁטאַרְק. 183
- 10 שְׁמַחָה אַיז דײַ גְּרַעסְטֶע זאַך. 213

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּעַר בְּעַל הַטּוֹרִים זָאגְט אַז דִּי
ווערטער זענען ראשי תיבות וְאָדָם אֲשֶׁר לִוְיָדָה הַסֹּדֶר שְׁנַיִם
מִקְרָא וְאֶחָד תְּרַגּוּם בְּקוֹל נְעִים יִשִּׁיר יְחִיָּה שְׁנַיִם רְבוֹת
אַרְכּוֹת לְעוֹלָם, אַזוֹי ווי דִּי הייליגע חז"ל זאגן (בְּרַכּוֹת ח.) לְעוֹלָם
יְשָׁלִים אָדָם פִּרְשִׁיתוֹ עִם הַצִּיבּוֹר שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תְּרַגּוּם, שְׁפָל
הַמְשָׁלִים פִּרְשִׁיתוֹ עִם הַצִּיבּוֹר מְאַרְיָכִין לוֹ יָמָיו וּשְׁנוּתָיו, אַ
מְעַנְטֵשׁ זָאל יַעֲדֶע וואך מַעֲבִיר סְדֵרָה זַיִן, שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד
תְּרַגּוּם, ווייל ווער עס איז מַעֲבִיר סְדֵרָה, וועט לְעֵבֶן לֵאנְגֶע יָאָרָן.

דאָרף מַעַן אָבֵער פֿאַרשטיין, ווי קומט עס אַרײַן אֵין דִּי
וואַכעדיגע סְדֵרָה, פֿאַרנוואס האט דִּי תוֹרָה פּוֹנֶקט דָא מְרַמֵּז גְעווען,
אַז מַעַן דאָרף מַעֲבִיר סְדֵרָה זַיִן ?

זאָגט מוהֲרָא"ש שְׁלִיטֵט"א לויט ווי דער הייליגער רַבִּי זָאגְט
(לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן י"ט) אַז מִיטן מַעֲבִיר סְדֵרָה זַיִן,
פֿאַרעכט מַעַן דִּי האַרְבֵּעַ עֲבִירָה פּוֹן "פֶּגֶם הַבְּרִית", און ווי
באַקאַנט זענען דִּי טעג פּוֹן שׁוֹבְבִי"ם, סְפֵעֲצִיעֵל מְסוּגָל צו אַלְעס
פֿאַרעכטן, דערפֿאַר ווען מַעַן הייבט אָן פֿרֶשֶׁת שְׁמוֹת, וואס
דעמאַלטיס הייבן זיך אָן דִּי שׁוֹבְבִי"ם טעג, איז דִּי תוֹרָה מְרַמֵּז, אַז
מַעַן זָאל אָנְהֵיבן מַעֲבִיר סְדֵרָה צו זַיִן, און מִיט דעם וועט מַעַן
אַלְעס פֿאַרעכטן.

(זאת התורה שמות תורה ב)

בעוהש"ת

קונטרס

עם ואל נישט ויין קיין מחלוקת

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, גענאגט געווארן דורך
פּבוֹד קרוֹישַׁת הַרֵב הַצִּדִּיק מוֹהֲרָא "שׁ שְׁלִימ"א
אריינגעברענגען אין אויף די ריינע און קלארע אמונה אין פאשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם קעגן בשלום.

פּרִישַׁת שְׁמוֹת תּשׁע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אנגער הייליגער און פארשטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעשלאסען מיט פסקוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאקרים
פון אנגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך הסודי בֵּרְסֵלֵב - נוא יארק יצ"ו

מוהראש זאגט אז מען דארף אנטלויפן פון
מחלוקת אזוי ווי פון פייער אפילו מען איז
גערעכט, דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי
הלכות, הלכות יין נסוף): אויף דעם וואס דער
הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א',
סימן א): אז די יצר הרע איז זיך מתלבש מיט
מצוות: אז עס איז נישט דא נאך אזא מצוה
וואס דער יצר הרע איז זיך מתלבש ווי די זאך
פון מחלוקת פאלו מען דארף קריגן אויף
יענעם וועגן פבוד שמים, און פון די מצוות
מיינט די הייליגע רבי צו זאגן אז די יצר הרע
איז זיך מתלבש מיט מצוות און מען דארף פון
דעם אנטלויפן.

(אמרי מוהרא"ש תתקפו)

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

.א.

מיר שטייען יעצט אין דעם ערשטן 'ליל ששי' פון 'שוכבי"ם'; וואס דער גאנצער ענין פון שוכבים איז געשטעלט מתקן צו זיין דעם חטא פון 'פגם הברית', וואס מיר אלע זענען ליידער געכאפט דערין, און מיר דארפן אסאך בעטן דעם אייבערשטן, אז מיר זאלן זוכה זיין צו 'תיקון הברית'.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קיד):
עס האט א פנים, אז מען דארף זיך פון א הרהור זייער היטן. פירט אויך דעם אויס דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה: פון דעם זעהט מען, אז אויב א מענטש האט נאר אפילו איין שלעכטן געדאנק, איז דאס שוין א מורא דיגער פגם רחמנא לצלן. ווייל די מחשבה פון א מענטש דאס איז זיין נשמה, אזוי ווי מיר זאגן (לשם יחוד קודם הנחת תפילין): הנשמה שבמוחי. און דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כא): דארט וואו דער מענטש טראכט, דארט איז דער גאנצער מענטש. דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קצג): ווען א מענטש זאל זיך אריין לייגן מיט זיין גאנצער מוח און מחשבה אין איין זאך, וועט ער דאס קענען אויספירן בלויז מיט די כח פון זיין מחשבה, ווייל די מחשבה האט א מורא דיגן כח.

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

אבער די מחשבה - נשמה איז ארומגענומען מיט צען לבושים, וואס זיי ווערן אנגערופן עשר ספירות, וואס דאס זענען צען ערליי דמיונות, וואס פון דעם נעמט זיך אלע נארישע דמיונות און תאוות. למשל: איינער טראכט פון פבוך, איינער פון געלט, איינער פון אכילה ושתייה וכו', בפרט ניאוף, וואס דאס נעמט שוין אריין אין זיך אלע תאוות. וואס דורכדעם איז ער פוגם אין זיין נשמה, און ער מאכט א פגם אין אלע עולמות. נאר וויבאלד מיר האבן א פארגרעבטן גוף, איז אונז זייער שווער צו פארשטיין וואס רוחניות איז, און וואס איין שמוציגן געדאנק איז גורם.

חנ"ל זאגן (אבות פרק ד, יז): יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה, מפל חיי העולם הבא, עס איז בעסער איין שעה מיט תשובה און מעשים טובים אויף דער וועלט, מער פון די גאנצע עולם הבא; דאס הייסט, אז א מענטש זעצט זיך אנוועק אין א צימער וואו קיינער איז נישט דא, אדער ער גייט אין פעלד שפאצירן וואו קיינער איז נישט דארט, און ער רעדט זיך אויס דאס הארץ צום באשעפער, ווייל ער גלייבט אז דער באשעפער איז דא, און ער הערט אים אויס, וואס ער רעד צו אים, און אזוי טוט ער תשובה, און ער פארציילט אויס פארן אייבערשטן אלעס וואס ער האט געטוהן, [ווייל דער עיקר תשובה איז 'ווידוי דברים' (רמב"ם פרק א מהלכות תשובה, הלכה א), און אזוי זאגט ער פארן אייבערשטן: רבנו של עולם! איך האב חרטה אויף וואס איך האב געטוען, און גערעדט, און געטראכט. און ער טוט צדקה און חסד, ער העלפט ארויס א צווייטן איד, דאס צו טוהן איין שעה אויף דער וועלט, איז מער פון די גאנצע לעבן פון עולם הבא.

יעצט לאמיר זיך פארשטעלן וואס עולם הבא איז; אן אייביגער זאך, וואס עס איז נישט שייך צו זאגן אויף דעם קיין זמן, ווייל אויבן איז שוין

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

נישט דא קיין שום זמן, און מען קען דאס נישט מעסטן מיט קיין יארן וכו', און מען קען נישט משיג זיין וואס עס הייסט עולם הבא און רוחניות! און אויף דעם זאגן חז"ל (שם): יפה שעה אחת בעולם הבא, מפל חיי העולם הזה. דאס הייסט אז א מענטש האט אפגעלעבט זיבעציג אכציג יאר, און עס האט אים גארנישט געפעלט, אזוי ווי שלמה המלך זאגט (קהלת ב): עס האט מיר גארנישט געפעלט פון אלע תענוגים אויף דער וועלט, אלעס האב איך געהאט. דאך איז איין שעה פון 'תענוג רוחני', און זיין דבוק אין באשעפער אויף יענער וועלט, מער ווי דער גאנצער עולם הזה.

פון דעם קען מען זיך לערנען וואס דאס הייסט איין שלעכטן הרהור וואס א מענטש טראכט, וואס דורכדעם האט ער זיך שוין אויסגעריסן פון באשעפער, און דאס איז שוין פגם הברית, ווער רעדט נאך אז זיין קאפ זינקט אין שמוץ, און ער טוט שמוץ רחמנא לצלן.

וועגן דעם איז יעצט די צייט וואס מען קען דאס אלעס פארעכטן, אזוי ווי דער אר"י הקדוש זאגט (שער רוח הקודש, תקין כז): אז די טעג וואס מען ליינט די פּרשיות פון שְׁמוֹת וְאֵרָא בְּאֵשׁ שְׁלַח יִתְרוֹ מ'שְׁפִטִים איז מסוגל צו פארעכטן דעם חטא, ווייל מען ליינט די פּרשיות ווי אידן זענען אראפ אין גלות מצרים, און געדארפט פארעכטן די טיפות וואס אדם הראשון האט פארלוירן אין די הונדערט דרייסיג יאר וואס ער איז געווען פרוש מאשתו (ערובין יח ע"ב), און די אידן האבן געדארפט דורכגיין דעם כור הברזל אין מצרים, ביז צום סוף זענען זיי ארויס פון מצרים און מקבל געווען די תורה. וועגן דעם ווען מען ליינט די סדרות, איז זייער מסוגל אז א מענטש זאל קומען צו זיין תיקון.

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

ב.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב): אז דער עיקר יצור
הרע און די אלע תאוות וואס ברענגט אין אינו, [בפּרַט פאַר די בְּנֵי הַנְּעוּרִים],
קומט פֿשוט פון די בלוט וואס איז פארגרעבט, און דאס קאכט אין אים.
אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ה): די אלע בלוט
פון א מענטש וואס זענען נאכנישט אויסגעלייטערט, דאס ברענגט אים צו
מחלוקת און נצחון, וועגן דעם דארף א מענטש אויסארבעטן און
אויסלייטערן זיין בלוט, וואס דורך דעם זוכט ער שוין נישט קיין מחלוקת
נאר שלום. און ווי אזוי איז מען זוכה זיך אויסצולייטערן די בלוט?
דורךדעם וואס א מענטש רעדט אזוי פיל ווערטער פון תורה און תפלה, ביז
זיין גאנצער בלוט ווערט נאר ווערטער פון תורה און תפלה.

דאס הייסט, אז א איד דארף אזויפיל רעדן צום באשעפער, נאך א דיבור
און נאך א דיבור, און דאס זעלבע זאך לערנען איין פסוק חומש און נאך א
פסוק חומש, נאך א משנה און נאך א משנה, נאך א מִמְרָא אין גמרא, און
נאך א מִמְרָא, ביז ער זאל שוין האבן אזויפיל פסוקים געלערנט, און
אזויפיל משנה'ס געלערנט, און אזויפיל מִמְרָא'ס געלערנט, און אזויפיל
הלכות געלערנט אינעם היינטיגן טאג, אז ער האט שוין נישט קיין כח זיך
צו קריגן, אדער צו רודפֿן א צווייטן; דאס הייסט, ער האט שוין מוזף
געווען זיין בלוט דורך אזויפיל תורה וואס ער האט געלערנט, און דורך
דעם וואס ער האט זיך שוין אזויפיל אויסגעערעדט דאס הארץ צום
איבערשטן, אז ער האט שוין נישט קיין כח פאר אנדערע זאכן.

אבער פארקערט, די אלע בעלי מחלוקת, אז מען וועט גוט קוקן די
מצואות, וועט מען זעהן אז ער לערנט נישט קיין פסוקים, קיין משנה'ס,

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

קיין מימרא'ס אין גמרא, אויף לערנט ער נישט קיין הלכות, נאר ער איז פארנומען מיט מחלוקת רחמנא לצלן.

ג.

דוד המלך זאגט (תהלים נה, כא): שלח ידיו בשלומיו חלל בריתו, טייטשן צדיקים: אז מען זעהט איינעם רעדן אויף אן ערליכן איד, זאל מען וויסן אז ער האט געבען מחלל געווען דעם ברית. און ער איז זייער פגום רחמנא לצלן.

דער תנא זאגט (אבות ב, י): הוי זהיר בגחלתן שלא תפנה, מען דארף זייער אכטונג געבן, נישט צו טשעפענען חלילה אן ערליכער איד, ווייל ער איז געגליכן צו א קויל, און מען וועט זיך אפבריען. און פונקט ווי א קויל וואס אינדרויסן זעהט מען נישט קיין שום פייער, אבער אינעווייניג ברענט דאס מורא'דיג שטארק, די זעלבע זאך א צדיק, איז ביי זיך ממש גארנישט, און ער איז ביי זיך פשוט בלאטע, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק ב' סימן ע"ב): א איד דארף קומען צו אַזא שלימות אז ער זאל זיין ביי זיך גארנישט, און די מתנה באקומט מען פונעם צדיק, אז מען זאל ווערן אינגאנצן בטל, ווייל דער צדיק איז מעורר די שפלות פון א מענטש, אזוי ווייט אז אפילו ווען ער לעבט נאך שפירט ער זיך ווי א שטיק ערד און בלאטע, קומט אויס אז דער צדיק איז א 'גחלת' - קויל, וואס אינדרויסן זעהט ער אויס ווי א שטיק ערד און שטיין, אבער אינעווייניג ברענט ער צום באשעפער מיט א מורא'דיגע פלאם פייער.

וועגן דעם ווארענען אונז חז"ל (שם): אכטונג צו געבן פון זיי, און שטעלן דאס צו, צו קוילן, און זיי פירן אויס: אז זייער ביס איז אזוי ווי דער ביס פון א גיפטטיגער שלאנג. אויף געפונען מיר עטליכע מאל אין חז"ל (ע"ן

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

שבת קי ע"א; עבודה זרה כו ע"ב): אז איינער טשעפעט א תלמיד חכם כאפט ער א בייס פון א שלאנג.

דער הייליגער רבי יונתן אייבשיץ זכותו יגן עלינו, האט שטענדיג געהאט צוטוהן מיט די גוים זמח שמם, ונאס זיי פלעגן זוכן נאר זיך מתנפת צו זיין מיט די אידן, כדי זיי אויף צו ווייזן זייער נארישע גלויבן און דאס ארויף צווינגען אויף אונז, אז מיר זאלן אויכעט גלייבן אין זייערע שטותים און הבלים, וואס יעדער חדר אינגל וואס איז א בר דעת ווייסט אז דאס איז פשוט א נארישקייט, ווייל ער איז געווען א ממזר, וואס איז געבוירן געווארן אין א שטאל, און זיי האבן געמאכט פון אים א גאנצן געשעפט, און ער האט געמוזט גיין אסאך מאל צו זייערע חכמים, צו ענטפערן אויף זייערע שאלות פארן קעניג.

האט אים א גרויסער שר איינמאל געפרעגט צווישן די שאלות, אויף דעם וואס חז"ל זאגן (שם): אז איינער פאלגט נישט א תלמיד חכם, וועט אים א שלאנג בייסן; פארן וואס געפונען מיר נישט אין די גאנצע תורה אזא מין שטראף, עס איז דא נאך הארבע עבירות וואס מען איז חייב דערויף מיתה, אבער מען באקומט דערפאר: סקילה, שריפה, הרג, חנק; וואס די אלע מיתות ברענגט מען צום 'בית דין', און מען איז אים דן, ווי אזוי האבן חז"ל ארויפגעלייגט נאך א שטערקערע שטראף ווי די תורה, אז א שלאנג זאל אים בייסן אומגעראכטן, אן משפט'ן מיט א פסק דין?!

האט אים דער הייליגער רבי יונתן צוריק געפרעגט: אז איינער וועט דיר יעצט באליידיגן אדער שעלטן, וואספארא ענוש באקומט ער? האט ער געענטפערט: טויט שטראף. פרעגט ער אים: דו קענסט ארויסנעמען דין רעוואלווער און יענעם שייסן? זאגט ער: גיין! פארן וואס נישט? זאגט ער: ווייל עס איז דא א משפט, עס דארף זיין עדות, צי ער האט מיר טאקע

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

געשאלטן וכו', און אז מען וועט קענען אויפנווייזן אז ער האט מיר מבזה געווען ברבים, דעמאלטס וועט מען אים הענגען.

זאגט ער אים: זייער פיין געזאגט. און וואס טוט זיך אז איינער באפאלט דעם שומר, וואס ער היט אויף דיר און אויפן גאנצן קעניגליכן פאלאץ, אז עס זאל זיך נישט אריינברעכן קיין שום רוצח, און איינער ראנגלט זיך מיט אים און ער וויל אריין גיין, וואס טוט דעמאלטס דער שומר? ! ער פֿרעגט נישט קיין קשיות, נאר ער נעמט ארויס דעם רעוואלווער און ער שיסט אים, ווייל חלילה אז ער לאזט אים אריין צום מלך, איז דער שומר שולדיג אין אלעם, פארן וואס ער האט אים אריין געלאזט.

האט דער הייליגער רבי יונתן זכותו יגן עלינו אויסגעפירט: די חז"ל זענען די שומרים, ווייל זיי היטן אויף די תורה, דערפאר אז מען טשעפעט א תלמיד חכם וועט מען כאפן אויפן פלאץ, אזוי ווי די גמרא זאגט (שם): דלמא חויה דרבנן טרקיה, אז מען איז פוגם אין אמונת חכמים, און מען צוברעכט זייער צוים, באקומט מען א בים פון א שלאנג, וואס האט נישט קיין רפואה.

אבער די אלע וואס רעדן אויף תלמידי חכמים און צדיקים, טרעפן זיך אן עציה: צו מאכן דעם מענטש קודם אויס תלמיד חכם, און אויס צדיק, ממילא האט ער שוין א היטר צו רעדן אויף אים, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות שבת הלכה ה, ט): טייטשט אויס דעם מאמר חז"ל (תנחומא סוף פי תצא): [עמלק] חותף זנבות זורק פלפי מעלה; עמלק נעמט ליידג גייערס וואס זענען פשוטע שווענץ, און ווייסן נישט גארנישט, זיי נעמט דער סמ"ך מ"ם און ער הייבט זיי אויף זייער הויפ, און ער מאכט זיי זייער גרויס, און אלע האלטן פון זיי, און פון די אנדערע זייט; דער ערליכער איד וואס איז דבוק אין דעם אייבערשטן, און ער איז נישט מסיח דעת פון דעם

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

בורא פל עולמים אפילו איין סקונדע, אויף אים זאגט מען אז ער איז גארנישט וכו'.

ד.

און וואס איז טאקע דער סימן צו וויסן ווער עס איז באמת אן ערליכער איד? ! נאר דער פנא זאגט (אבות ה, יט): מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע וכו', וואס איז דער חילוק פון די 'תלמידים' פון אברהם אבינו, צו די 'תלמידים' פון בלעם הרשע; פרעגן די מפרשים פארן וואס פרעגט ער נישט גלייך וואס איז דער חילוק צווישן 'אברהם' און 'בלעם' אליין? ! נאר צווישן אברהם און בלעם האט מען טאקע נישט געזעהן קיין חילוק, ווייל ביידע זענען געווען אנגעטוען מיטן זעלבן לבוש, און ביידע האבן געזאגט תורה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן נ"ו): בלעם האט אויך געזאגט תורה, און ער האט זיך געשטעלט אויף א פסוק, און געזאגט א גאנצע תורה וכו'. ממילא האט מען צווישן זיי אליין נישט געזעהן קיין שום חילוק, נאר ביי די תלמידים, האט מען שוין געזעהן א גרויסן חילוק.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ק"מ): אויפן פסוק (איוב לו, ז): ביד כל אדם יחתום, לדעת כל אנשי מעשהו, אז א צדיק איז פונקט אזוי ווי א זיגל, וואס ווען מען קוקט אויפן זיגל אליין, זעהט מען די ווערטער פארקערט, נאר ווען מען זיגלט דאס אראפ אויף א צווייטע זאך, דעמאלטס איז דאס גראד און מען קען דאס ליינען. די זעלבע זאך, אויף א צדיק אליין קען מען גארנישט זעהן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קט"ז): א צדיק זעהט אויס פונקט ווי א צווייטן, און מען קען אויף אים גארנישט דערקענען אז ער איז אנדערש ווי א צווייטן.

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

פארקערט, ווי א גרעסערער צדיק ער איז, אלץ מער פשוט'ער פירט ער זיך אויף, און מען זעהט ביי אים גארנישט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמג): 'שלמה המלך עליו השלום האט געמאכט דריי ספרים: משלי, קהלת, שיר השירים. און מען זעהט אז משלי און קהלת איז פול מיט מוסר השכל און יראת שמים ביי יעדן פסוק, אבער שיר השירים ווערט נישט דערמאנט קיינמאל דאס ווארט 'קודש' אדער 'טהור', און מען זעהט נישט אפען קיין מוסר און יראת שמים, פון דעס טוועגן זאגן חז"ל (נדים ג, ה): אלע שירים זענען הייליג, אבער 'שיר השירים' איז 'קודש קדשים'.

דאס זאגט דער פסוק: ביד כל אדם יחתום, דער צדיק ווערט אנגערופן 'כל אדם', און ער איז אזוי ווי א 'זיגל' און אויף אים אליין קען מען גארנישט זעהן, און ער פירט זיך אויף גאר פשוט, אבער פון זיינע תלמידים וועסטו שוין יא קענען זעהן ווער ער איז, ווייל אז ער האט אויפגעשטעלט תלמידים וואס זיי פלייסן זיך אין די תורה, און לערנען חומש רש"י און זענען מעביר סדרה יעדן טאג, זיי לערנען יעדן טאג משניות, גמרא, שולחן ערוך, פארשטייט מען דאס גרויסקייט פון דעם רבין.

אבער וויבאלד מען האט פאגם געווען בכרית, רעדט מען אויף ערליכע אידן, און מען רעדט לשון הרע רכילות, און ליצנות, וואס פון דעם בועט זיך אויף א גאנצע מחלוקת. חז"ל זאגן (שמות רבה ל, יז): אין דבר טוב וכו' יוצא מתוך מריבה, פון מחלוקת קומט נישט ארויס קיין גוטס. 'קין' האט נישט גע'הרג'ט 'הבל', נאר ווייל ער האט געהאט מיט אים א וויכוח, און אזוי רעכנט אויס דער מדרש א גאנצע ליסטע, וואספארא שלעכטע זאכן עס איז אלץ ארויסגעקומען פון וויכוחים און מחלוקת; און אלע צרות

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

קומט ווייל מען הייבט זיך אן צו קרייגן רחמנא לצלן, וואס דאס איז די ערגסטע זאך.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן א'): אז דער סמ"ך מ"ם קומט צו א מענטש פארשטעלט מיט מצוות, און אזוי רעדט ער אים צו, צו טוהן עבירות. זאגט אויף דעם דער הייליגער רבי יונתן זכותו יגן עלינו (לקוטי הלכות יין נסוף, הלכה ד, י): אז דאס גייט ארויף אויף מחלוקת; דאס הייסט, דער סמ"ך מ"ם רעדט איין פאר א מענטש, אז עס איז א מצוה יענעם אויסצורודפן עד חרמה, דארף מען וויסן אז דאס איז מצוות פון די סטרא אחרא, און מען דארף פון דעם אנטלויפן, פארקערט, דער הייליגער רבי האט אינז אויסגעלערנט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רפב): אז מען דארף יעדן מענטש דן זיין לפי זכות, און נאר קוקן אויף זיין גוטס.

ווי באוואוסט האט דער הייליגער רבי ר' יונתן אייבשיץ זכותו יגן עלינו געהאט אויף זיך אסאך מחלוקת; און מען האט אמאל געברענגט פארן הייליגן רבי'ן א קמיע פון רבי ר' יונתן, וואס עס איז געשטאנען דארטן: עבדו מביחו, וואס זיינע מתנגדים האבן געטענה'ט אז ער מיינט צו זאגן: עבדו משיחו, און ער מאכט זיך פאר משיח, האט דער הייליגער רבי אנגעהויבן צו לאכן, און זיך אנגערופן: מביח"ו איז א שם, וואס גייט ארויס פון די ראשי תיבות פון די ווערטער (בראשית ו, ח): ו'נח מ'צא ח'ן ב'עיני ?-ה-ה-ה, (תני מוהר"ן סימן תסג). זעהט מען פון דעם, אז נישט יעדע זאך פארשטייט מען, וועגן דעם וואס דארף מען רעדן און קרייגן אויף יענעם?!

אויף האט דער הייליגער רבי ר' יונתן אמאל געזאגט א ווערטל, אויף די פיל מחלוקת וואס ער האט געהאט אויף זיך, אפילו פון תלמידי חכמים און צדיקים: דאס וואס חז"ל זאגן (בבבב סד ע"א): תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם. געווענליך תלמידי חכמים זענען זיך מתווכח אין לערנען, און מען

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

קריגט זיך ארום, אָבער ווען עס קומט צו קריגן אויף 'יונתן', דעמאלטס:
'מרבֿים שלום בעולם' מאַכן זיי אַלע שלום צווישן זיך, אַבי מיר צו רודפֿן.

ה.

רש"י הקדוש זאגט אויפֿן פֿסוק (שמות ב, יא): וַיֵּרָא בְּסִבְלָתָם: נָתַן עֵינָיו
לְבַבּוֹ לְהִיּוֹת מִיֵּצֵר עֲלֵיהֶם, עַס הָאֵט זַייער ווי געטוהן פאר משה רבינו די
צרות וואס אידן מאַכן מיט. און עס האט אים אַלץ געוואונדערט וואס זענען
די אידן שולדיג אז זיי דארפֿן ליידן אזא ביטערן שווערן גלות? נאכדעם
געפונען מיר אז משה רבינו האט געזעהן ווי אזוי אַ מצרי שלאגט אַ איד,
האט אים דאס זייער ווי געטווען, האט ער גלייך ערלעדיגט דעם מצרי,
ווייל פאר אַ איד דארף זייער ווי טוהן, אז מען שלאגט אַ איד, כַּל שָׁכַן ווען
אידן קריגן זיך צווישן זיך און איין איד שלאגט אַ צווייטן איד, אזוי ווי מיר
זעען אז משה רבינו האט געזאגט (שמות ב, יג): רָשָׁע לָמָּה תִּבְּרָה רַעַךְ. און
אַפֿילו ער האט נאכנישט געשלאגן, ער האט נאר אויפֿגעהויבן די הענט,
האט ער אים שוין אַנגערופן רשע, אזוי ווי חז"ל זאגן (סנהדרין נח ע"ב; ועיין
רש"י על הפסוק) אז איינער הייבט אויף די האנט אויפֿן חֶבֶר און וויל אים
שלאגן, כאטשיג ער האט אים נישט געשלאגן, ווערט ער שוין אַנגערופן אַ
רשע.

[אויף זאג שטענדיג: מען דארף נישט אויפֿהייבן די האנט צו שלאגן
זענעם, נאר אז מען הייבט אויף די הענט אונטערצושרייבן קעגן איינעם,
האט מען זענעם גע'הרג'ט, און מען איז אויף אַ רשע.]

האבן זיי געפֿרעגט (שמות ב, יד): מִי שִׁמְךָ לְאִישׁ, הֲלֹהֲרַגְנִי אַתָּה אֹמְרִי
וְגו', ווער האט דיך געשטעלט צו געוועלטיגן איבער אונז? ! און זיי האבן
אים גע'מסר'ט רחמנא לְצַלָּן, דעמאלטס האט משה רבינו געזאגט (שם):
אַכֵּן נֹדַע הַדָּבָר, יַעֲצֹט ווייס אויך שוין פֿאַרנוואס אידן דארפֿן נעבעך ליידן

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

אזא שווערן ביטערן גלות, ווייל אז עס קען זיין אזאלעכע מחלוקת, און קנאה שנאה, צווישן אידן, ביז מען זאל גיין מסרין רחמנא לצלן, דאס ברענגט נעבעך אלע צרות און גלות פאר אידן.

די גמרא זאגט (סנהדרין ז ע"א): אז מחלוקת איז צוגעגליכן צו א קליין עפענונג פון וואסער וואס מען ציעט צום פעלד, אבער איינמאל אז עס רינט איבער, ווערט דאס נאכדעם אלץ ברייטער און ברייטער, און מען קען דאס שוין נישט קאנטראלירן. דאס הייסט אז מחלוקת הייבט זיך אן פון א קלייניגקייט, ביז עס ווערט אזא גרויסע מחלוקת, אז מען וויל איינער דעם אנדערן אויפפֿעסן לעבעדיגערהייט.

1.

ברוך השם אז דער אייבערשטער האט אויז געהאלפן אז מיר ווייסן פון אזא הייליגן רבי'ן, דארף מען זיך זייער פרייען, אבער אין חסידות ברסלב אליין דארף מען אויף אכטונג געבן מען זאל זיך נישט לאזן אפנארן, וועגן דעם, אז א מענטש וויל וויסן וואס דער הייליגער רבי זאגט, זאל ער נעמען דעם הייליגן רבינ'ס ספרים: לקוטי מוהר"ן, ספורי מעשיות, ספר המדות, שיחות הר"ן, חיי מוהר"ן, און דאס זאל מען אסאך לערנען און חזרן, מען הייבט אן מיט וואס עס איז גרינגער: שיחות הר"ן, חיי מוהר"ן; אזוי אויף אין לקוטי מוהר"ן אין די צווייטע חלק איז דא שפעטער קליינע תורה'ס וואס יעדער קען דאס פארשטיין; ספר המדות קען מען גרינגערהייט פארשטיין; פון סיפורי מעשיות קען אויף יעדער ארויסנעמען א מוסר השכל, וואס די פינעף ספרים איז פונעם הייליגן רבי'ן, און דער הייליגער רבי נתן האט דאס אלעס אראפגעשריבן, וועגן דעם אז א מענטש לערנט די אלע ספרים ווייסט ער וואס דער הייליגער רבי וויל, און קיינער קען אים נישט פארדרייען.

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

דער הייליגער רבי האט זייער געוואלט אז מיר זאלן רעדן צום באשעפער אן חכמות, און וואס מער פשוט'ער מען איז, און מען ווארפט אנוועק דעם אייגענעם שכל, איז אלץ בעסער. דער הייליגער רבי האט געזאגט פארנוואס איז ער געקומען צו זיין זאך? ווייל ער איז געווען א פראסטאק, דאס הייסט ער האט גערעדט אסאך צום באשעפער (שיחות הר"ן סימן קנ"ד); ווייל אן רעדן צום באשעפער האט מען נישט קיין ישוב הדעת (שיחות הר"ן סימן רכח); ווייל אויף יעדן מענטש גייט איבער אן א שיעור צרות און סורים רחמנא לצלן, אזוי ווי צדיקים האבן געזאגט אויף דעם וואס חז"ל זאגן (אבות ה, א): בעשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו עליו השלום; אז די צען נסיונות גייט דורך אויף יעדן איינעם, נאר דער חידוש פון אברהם אבינו איז געווען אז ער האט זיך געקענט דערהאלטן און זיך מחזק זיין, אזוי ווי דער משנה פירט אויס: ועמד בכלם, להודיע כמה חבתו של אברהם אבינו עליו השלום.

קומט אויס אז יעדער מענטש איז צובראכן כחיס הנשבר, ווייל עס גייט אויף אים איבער ביטערע צרות רחמנא לצלן, בפרט א בחור קען זיך נישט א עצה געבן רחמנא לצלן, אזוי ווי חז"ל זאגן (מנחות קי ע"א): הלומד תורה בטרה, נושא אשה ואחר כך לומד תורה, ווער עס וויל לערנען תורה מיט א ריינעם מוח אן קיין עבירות, זאל ער קודם חתונה האבן, און נאכדעם זאל ער לערנען תורה; אויף זאגן חז"ל (קדושין כט ע"ב): בן עשרים שנה ולא נשא אשה כל ימיו בהרהור עבירה, ווער עס ווערט צוואנציג יאר און ער האט נישט חתונה געהאט, וועט ער זיין גאנץ לעבן האבן שלעכטע מחשבות. אויף זאגן חז"ל (סנהדרין כב ע"א; בראשית רבה סח, ד): אויפן פסוק (תהלים סח, ז): מוציא אסירים בכושרות, אז דאס גייט ארויף אויף א בחור און א מיידל, וואס זיי זענען אין תפיסה. דערפאר איז זייער צער די גרעסטע צער, ווייל וואס זאלן זיי טוהן?! אבער ווער עס האט זוכה געווען און ער האט חתונה

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

געהאט, אז ער וויל, קען ער לעבן א גוטע און הייליגע לעבן, נאר מען דארף וויסן ווי אזוי זיך אויפצופירן אין שטוב.

חז"ל זאגן (שבת סב ע"א): נשים עם בפני עצמן הן; קומט אויס אז מען דארף וויסן ווי אזוי צו האנדלען אין שטוב. אבער עס איז נישט שייך צו זאגן: איך האב א שלעכטע פרוי. ווייל ווער איז דען אזוי ווי רבי חייא, וואס איז געווען אזוי גרויס, וואס מיר קענען זיך נישט פארשטעלן (ע"ז ב"ב קמ"א פה ע"ב ועוד), און דאך האט אים זיין ווייב זייער סעקרירט (יבמות סג; סה ע"ב), אבער ער פלעגט איר קויפן שיינע זאכן וואס זי האט ליב געהאט, און ער האט געזאגט (שם סג): דיינו שמגדלות את בנינו, ומצלת אותנו מן החטא. אזוי אויף זעהט מען ביי 'רב' (שם), אז זיין ווהן האט שוין נישט געקענט מער אויסהאלטן און צוקוקען די צער פון זיין טאטן, ווייל וואס ער האט געבעטן צו עסן האט זי געגעבן דאס פארקערטע, האט דער ווהן באשלאסן, און ער האט פאר איר איבערגעדרייט וואס דער טאטע דארף, ממילא האט ער שוין פאקומען וואס ער האט געדארפט, האט ער געזאגט פאר זיין ווהן: זעהט אויס די מאמע האט זיך שוין געטוישט, ווייל זי גרייט מיר אן וואס איך דארף, זאגט דער ווהן: גיין! נאר איך האב אלץ איבערגעדרייט פאר איר, האט אים רב געזאגט: געוואוין זיך נישט צו, צו זאגן ליגנט. אויף דערצייילן אונז חז"ל (שבת לג ע"ב): ביי רבי שמעון בר יוחאי, ווען די גזירה אים צו כאפן האט זיך געשטארקט, אז ער האט געזאגט פאר זיין ווהן רבי אלעזר: לאמיר אנטלויפן פון דא, ווייל מען קען נאך כאפן די מאמע, און מען וועט איר פייניגן, ביז זי וועט אויסזאגן וואו מיר זענען באהאלטן.

וועגן דעם דארף מען וויסן אז אין שלום בית איז תלוי די גאנצע תורה, און דאס איז זייער א וויכטיגער לימוד, און וויבאלד מען ווייסט דאס נישט,

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

קריגט מען זיך נאכדעם ביז מען קומט צו א 'גט' רחמנא לצלן, בשעת מען וואלט דאס געקענט פארמיידן, אזוי ווי די תורה זאגט (בראשית ב יח): אַעשה לו עזר כנגדו, זאגן אויף דעם חז"ל (יבמות סג ע"א): איז ער זוכה, העלפט זי אים ארויס, איז ער נישט זוכה, איז זי קעגן אים. און דעם שליסל וויאזוי צו פירן א שטוב, זענען מיר מקבל פון הייליגן רבין, וואס ער האט זייער אנגעווארנט (שיחות הר"ן סימן רסג-רסד): מכבד צו זיין און טייער האלטן דאס ווייב.

דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט: איך וואלט געדארפט מאכן נאך אזא גאנצע לקוטי הלכות [אנדערע זאגן אכט מאל אזוי ווי דעם לקוטי הלכות], נאר אויף דברים שבינו לבינה, ווי אזוי צו פירן א שטוב; וואס צו דעם דארף מען האבן די חכמה פון שלמה המלך.

און דער עיקר חכמה איז: זיך אראפ צו בייגן דעם קאפ, און געבן גערעכט און איבעררעכטן, אזוי ווי חז"ל זאגן (דרך ארץ זוטא פרק א): לעולם יהא אדם שפל בביתו. א מענטש זאל קיינמאל נישט צוריק ענטפערן, און אז מען כאפט אריין א בניין, זאל מען אפשווייגן, און אז עס טוט וויי דרייט מען זיך אויס צום וואנט און מען וויינט זיך אויס צום אייבערשטן, און מען זאגט: רבונו של עולם! זיי מיר מוחל אויף מייענע עבירות וואס איך האב געטוהן, איך האב געזינדיגט מיט 'פגם הברית', ווייל אנדערש וואלט זי מיר נישט מצער געווען. און אז מען טוט תשובה, און מען וויינט זיך גוט אויס פארן אייבערשטן, האט זי שוין ממילא חרטה, און מען בעט זיך איבער. אבער אויב 'חס ושלום' מען הייבט איר אן צו רודפן און טשעפענען, וועט זי וויינען אמת'ע טרערן פון צער, אזוי ווי חז"ל זאגן (בבא מציעא נט ע"א): מען דארף זייער אכטונג געבן נישט וויי צו טוהן חלילה די ווייב, ווייל זי וועט גלייך וויינען, און מען וועט דערויף באקומען א שטראף

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

פונעם אייבערשטן. אויב אזוי וואס פעלט אויס איר מצער צו זיין, און זיך אליין גורם זיין פארשידענע צרות און מחלוקת? ! וואס אסאך מאל איז שוין שווער נאכדעם צוריק צו דרייען, אבער אז מען שווייגט אפ ממילא וועט זיך אלעס בארואיגן צום סוף, און אזוי קען מען לעבן א גוט און זיס לעבן.

ז.

חז"ל פארציילן (שבת פב ע"א): רב הונא האט געפרעגט זיין זוהן רבה: פארן וואס גייסטו נישט לערנען צו רב חסדא? האט ער געזאגט: וואס האב איך צו גיין צו אים, ער רעדט דאך נאר וועלטליכע זאכן, ער לערנט מיר אויס ווי אזוי זיך מקנח צו זיין? ! [אמאליגע צייטן איז נישט געווען קיין פאפיר, האט מען זיך געדארפט אפשווען מיט שטיינדעלעך, נאכדעם וואס מען איז ארויס פאר די געברויכן, און מען האט געדארפט זייער אכטונג געבן, ווי אזוי דאס צו ניצן, און וועלעכע סארט שטיינער וכו', כדי מען זאל זיך נישט צושניידן]. זאגט אים זיין טאטע רב הונא: ער לערנט דאך מיט דיר, וויכטיגע זאכן וואס דו דארפסט דאס האבן אין לעבן!

עס שטייט אין ספר הברית [א פירוש אויפן שער הקדושה פון רבי חיים וויטאל זכותו יגן עלינו (עיני חלק א מאמר א פרק ט)] אז א מענטש וואס ער לערנט נישט, וואס ער דארף האבן אינעם טאג טעגליכן לעבן, איז ער צוגעגליכן צו א שטערן זעהער, וואס איז ארויסגעגאנגען אין פעלד קוקן שטערנס מיט א טעלעסקאפ, און ער האט נאר געקוקט אויפן הימל, און ער האט נישט געקוקט אויף דער ערד וואו ער גייט, און פלוצלינג האט ער אריינגעטראסקעט אין א גרויסן לאך, און ער האט זיך צוקלאפט די הענט און די פיס; די זעלבע זאך דארף א מענטש לעבן מיטן מצואות, וואס דאס איז די וויכטיגסטע זאך וואס מען דארף הערן און וויסן, ווייל די אלע

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

לימודים וועט מען דארפן האבן אין לעבן. און דאס איז דעם הייליגער רבינ'ס לימוד: 'פשוט בתכלית הפשטות', אזוי ווי דער אייבערשטער, פבליכול ווי העכערער און אזוי לאזט ער זיך אראפ צום נידעריגסטן, אזוי ווי חז"ל זאגן (מגילה לא ע"א): במקום גדולתו שם אתה מוצא ענוותנותו. די זעלבע זאך א צדיק, קען רעדן פשוט'ע זאכן, אבער ער לערנט דיר אויס ווי אזוי דו זאלסט זיך פירן אין לעבן.

דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט, די ערשטע זאך: רעדן צום באשעפער, אבער וויבאלד א מענטש האט געזינדיגט דאכט זיך אים אז קיינער הערט אים נישט אויס. דאס זאגט דער נביא (ישעיה נט, ב): ותהי עוונותיכם מדבילים ביני לביניכם, די עבירות מאכן א צווישן שייד צווישן דעם אייבערשטן און דעם מענטש. אבער אז א מענטש רעדט אסאך צום אייבערשטן נעמט ער צוביסלעך אראפ דעם צווישן שייד, און ער הייבט אן שפירן דעם באשעפער.

און די ערשטע זאך אויף וואס מען דארף בעטן, איז: 'שמחה', א איד דארף האלטן אין איין בעטן: רבוננו של עולם! העלף מיר איך זאל זיין פריילעך. ווייל אז מען איז פריילעך האט מען שוין אלע מדות טובות; מען איז נישט נערוועז, מען קריגט זיך שוין נישט מיט קיינעם, מען מאכט פריילעך אין שטוב, און איבעראל וואו מען גייט ברענגט מען אריין א שמחה, אבער פארקערט, אז מען האט נישט קיין שמחה האט מען גארנישט. אבער שמחה איז אזוי גרויס, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברי הימים א טז, כז): עוז וחדנה במקומו, ביים אייבערשטן איז נאר דא שמחה. אז מען קען נישט צוקומען צו דעם נאר דורך רעדן צום באשעפער און בעטן דערויף, און נאכדעם קען מען שוין בעטן אלעס וואס מען דארף האבן.

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

אבער מען קען דאך נישט אגאנצן טאג נאר דאווענען, מען דארף דאך לערנען אויף, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ק"א): פאר איינעם וואס האט אים געפרעגט א עצה אז ער וויל זיין א ערליכער איד, וואס זאל ער טוהן? האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: ער זאל לערנען. האט ער געזאגט: איך קען נישט לערנען! האט אים דער הייליגער רבי געענטפערט: זאלסט מתפלל זיין אויף דעם, ווייל דורעף תפלה קען מען קומען צו אלע קדושות און אלע עבודות, און אלעס גוטס וואס איז נאר שייך.

אבער אויף לערנען אליין האט אונז דער הייליגער רבי אויף געגעבן א מורא'דיגן סדר דרך הלימוד, ווי אזוי א מענטש זאל מצליח זיין און יעדן טאג לערנען חומש רש"י מיטן תרגום, און לערנען משניות פסדן, אזוי ארום וועט ער זוכה זיין צו ענדיגן ששה סדרי משנה איינמאל און נאכאמאל, אזוי אויף מיט לערנען ש"ס פסדן בלאט נאך בלאט, אזוי איז מען מסיים איין מסכתא נאכן אנדערן, ביז מען ענדיגט גאנץ ש"ס בבבלי, בפרט אז מען איז זוכה און מען לערנט נאך א דף ירושלמי אויף, און א פּרָק תּוֹסֵפֶת, וואס דורכדעם בויט מען זיך אויף א פי"ת, אזוי אויף קען מען לערנען א פּרָק רמב"ם, טור און שלחן ערוך, מדרש רבה און מדרש תנחומא, און אז דער אייבערשטער העלפט איז מען זוכה צו לערנען זוהר און תיקונים, און אזוי ווייטער נאך לימודים (עיני שיהות הר"ן סימן עו). און אז א מענטש פאלגט דעם הייליגן רבי'ן און לערנט אויף דעם וועג, אן זיך אפּשטעלן, וועט ער זעהן אז במשך די יארן האט ער זיך צאמגעזאמעלט א ריזיגן אוצר, וואס דאס האט ער אין די האנט, און דאס וועט אים בלייבן אויף אייביג.

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

און צו די אלע זאכן קען יעדער איד זוכה זיין אויב ער קריגט זיך נישט, וואס דאס איז דער 'סוד פון שובבי"ם, "עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת", און מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל נישט האבן צו טוהן מיט אן אנדערן, און אונדאי קיינעם נישט וויי צו טוהן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוה"ר"ן סימן שיט): איך וועל מאכן פון ענק אסאך פיתות. אבער דער הייליגער רבי האט נישט געזאגט אז איין פיתה וועט זיך שלאגן מיטן אנדערן, ווייל מחלוקת איז די ערגסטע זאך, וואויל איז דעם וואס אנטלויפט פון מחלוקת, און לאזט זיך נישט נארן.

[ברוך השם, יעדע זאך וואס איך טראכט, זאג איך. און וואס איך זאג, שרייב איך. און וואס איך שרייב, דרוק איך. כאטשיג די וועלט זאגט פארקערט: נישט יעדע זאך וואס מען טראכט, דארף מען זאגן. און נישט יעדע זאך וואס מען זאגט, מעג מען שרייבן. און נישט יעדע זאך וואס מען שרייבט, קען מען דרוקן. אבער וויבאלד איך האב זיך צוגעוואוינט ברוך השם צו לעבן מיטן אייבערשטן, במילא האב איך נישט קיין מורא צו זאגן און צו שרייבן און צו דרוקן וואס איך טראכט.]

און דאס איז וואס איך וויל אייך דא זאגן ברבים: ווער עס קען די רשעים אין ארץ ישראל, ווייסט אז זיי זענען די 'ערב רב' רחמנא לצלן, און אז ציונות איז א מורא'דיגע קליפה, און פונקט אזוי ווי מיליאנען אידן האט מען רחמנא לצלן פארגאזט און פארברענט בגשמיות, אזוי אויף האבן די ציונים די רשעים ימח שמו געטוהן ברוחניות, און ברוחניות איז נאך אסאך ערגער ווי בגשמיות, אזוי ווי חז"ל זאגן (במדבר רבה כא, ד): קשה המחטיאו יותר מן ההורגו, א מענטש וואס מאכט א צווייטן זינדיגן, איז נאך אסאך ערגער ווי הרג'ענען א צווייטן; ווייל אז מען הרג'עט איינעם בגשמיות,

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

האט ער כאטש עולם הבא, אבער אז מען רייסט איינעם אפ פון די אמונה, און פון תורה און מצוות, האט מען אים אפגעריסן פון ביידע וועלטן. וועגן דעם דער רשע ימח שמו וואס האט אויסגעריסן די גופים, און געבער פארברענט מיליאנען אידן, איז אבער כאטשיג געבליבן די נשמות. אבער די רשעים, די ערב רב, זענען רחמנא לצלן: פושעים וחוטאים ומחטיאי את הרבים, און זיי זענען יודעים את רבונם ומתכוונים למרוד בו, און רייסן געבער אויס אזויפיל אידישע נשמות פון זייער שורש רחמנא לצלן.

וועגן דעם איז דאס א מורא דיגע קליפה, און די זעלבע אויף די אלע פארטייען ארום דעם, איז איין גרויסער שקר, בפרט די 'אגודה', איז א מורא דיגער שקר; ממילא די 'מזרחי', זעהט מען גלייך די טומאה דערפון, ווייל אז מען האט מתיר געווען עריות ביי זיי, צו לערנען יונגען מיט מוזן צוזאמען רחמנא לצלן וכו', זעהט מען דאך אפען די קליפה דערפון, [אפילו זיי גייען מיט א קאפעלע, מיינט דאס גארנישט, ווייל דעם 'אותו האי' שוטט מען אויף אן א קאפעלע, און דער פויבסט האט אויף א קאפעלע] אבער גיין אנגעטוהן מיט א שטריימל און ווייסע זאקן, אדער א ספאדיק, און מיט אלע בגדים, און נאך גיין צו די טמאנע בחירות, בשעת מען זינגט: הנני הולך לקיים מצוה לשמוע דברי חכמים. דאס איז רחמנא לצלן די ערגסטע זאך. דערפאר האט דער הייליגער סאטמארער רב זכותו גגן עלינו, גערעדט זייער שטרענג קעגן די בלאף פון די פארטיי (זיין ספר הקדוש ויואל משה מאמר שלש שבועות סימן צח; קטז; קמב; קעד; ועוד הרבה).

מען זעהט יעצט הענגט א ביטערע גזירה, אז די רשעים ווילן נעמען אלע חרדישע בחורים אין מיליטער; ווער עס איז אביסל באקאנט אין דעם, ווייסט גאנץ גוט אז זיי דארפן נישט קיין פרומע בחורים זאלן זיין אין מיליטער, ווייל אז א חסידישער בחור, אדער א ערליכער בחור, וועט האבן

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

געווער, וועט ער נישט פארשטיין קיין קונצן, און ער וועט נישט מיט טאנצן מיט זייערע פאליטישע אנווייזונגען, און דאס דארפן זיי נישט. נאר זיי האבן איין פוננה: זיי ווילן פשוט אויס'שמד'ן אידישע קינדער; ווייל דארט קומט נעבעך פאר די דריי ערגסטע עבירות: 'עבודת זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים', ליידער ווייס איך פונקטליך וואס עס טוט זיך דארט אפ, ווייל עס קומען צו מיר אזאלעכע וואס זענען דאס דורעך געגאנגען.

און איך וויל אייך זאגן: איך ווייס בעסער ווי אייך אלע, ווער די רשעים זענען! ווייל מיר האט מען דן געווען אין זייער טמאנעם 'פנסת המינים', צו זיצן זעכצן יאר אין תפיסה, [און ווער עס איז אינטערעסירט קען אריינטייפן מיין נאמען און דאס מברר זיין ביי זייערע ארכיוון]. און ביז דערנאך וויל האט מען נאכנישט געגעבן אזא הארבן אורטייל פאר קיינעם, נאר דער גרעסטער עונש האט באקומען ביי זיי, איינער וואס איז געווען א שפאן, און ער האט ארויסגעגעבן זייערע באהאלטענע סודות, האט ער באקומען אכטצן יאר תפיסה. אבער דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט אויף מיר, און מיט נסים ונפלאות נאך אפאר שווערע יארן וכו', בין איך ניצול געווארן פון זייערע רוצח'ישע הענט. און וואס איז געווען מיין פארברעכן? אז איך האב אריינגעברענגט קדושה וטהרה ביי אידישע קינדער.

קומט אויס, אז איך ווייס זייער גוט ווער די רשעים אליין זענען, און אויך ווער עס איז די גאנצע 'רבנות' און די אלע וואס העלפן זיי ארויס. ממילא האלט איך אז מען טאר נישט האבן מיט זיי קיין שום שייכות.

נאר איך האב זיך געמאכט א חשבון, אזוי ווי איר זענט אלע געווען ראש השנה אין אומאן, און איר האט געזעהן וויפיל מענטשן עס זענען געווען דאס יאר, קרוב צו (40,000) פערציג טויזנט מענטשן פן ירבו, און יעדעס

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

יאר קומען צו נאך און נאך, זאל מען מאכן א חשבון וויפיל זענען געווען אשכנזים, און וויפיל זענען געווען ספרדים? ! וועט מען זיך איבערצייגן אז פינעף און אכציג פראצענט זענען ספרדים! דאס איז די מציאות! און מיר גייט אין לעבן צו ברענגען וואס מער ספרדים צום הייליגן רבינ'ס ציון, ווייל פון זיי האט מען אויסגעריסן די אמונה, און קיינער אין דער וועלט קען זיי נישט צוריק ברענגען צום אייבערשטן, נאר די וואס זענען זוכה און קומען צום הייליגן רבינ'ס ציון, ווערן ביים סוף גרויסע ערליכע אידן, ווייל דער הייליגער רבי לאזט זיי נישט אפ. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט מבטיח געווען מיט צוויי עדות, א שטארקע הבטחה: "ווער עס וועט קומען צו מיין ציון, און ער וועט געבן א פרוטה פאר צדקה, און ער וועט זאגן די צען קאפיטלעך תהלים [תיקון הכללי], וועל איך אים ביי די פיאות ארויסשלעפן פון שאול תחתיות" (שיחות הר"ן סימן קמא).

דערפאר כדי ארויסצונעמען די טייערע ספרדי'שע אידן, וואס די רשעים האבן זיי איינגעשלינגען רחמנא לצלן, מוז מען זיך אראפ לאזן אין זייער גארביך"ש, און אין דעם פארשטינקענעם סווע"ר, ווייל צו זיי קען מען נישט אריין גיין נאר אויף אזא אופן.

און איך וויל דא זאגן קלאר און אפען: דאס האט נישט צוטוען מיט אשכנזים! מיר דארפן זיך האלטן צו דאס וואס מיר האבן מקבל געווען פון אונזערע הייליגע רבי'ס, און פון אלע צדיקים וואס זענען געווען אקעגן די "טמאנע בחירות", און מען דארף אפילו נישט קיין ראיה צו דעם, ווייל מען זעהט דאך אפען ווער זיי זענען, און וואספארא טומאה דאס איז, און עס איז נישט דא קיין שום ספק אין דעם.

נאר מיין גאנצע זאך איז, ווי אזוי מען קען ארויס נעמען וואס מער ספרדים פון זייערע טמאנע נעגל, און זיי ברענגען צום הייליגן רבינ'ס ציון,

עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת

און איינמאל אז מען קומט צום הייליגן רבינ'ס ציון, וועט שוין דער הייליגער רבי עוסק זיין זיי צו פארעכטן, ביז זיי וועלן ווערן אמת'ע ערליכע אידן.

וועגן דעם האב איך זיך אריינגעלאזט אין דעם און זיך איינגעשטעלט, ווייל מיר גייט אין לעבן איין זאך: צו ברענגען וואס מער מענטשן צום הייליגן רבי'ן! און וואס מער מענטשן זאלן האבן התבודדות! און עס גייט מיר גארנישט אן.

עס איז געווען א גרויסער צדיק און עובד ה' פון אינגערע לייט: רבי ישראל קארדוונער זצ"ל, פלעגט ער שטענדיג זאגן: מיין גאנצע זאך איז צו ברענגען מענטשן ביז צום הייליגן רבינ'ס ציון, פון דא און ווייטער זאל זיך שוין דער הייליגער רבי אפגעבן מיט זיי.

אבער איך זאג ווייטער דאס אשכנזים טאר'ן נישט גיין צו די "בחירות השמאות", זיי זאלן נישט האבן קיין שייכות מיט דעם אינגאנצן, ווייל מען טוט ממילא נישט אויף ביי זיי גארנישט, איז וואס דארף מען האבן מיט זיי א שייכות?

דער בורא פל עולם זאל העלפן מיר זאלן שוין זוכה זיין: לתקן עולם במלכות ש-ד-י, און מען זאל שוין אלע זוכה זיין צו זעהן בבגנון בית המקדש מיט די גאולה שלימה אמן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

וּכְאֲשֶׁר יַעֲנוּ אֹתוֹ בֵּן יִרְבֵּה וּבֵן יִפְרֹץ, וְוִי מְעַר דִּי מְצַרִּים
הָאֲבָן גְּעַפִּינִיגֵט דִּי אִידֵן הָאֲבָן זִי זִיף מְעַר פֶּאַרמְעֶרֶט.

מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א אִיז מְסִבִּיר דְּעֵם פֶּסוּק לֹוִיט וְוִי דְּעַר
הִיילִיגֶער רַבִּי זָאגֵט (לְקוּיטִי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א, סִימֵן ק"ע): אַז וְוִי
גֶרַעסֶער און חֲשׁוּב'ער אַ מְעַנְטֵש אִיז, אַלֶץ מְעַר לִיידֵט עַר
יִסוּרִים, און דִּי יִסוּרִים בְּרַעַנְגֵן אִים נֶאַנְטֶער צוּם אִיבֶּערֶשְׁטֵן.

וְוִעַן מְעַן וְוִיִּסֵט אַז אַלְעס קוּמֵט נֶאַר פּוֹנְעֵם אִיבֶּערֶשְׁטֵן,
דְּעִמְאַלְט'ס וְוִעַן מְעַן הָאֵט צְרוּת דְּעַרְצִיילֵט מְעַן עֵס פֶּאַרן
אִיבֶּערֶשְׁטֵן, און מְעַן וְוִעַרֵט מִיט דְּעֵם נֶאַנְטֶער צוּם אִיבֶּערֶשְׁטֵן.

דָּאָס אִיז פֶּשֶׁט אִין פֶּסוּק, וּכְאֲשֶׁר יַעֲנוּ אֹתוֹ בֵּן יִרְבֵּה וּבֵן יִפְרֹץ,
וְוִי מְעַר מְעַן הָאֵט גְּעַפִּינִיגֵט דִּי אִידֵן אַלֶץ גֶּרַעסֶער און חֲשׁוּב'ער
זְעַנְעַן זִי גְּעוֹוֶאַרְן, דָּאָס הָאֵט זִי נֶאַנְטֶער גְּעַבְרַעַנְגֵט צוּם
אִיבֶּערֶשְׁטֵן, וְוִי דְּעַר פֶּסוּק זָאגֵט וְוִיִּטֶער, וַיֶּאַנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן
הָעִבְדָּה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעִבְדָּה, אַז זִי
הָאֲבָן גְּעַשְׂרִיגֵן צוּם אִיבֶּערֶשְׁטֵן.

(תוֹךְ הַנְּחַל סְעוּדָה שְׁלִישִׁית, שְׁמוֹת, תְּשַׁנ"א)

בעוהש"ת

קונטרס

הפֿרת הטוב

וואו עס ווערט ערקלערט אז מען זאל שטענדיג מפיר טובה זיין פאר איינעם וואס האט דיך געטוהן גוטס, פפֿרט פאר דעם צדיק וואס העלפט דיך מיט אזויפיל גוטע זאכן בגשמויות וברוהניות.

פֿארגעענט דורך

פֿבוד קדושת הרבה הצדיק מוהרא"ש שליט"א

אזאל מלנה מלכה וחסופת בית מדרשינו

"היכל הקודש ברקלב" מאנסי יצ"ו.

מוצאי שבת קדש פרשת שמות, תשע"ג.

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי, דער פאהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהיילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמעןפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברלב - יוא ארס יצ"ו

דער דרף פון דעם סמ"ך מ"ם איז צו מאכן פארגעסן די טובות און גוטס וואס דער בורא פל עולם טוט מיט אונז, און ער ברענגט אריין אין א מענטש יאוש און צעבראכנקייט, אזוי ווי דער בורא פל עולם האט אים דערנווייל נאך קיינמאל קיין טובה נישט געטון. און דער סמ"ך מ"ם צעברעכט יעדן מענטש און דערמאנט אים זיין שלעכטס וואס ער האט אפגעטון, און ווארפט אים אריין אין א פינסטערניש, און אין א דעפרעסיע, ער זאל שפירן אזוי ווי ער איז דער ערגסטער מענטש, און פון אים וועט שוין גארנישט זיין, און אזוי ווי מען האט אים נאך קיינמאל נישט געהאלפן. אויף דעם קומט דער הייליגער רבי, און איז לוחם מיטן סמ"ך מ"ם און ברענגט אריין האפענונג אין יעדן אידיש קינד, און ער איז אים מגלה די גוטס וואס איז דא אין אים.

(אשר בנחל חלק א' מכתב ב)

הַפֶּרֶת הַטוֹב

.א.

די מדה פון 'הַפֶּרֶת הַטוֹב', אז אַ מענטש זאל אנערקענען און געדענקן דאס גוטס וואס מען האט געטוהן מיט אים, איז די שְׁעֵנְסֵטַע מְדָה, פֶּאָרְקֶעֶרְט 'כְּפּוּי טוֹבָה' איז די עֶרְגֵּסֵטַע מְדָה. און דאס געפונען מיר די וואָךּ אין פֶּסּוּק (שְׁמוֹת א, ח): וַיִּקָּם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף - עַס אִיז אַיִפְגַּעֲשֵׁטֵאנְען אַ נִייעֶר קעניג אויף מִצְרַיִם, וואס ער האט נישט געקענט יוֹסֵף. זאָגט אויף דעם דער מֶדְרָשׁ (שְׁמוֹת רַבָּה פֶּרָשָׁה א, אֹת ח): וואס הייסט ער האט נישט געקענט יוֹסֵף? יוֹסֵף האט דאָךּ געראטעוועט די גאַנצע לאַנד מִצְרַיִם, און אויף דער גאַנצע וועלט פונעם הונגער? ! נאר דאס איז אַ מִשְׁלַל צו אַיִנער וואס האט פֶּאָרְשֵׁטִינערט דעם גוטן פֶּרִינְד פונעם קעניג, האט דער קעניג געזאָגט: האַקט אים אָפּ זיין קאַפּ! ווייל מֶאָרְגֵן וועט ער די זעלבע זאָךּ טוהן פֶּאָר מיר אויף. אזוי אויף ביי פֶּרְעָה זאָגט דער פֶּסּוּק: 'אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף'. היינט זאָגסטו: אז דו קענסט נישט יוֹסֵף, און דו ווייסט נישט ווער ער איז, וועסטו שפּעטער זאָגן: איך ווייס נישט ווער דער 'בֶּאֱשַׁעפֶּעֶר' איז, און איך קען אים נישט. אזוי ווי דער פֶּסּוּק זאָגט טאַקע (שְׁמוֹת ה, ב): וַיֹּאמֶר פֶּרְעָה מִי ה' אֲשֶׁר אֲשַׁמַּע בְּקִלּוֹ וְכוּ', 'לֹא יָדַעְתִּי אֶת הַיְוָנִי'. פֶּרְעָה האט שוין געזאָגט: איך ווייס נישט ווער דער בֶּאֱשַׁעפֶּעֶר איז. זעהט מען פון דא צוויי זאַכן. די ערשטע זאָךּ: אויב אַיִנער איז אַ 'כְּפּוּי טוֹבָה' פֶּאָר אַ מענטש וואס האט אים געטוהן אַ טוֹבָה, וועט ער נאַכדעם לייקענען אין בֶּאֱשַׁעפֶּעֶר אויף; און עס איז נישט דא נאָךּ אַזאַ שְׁלַעכְטַע און מִיאוֹס'ע מְדָה ווי 'כְּפּוּי טוֹבָה' אָפּגעהיטן זאל מען ווערן. דער סטייפֿלער

הַפֶּרֶת הַטוֹב

גֵּאוֹן זָכַר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָהּ שְׂרִייבֵט (בְּרַפְת פֶּרֶץ פֶּרֶשֶׁת בְּשִׁלַח, וְעִיז עוֹד קֶרִינָא דַאֲגָרְתָא, מִכְתָּב תַּשְׁט): דְּעַר וָאֵס אִיז אַ 'פֶּפּוּי טוֹבָה', אִיז דְּעַר גְּעֵמִינְסְטֶעַר מְעַנְטֶשׁ וָאֵס קֶעַן נָאָר זִיין.

די זַעלְבֶּע זאַף פֶּאַרְקֶערֶט, עֵס אִיז נִישֶׁט דָא קִיין שְׁעֵנְעֶרַע מִדָּה ווי 'הַפֶּרֶת הַטוֹב', און דָאָס אִיז די גֶּרַעסְטֶע חֲשִׁיבוֹת פֿון אַ אִיד. וועגן דָעם די עֶרְשְׁטֶע זאַף ווען אַ אִיד שְׂטִיט אויף אַינְדֶּערֶפֶרִי, זאַגט עַר: מוֹדָה אָנִי לְפָנֶיךָ וְכוּ', און עַר דַאנְקט דָעם בַּאשְׁעֶפֶר אַז עַר הָאט אִים צוּרִיקֶגעגֶעבֶן די נְשָׁמָה, נַאכְדָעם וָאֵס בֵּינאַכְט הָאט עַר אַיבֶּעֶרְגֶעגֶעבֶן זִיין נְשָׁמָה פֶּאַרן בַּאשְׁעֶפֶר אויף אַ פֶּקֶדוֹן. ווייל 'הַפֶּרֶת הַטוֹב' אִיז די וויכְטִיגְסְטֶע זאַף אִין לְעֶבֶן, דֶּערפֿאַר גְּלִייף ווען מֶען שְׂטִיט אויף, די עֶרְשְׁטֶע זאַף אִין טָאג, פֶּאַנְגְט מֶען אָן מִיט די טֵייעֶרַע מִדָּה פֿון 'הַפֶּרֶת הַטוֹב', אַבֶּער אויב חֲלִילָה וְחַס אִינְעַר זאַגט נִישֶׁט 'מוֹדָה אָנִי' - אִיךְ דַאנְק דִיר הַיִּלִּיגֶער בַּאשְׁעֶפֶר, אִיז עַר שוין אַ 'פֶּפּוּי טוֹבָה', און נַאכְדָעם וועט עַר לֵיִקֶענֶען אִין בַּאשְׁעֶפֶר רַחֲמָנָא לְצֻלָן.

דער הַיִּלִּיגֶער רַבִּי זאַגט (סֶפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת דַּעַת, סִימָן לג): אַ מְעַנְטֶשׁ וָאֵס מֶען בַּאצְאַלט אִים צוּרִיק שְׁלֶעכְטֶס פֶּאַר די טוֹבוֹת וָאֵס עַר הָאט גֶעטוּהֶן, זַאל עַר נִישֶׁט זִיין צוּבְרַאכֶן, ווייל דְּעַר אַיבֶּעֶרְשְׁטֶער וועט אִים גֶעבֶן אַ מוֹרָא־דִיגֶן גְרוֹיֶסן שְׁכָל אִין עֲבוֹדַת הַשֵּׁם.

ב.

די צווייטֶע זאַף זַעֶהֶן מִיר דָא: די גְרוֹיֶסקִיט פֿון 'אַמוֹנַת חֲכָמִים'. וָאֵס דָאָס אִיז די יֶסוֹד פֿון די גַאנְצֶע תּוֹרָה, אַ מְעַנְטֶשׁ זַאל אַנְעֶרְקֶענֶען און וויסן: 'עֵס אִיז דָא אִינְעַר וָאֵס אִיז גֶרַעסְטֶער פֿון מִיר'. ווייל די מִינוֹט וָאֵס אַ מְעַנְטֶשׁ מֵינְט: אִיךְ - און נָאָר אִיךְ - קֶעַן אַלֶעס, און אִיךְ פֶּאַרְשְׁטִי אַלֶעס, אִיז זֵייעַר בִּיטֶער, און עַר וועט נַאכְדָעם לֵיִקֶענֶען אִין בַּאשְׁעֶפֶר, אַזוי ווי מֶען זַעֶהֶט דָא בִּי פֶּרַעָה אַז עַר הָאט זיך גְעֵמאַכְט פֶּאַר אָן אַפֶּנְאָט און בֵּימ

הַכֶּרֶת הַטוֹב

סוף האט ער געליקענט אינגאנצן אין באשעפער. אבער אז מען ווייסט אז עס איז דא איינער וואס איז מער פון מיר, דאס איז 'אמונת חכמים'.

אויפן פסוק (שמות יד, לא): וַיֹּאמְרוּ בְּהוֹרָהּ וּבַמִּשָּׁה עֲבָדוּ - די אידן האבן געגלייבט אינעם אייבערשטן אויף אין משה זיין קנעכט. פֿרעגן חז"ל (מכילתא בשלח ו): אויב האבן זיי געגלייבט אין משה רבינו איז דאף אונדא איז זיי האבן געגלייבט אין באשעפער?! "נאר מען קען נישט קומען צו אמונה אינעם אייבערשטן נאר דורך די חכמים"; ווייל זיי לערנען אונז אויס וואס דער באשעפער וויל, און וואס עס שטייט אין 'תורה שבכתב', און נאר דורך די חכמים פארשטייען מיר דעם אייבערשטענס צוון, און ווי אזוי מקנים צו זיין די מצוות פונעם אייבערשטן, און דאס איז 'תורה שבעל פה'. וועגן דעם איז אמונת חכמים - גלייבן אין צדיקים, דער וויכטיגסטער יסוד אין אידישקייט.

ג.

אבער אפילו ביי 'אמונת חכמים' דארף מען אויף אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זיך נישט לאזן נארן, ווייל פונקט אזוי ווי ביי אמונה אין בורא כל עולמים, אז א מענטש איז זוכה און ער גלייבט מיט א ריינע קלארע אמונה, "אז נאר דער באשעפער איז דא, און אויסער אים איז גארנישט דא". קען ער זיך אזוי טיף אריינלייגן אין די אמונה, ביז פון פיל אמונה קען ער נאכדעם פביכול זוכה זיין צו זעהן דאס וואס ער גלייבט (עזין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב). אבער דאף דארף מען ביי די אמונה אין באשעפער אויף אכטונג געבן, אז עס זאל נישט זיין פאלשע אמונות רחמנא לצלן, ווייל א מענטש קען אמאל גלייבן אויף אין שטותים, ווייל למעשה איז אלעס 'אלקות', אבער אויב מאכט ער א מצאאות און א גאנצע געשעפט פון עפעס א זאך אן דעם באשעפער, טיילט ער דאס אפ פון באשעפער,

הַפֶּרֶת הַטוֹב

וואס פון דעם קומט די 'עבֹודָה זָרָה' וואס די גוים דינען האלץ און שטיין נכו' (עיין ליקוטי הלכות, עבודת אלילים הלכה ב, אות ה).

די זעלבע זאך ביי 'אמונת חכמים' דארף מען אויף אכטונג געבן, נישט צו זיין קיין נאר און גלייבן יעדע זאך. פונדעסוועגן האט דער הייליגער רבי געזאגט (שיחות הר"ן סימן קג): עס איז בעסער צו זיין א נאר וואס גלייבט אין יעדע זאך אפילו אין שטותים, וואס אזוי וועט ער קאטש גלייבן אין אמת אויף, ווי איינער וואס גלייבט אין גארנישט, ממילא גלייבט ער אין דעם אמת אויף נישט, און ער מאכט אלעס אנוועק.

דערפאר איז די איינציגסטע עצה נאר אסאך צו בעטן דעם אייבערשטן, מען זאל נישט פארקריכן. בפרט היינט אז מיר האבן שוין ברוך השם דעם 'שלחן ערוך', וואס דאס איז אונזער 'אורים ותומים', דארף מען זעהן נישט אנוועק צו גיין חס ושלום פון שלחן ערוך, און אז עס איז שווער דאס מקיים צו זיין, בעט מען דעם אייבערשטן: רבוננו של עולם! העלף מיר, איך זאל קענען מקיים זיין די הלכה. און אזוי קען מען בעטן אויף יעדע זאך אין הלכה, רבוננו של עולם! העלף מיר, איך זאל דאווענען מיט מנגן, העלף מיר איך זאל ענטפערן אמן יהא שמיה רבה, איך זאל נישט רעדן אינמיטן דאווענען אדער ביים ליינען חלילה, וואס דאס איז זייער הארב (עיין זהר תרומה קל"א ע"ב; יסוד ושורש העבודה, שער החמישי-הקרבן, פרק ח). און אזוי דארף מען בעטן אויף יעדע זאך, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כה): מען זאל מאכן פון די תורות, תפילות. דאס הייסט, מען זאל בעטן דעם באשעפער מען זאל זוכה זיין מקיים צו זיין די תורה וואס מען האט געלערנט.

און ווען א מענטש געוואוינט זיך צו, צו רעדן און בעטן יעדע זאך דעם אייבערשטן, קען ער שוין נישט פארקריכן, ווייל יעדע זאך וואס ער וויל

הפּרת הטוב

טוהן, וועט ער דאס אויסשמועסן מיטן אייבערשטן, צו ער זאל עס טוהן, צו ער מעג עס טוהן לויט די הלכה, און בעטן דערויף דעם אייבערשטן, די זעלבע זאך וועט ער אויסשמועסן און זיך משפט'ן אויף יעדע זאך וואס ער האט געטוהן, צו ער האט געדארפט אזוי טוהן וכו' (עייני ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן טו), ממילא איז שוין נישט שייך ער זאל פארקריכן.

דאס איז געווען דער גרעסטער יסוד ביים הייליגן רבי'ן, און ווען דער הייליגער רבי נתן האט אמאל גערעדט פון די תורה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן טו), האט ער געזאגט מיט דעם לשון: ווער עס וויל קאסטן דעם לעכטיגן טעם פונעם 'אור הגנוז', 'וואס דאס איז דער טעם פונעם הייליגן רבי'ן', זאל ער זיך צוגעוואוינען אסאך צו רעדן צום באשעפער.

וואס דאס איז באַמֶת די גרינגסטע זאך, ווייל מען דארף נישט מער ווי עפענען די מויל און רעדן צום באשעפער, אָבער דאך פאר רוב מענטשן איז דאס די שווערסטע זאך, ווייל ער מיינט אז מען דארף צו דעם האבן גאנצערסטע הכנות און הקדמות, ער דארף יעצט גיין אין פעלד, אין אַ פלאץ ווי קיינער איז נישט דא וכו' וכו', ממילא איז שוין די הקדמה אזוי גרויס און לאנג אז עס לאזט זיך אויס ביים סוף אז ער האט גארנישט גערעדט צום באשעפער.

ווען דער הייליגער רבי האט זיך אריינגעצויגן אין שטאט ברסלב, וואס דאס איז געווען פאר ראש השנה תקס"ג, האט ער נישט לאנג דערויף [נאך סוכות] געבעטן, אז ער וויל זעהן די שטאט, איז געווען איינער פון אונזערע לייט וואס האט אים געוויזן די שטאט, פֿרעגט אים דער הייליגער רבי: איז דא פארהאן א גוט פלאץ פאר התבודדות? ענטפערט ער: יא! אינדרויסן פון שטאט איז דא אַ פאָרג, וואס אין די פאָרג איז דא אזוי ווי אַ הייל, און דארטן קען מען זיך גוט מתבודד זיין. האט אים דער הייליגער רבי געבעטן,

הַפֶּרֶת הַטוֹב

עַר זָאל אַיִם אָפֶּשֶׁר ווייזן וואו דאס איז, זאָגט ער: עס איז זייער ווייט, מען דארף גיין אביסל אויסער די שטאט. רופט זיך דער הייליגער רבי אן: וואו ווייט איז פון מויל ביזן הארץ, און פון הארץ ביזן מויל. מיט דעם האט דער הייליגער רבי געוואלט אין אים אריינברענגן, אז מען הייבט שוין אן צו רעדן צום אייבערשטן וואו מען איז, און אזוי שפאצירט מען ביז צו די פלאץ וואו מען קען זיך בעסער מתבודד זיין וכו'.

און ווען א איד געוואוינט זיך צו דעם צו, אז מען קען שטענדיג רעדן צום באשעפער, איז שוין זיין גאנצער לעבן אן אנדערע סארט לעבן, ער לעבט א רוחניות'דיגער לעבן, א לעבן מיטן באשעפער, ער רעדט שטענדיג פון באשעפער אדער צום באשעפער, וואס עס איז נישט דא קיין בעסערע הנאה פון דעם, און דאס איז די שענסטע און בעסטע מתנה וואס מיר האבן באקומען פון הייליגן רבי'ן, אבער דאך איז דאס די שווערסטע זאך מקיים צו זיין.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט: די שווערסטע זאך אין עבודת השם, איז נאך אלץ גרינגער ווי די גרינגסטע זאך אין פרנסה; ווייל ביי פרנסה, אפילו א מענטש וואס האט שוין א אייגענע ביזנעס און ער דארף נישט ארבעטן ביי יענעם, שלאפט ער קודם אפ רוב שבת, ווייל מוזצאי שבת וועט ער דארפן אנלאדענען דעם וואגן מיט סחורה. מוזצאי שבת, ארבעט ער מיט די ווייב און מיט די קינדער ארויס צו נעמען אלע סחורות פון קעלער און ארויפלייגן אויפן וואגן, און ער פארט ארויס מיט מזל, פארשטייט זיך ער ברעכט זיך גוט צאם די ביינער, ער האט ניטאמאל פלאץ צו זיצן געהעריג פון אזויפיל סחורה וואס דער גאנצער וואגן איז אנגעפאקט, ענדליך נאך א פאר טעג פארן מיט גרויסע אפמוטשענישן, קומט ער אן צום גרויסן מארק טאג, ער לייגט אויס די סחורה ביי זיין מארק פלאץ, און יעצט דארף ער גרויס רחמים און ער ווארט אז עס זאל קומען

הַכֶּרֶת הַטוֹב

קאסטומערס ביי זיין טישל, כּדי ער זאל עפּעס פּאַרדינען. און דאָך טוט ער עס מיט פּיל שְׂמֵחָה ווייל אָפּשֶׁר וועט ער פּאַרדינען, אויף פּרייַדט ער זיך אז ער דאַרף ברוּך הַשֵּׁם נישט אַרבעטן פאַר יענעם. אָבער די שְׁווערסטע זאָך אין עבודת הַשֵּׁם וואס דאס איז רעדן צום פּאַשעפּער, ווייל דאס קומט אָן אזוי ביטער שְׁווער צו עפּענען די מויל און רעדן אָפּאַר ווערטער צום פּאַשעפּער, אָבער אז אַ מענטש שטאַרקט זיך און ער עפּענט זיין מויל און רעדט צום אייבערשטן האט ער אַ זיכערן און אייביגען פּאַרדינסט, און דאס איז נאָך אַלץ גרינגער ווי דאס וואס מען פּלאַגט זיך צו שאַפן אַביסל פּרנסה און די געברויכן פון די וועלט ווי פּאַקאַנט (חיי מוה"ר"ן סימן תקנח).

ד.

דער הייליגער רבי האט אַמאל פּאַרצייילט (שיחות הר"ן סימן רלב): עס איז געווען אַ גבּוּר וואס האט באַזיגט שְׁווערע מלחמות ביז ער איז שוין אַנגעקומען צום שטאַט דאס איינצונעמען, אָבער די שטאַט איז געווען אַרומגענומען מיט אַ מויער, ענדליך טרעפט ער דעם טיר, אָבער דער טיר איז געווען פּוּל מיט שפּיגען וועבעכץ, זאַגט ער: איך קען דא נישט אַריינגיין. איז דען דא אַ גרעסערע נאַרשקייט פון דעם?! זאַגט דער הייליגער רבי די זעלבע זאך איז מיט תּפּלה, אַ מענטש וואס איז אים שוין אַזויפיל איבער געגאַנגען ביז ווען ער איז אַנגעקומען וואו ער האלט, און יעצט ווען ער האלט שוין ביים דורכברעכן און קענען אינגאַנצן אַריינגיין אין די קדושה דורך רעדן צום אייבערשטן, וועגן אַביסל חלישות הדעת, און שוואַכקייט אין זעלבסט זיכערקייט, ווערט ער צובראַכן און ער קען דאס שוין נישט באַנויזן, איז דאס אזוי ווי די שפּיגען וועבעכץ וואס האבן פּאַרשטעלט דעם טיר. זעהט מען פון דעם די גרויסקייט פון תּפּלה. דערפאַר דאַרף מען זייער אַסאך בעטן דעם פּאַשעפּער אז מען זאל זיך נישט לאַזן נאַרן.

איך וועל אייך פארציילן א מעשה, וואס מען קען פון דעם זיך לערנען ווי ווייט מען דארף זיך אכטונג געבן נישט צו לעבן אין קיין טעות, וואס דער הייליגער בעל התנאים זכותו יגן עלינו פלעגט דאס פארציילן מיט גרויס געוויין.

עס איז אמאל געווען איינער וואס האט געבעטן אז ער וויל זוכה זיין צו א מגיד פון הימל, אזוי ווי דער הייליגער בית יוסף האט זוכה געווען (עזין בספר מגיד משרים), [אבער אויב א מענטש דינט דעם באשעפער כדי זוכה צו זיין צו מדריות דעמאלס פארקריכט ער רחמנא לצלן, און די שדים קוקען שוין ארויס אויף דעם], ענדליך איז צו אים אנגעקומען א מגיד און ער זאגט: איך בין דער מגיד. די ערשטע זאך פרגעט ער אים: וואס זאגט מען אויף מיר אויבן? זאגט ער אים: די גאנצע וועלט שטייט אויף דיר. דער איד איז געווארן מלא שמחה.

בעט ער דעם מגיד ער זאל אים העלפן צו האבן פרנסה, זאגט ער אים: אזוי ווי דער וועלט איז דאך דיין, קענסטו אריינגיין אין א סטאר און ארויסנעמען די געלט וואס ליגט דארט, און ער ווייזט אים ווי אזוי צו גיין ווען קיינער זעהט נישט, [א שד ווייסט דאך יא ווי אריין צו גיין וכו'], צופרי ווען דער בעל-הבית האט אויפגעמאכט דעם סטאר האט ער געזעהן אז עס פעלט אים געלט, בקיצור ער איז געווארן א פשוט'ער גנב.

נאכדעם האט ער געדארפט האבן מער געלט, האט ער אים צו געוויזן גרעסערע פלעצער פון וואו צו גנב'נען, ביז איינמאל האט ער אים געזאגט: יעצט וועל איך דיר געבן א ריזיגע פארמעגן, אז דו וועסט שוין האבן א מורא דיגע עשירות, און ער טראגט אים אריין אין א קלויסטער רחמנא לצלן און ער ווייזט אים דאס עשירות וואס עס איז דארט דא, און ער זאגט

הַפֶּרֶת הַטוֹב

אִים: נַעַם דָּאָס צאָם, און לײַג עֵס אַרײַן אײַן אַ זַעקל. און דער מַגיד אײַ אַנוועקגעגאַנגן און אִים דאַרט אײַפּערנְגֶעלֶאַזט, און אִים גֶעגֶעבֶן סײַמֶנים ווי אַזױ צו בַעטן כּדי ער זאל צו אִים קומען. גאַנץ אײַנדערפֿרי קומט אָן דער גלח מיט די מִשְׁרֵתִים, און זײ טרעפֿן דאַרט דעם איד מיטן זַעקל און אַלע דימאַנטן דערין, האָבן זײ גלײַך גערופֿן פֿאַליצײ, און מֶען האָט בַאַשְׁלֶאַסן אִים צו הרֶגֶענען, הײבֿט ער אָן שְׁרײַען צום מַגיד: געוואַלד! וואָס טוה אײַך יַעצט?! קומט דער מַגיד, און זאַגט אִים: עֵס אײַז נישט דאָ קײן אַנדערע עצה נאר זײך צו שְׁמֵדֶן. און ער הײבֿט אִים אָן אײַפּצוקלערן: עֵס אײַז דאָ זײער אַסאַך מִשְׁמֵדִים וואָס זענען נעבֿעף אַוועק געפֿאַלן, און אַז דו וועסט זײך שְׁמֵדֶן וועסטו זײ אַלע אײַפֿהײבֿן און צוריק ברענגען. און אַזױ האָט ער אִים אײַפּערגערעדט ביז ער האָט זײך געִשְׁמֵדֶט רחֲמַנָא לְצִלָן, און אַוודאִי האָט מֶען אִים מוֹחֵל געווען אײַף די גִּיבָה, און מֶען האָט אִים אַנגעגאַסן מיט זײערע שְׁמוֹצִיגע וואָסער [אַזױ ווי עֵס אײַז די סֶדֶר בײַ זײ].

יעצט אַז ער האָט זײך שׁוין געִשְׁמֵדֶט, זעהט ער דעם 'שְׁטן' ווי ער גײט מיט צוריסענע שׁיף, פֿרעגט ער אִים: פֿאַרװאַס האָסטו צוריסענע שׁיף? זאַגט ער אִים: אײַך האָב געדאַרפֿט זײער אַסאַך גײן אַז די שׁיף אײַז מיר שׁוין צוריסן געוואָרן, ביז אײַך האָב דיר ענְדֶליך אַרײַנגעכאַפֿט אײַן מײן נעץ. און יַעצט אַז אײַך האָב דיר שׁוין אײַן מײן נעץ וועט מֶען דײך פֿירן צו הענגען. און מֶען האָט אִים געהאַנגען.

דער הייליגער רבי האָט אונז זײער אַנגעוואָרנט און געבֿעטן (שיחות הַר"ן סימן נא), מיר זאַלן זײך נישט לאָזן נאַרן, ווייל די וועלט נאַרט זײער, און מֶען דאַרף זײך שְׁטענדיג נאַכזוכן צו מֶען נאַרט זײך נישט.

דער הייליגער רבי אַלְיָמָלָה זְכוּתו יָגוּן עֲלֵינוּ שְׁרײַבט (נועם אַלְיָמָלָה בַּחֲקֵמִי, דבור המתחיל או יאמר): וואָס מער אַ מענטש קומט נענטער צום

הַפֶּרֶת הַטוֹב

באַשְׁעָפֶּעֶר, שְׁפִירְט עַר אַז עַר אִיז ווײַטער פֿון באַשְׁעָפֶּעֶר; ווײַל ווען מען קומט נענטער צום באַשְׁעָפֶּעֶר, ווערט מען געוואר וואו ווײַט מען איז און אז מען האט נאך אסאך צו גיין.

עס איז באוואוסט אז דער הייליגער 'מגלה עמוקות' האט אויף אין אנפאנג געהאט א מגיד [פון די סטרא אחרא], ער האט זיך אבער גלייך געכאפט אז ער וויל אים פארפירן, ווײַל זײַן טאטע איז געקומען פון יענע וועלט אים דאס אויסזאגן, כאטשיג מען האט דארט באשוואירן אז קיינער זאל אים נישט אויסזאגן אז דאס איז פון די סטרא אחרא, דאך האט זײַן טאטע געזאגט: עס אינטערסירט מיך נישט, איך וועל טאקע כאפן פעטש פאר דעם, אבער מיין זעהן וועט מען נישט אומגליקליך מאכן! און ער האט אים געגעבן די סימנים, און אים געהייסן, ער זאל אים פארטרייבן, און זאגן: צא טמא! צא טמא! אזוי האט ער טאקע זיך אנגעהויבן צו היטן פונעם מגיד, ביז ער האט אים פארטריבן.

דעמאלטס האט ער אריינגעכאפט דעם ש"ץ ימח שמו, אויף אויף אזא אופן. איך האב אמאל געהערט פונעם הייליגן סאטמארער רבי, בעל דברי יואל זכותו גן עלינו, [ביי א שמועס צווישן מנחה מעריב אין די ערשטערע יארן דאהי, ווען ער האט געפערליך געקאכט איבער די טמאנע קליפה פון ציונים], האט ער דעמאלס גערעדט וועגן ש"ץ, און געזאגט מיט דעם לשון: איר מיינט ער איז געווען סתם א מענטש? ! ביי די זעכצן יאר האט ער שוין געקענט גאנץ ש"ס, מיט כחבי האר"י; ווײַל דער סמ"ך מ"ם פרובירט אריינצוכאפן דוקא אזאלעכע גרויסע מענטשן רחמנא לצלן.

1.

אין דעם ספר שלחן ערוך הרב וואס דער הייליגער בעל התניא זכותו גן עלינו האט מחבר געווען זעהט מען אן אינטערסאנטע זאך, אז די ערשטע

הפּרַת הַטּוֹב

פּיר סימנים איז צוויי מאל גערדוקט, [מהדורא ראשון, און מהדורא בתרא], איז באקאנט ביי די גאר אלטע ליובאוויטשער חסידים די טעם דערפון, אז דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו האט איינמאל געזאגט פארן בעל התנאי: זלמניו! איך האב געוואלט זאלסט מאכן א שלחן ערוך וואס זאל ארויס ברענגען גלייך די תמצית פון די הלכה. [ווי באקאנט האט אים דער מגיד זייער מפליא געווען].

האט ער אנגעהויבן צו שרייבן די ערשטע פיר סימנים, און עס געברענגט פארן רבי'ן און אראפגעלייגט אויפן טיש, די רבי זאל עס איבער קוקן אויב ער האט טאקע דאס געמיינט, אזוי וועט ער קענען שרייבן ווייטער. און דער הייליגער מגיד האט אין דעם אריינגעקוקט, פּרעגט ער אים: זלמניו! ווער האט דאס געשריבן? זאגט ער: איך! האט ער דאס גלייך א ווארף געגעבן, און ער האט נישט געוואלט מער רעדן מיט אים און אויך נישט זיך געזעגענען פון אים. דער בעל התנאי האט געהאט חלישות הדעת, און ער איז אזוי אנוועק געפארן.

פארציטענס האט מען זיך געמוזט כסדר אפשטעלן אויפן וועג צוליב די פּערד זוכ', בפרט בינאכט האבן די פּערד נישט געקענט גיין, איז געווען קרעטשמעס [אזוי ווי היינט א האטעל], וואו מען האט געזעכטיגט דארטן, דער הייליגער בעל התנאי זעצט זיך אריין אין זיין צימער און ער לערנט.

דערנווייל אינמיטן נאכט האט פאסירט אז איינער פון די געסט אין דעם קרעטשמע האט פרויבירט צו טשעפענען די פרוי פונעם בעל-הבית, און זי האט געמאכט א געוואלד! האט דער בעל-הבית גענומען לויפן און זוכן ווער דאס איז געווען?! ער האט אבער נישט געטראפן ווער. פּלוזלינג הערט ער ביי איין טיר עפעס א קול ווי איינער רעדט, מאכט ער עס גלייך אויף און ער גייט אריין, און וויבאלד עס איז געווען פינסטער האט ער נישט

הַפֶּרֶת הַטוֹב

גְּעוּוּאוֹסְט וְעַר עֵס אִיז, און עַר הַיִּיבֵט אִים אָן גוט אָנצוֹקלאַפֿן, און שְׂרִיט אויף אִים: דו האָסט גְּעוואַלט טְשעפֿענען מײן ווייב! שְׂרִיט דער בעל התנאי צוריק: נישט אײף! נישט אײף! ביז דער בעל-הבית האט געברענגט אַ ליכט, האט ער שוין געזעהן דעם מורא־דיגע צורה פונעם בעל התנאי [ווי באוואוסט], האט ער גלייף געבעטן: דער רבי זאל מיר מוחל זיין.

דער הייליגער בעל התנאי האט זיך געמאכט אַ חשבון, עפעס גייט דאָ פֿאַר אַז מען זאל אויף אִים אויסטרעפֿן אַזאַ זאַך, דערפֿאַר האט ער געהייסן דעם בעל-עגלה תיכף צוריקצופֿאַרן צום גרויסן מגיד. ווי נאר ער קומט צוריק אָן, קומט אִים שוין די מגיד אַקעגן, און זאַגט אִים: אויף דעם וואס דו האָסט געזאַגט "אײף", האָסטו געצט געמוזט שְׂרִייען זיבן מאל: "נישט אײף" "נישט אײף". דערפֿאַר זאַלסטו אַכטונג געבן זלמג'וי אַז פון היינט אָן זאַלסטו נישט שְׂרִייען 'אײף' 'אײף'.

ענליך צו דעם האט פֿאַסירט ביי דעם הייליגן רבי שלמה קאַרלינער זכּוּתו יגן עֲלֵינוּ, ער איז אַמאַל אָנגעקומען צום הייליגן מגיד און געקלאַפט אויפֿן טיר, האט דער מגיד געפֿרעגט: ווער איז דאַרף? האט ער געזאַגט: אײף. האט דער גרויסער מגיד נישט געעפֿענט דעם טיר, אַזוי איז געווען עטליכע מאל, ביז דער מגיד זאַגט אִים: עס איז נישט דא אַזאַ זאַך 'אײף', 'אײף' איז נאַר דער באַשעפֿער. אַזוי האט דער הייליגער מגיד זכּוּתו יגן עֲלֵינוּ אויסגעלערנט די תלמידים אַז עס איז נישט דא אַזאַ זאַך 'אײף'.

דער הייליגער רבי זאַגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כב): וואו עס שטייט די ווארט 'אַני' מיינט עס די 'שכינה', ווייל בַּאֲמַת איז יעדער איד אַ חלק אַלְקֵי מַמְעַל - אַ שְׂטִיט געטליכקייט פון אויבן. נאר מען דאַרף זיך צוביסלעך אויסאַרבעטן אַז דער פֿליישִיגער גוף זאל דאַס אויף אָנפֿאַנגן צו שפֿירן, און זעהן דעם באַשעפֿער; דאַס דער מענטש זאל געוואר ווערן אַז אפילו זיין

הַפֶּרֶת הַטוֹב

גְּשְׁמֵי־חַיִּים וְדִיגְעָר קַעֲרָפְעָר אִיז אוּיף פֿון פֿאַשְׁעֶפֶר, ווייל אַלֶּעס איז נָאָר דָּער אַיִבֶּעֲשֶׁטֶער. אזוי ווי דער הייליגער קאַמאַרנֶער זְכוּתוֹ יִגְן עֲלֵינוּ זָאָגט (נתיב מצוֹהֵיד נתיב הַאֲמוּנָה שְׁבִיל ג' עוֹד): מַעַן דַּאָרף אַיִבֶּעֲרֵרִיעֵן און מַאֲכֵן פֿון די נואַרְט אָנִי - אִין, און וויסן אז אִיף אַליין בִּין נישט, נָאָר דָּער פֿאַשְׁעֶפֶר אִיז די זאַף.

און אז מַעַן לַעֲבֹט אוּיף אַזאַ אופֿן וועט מַעַן קיינמאַל נישט קענען פֿאַרְקִיֵּן, אָבער די מינוט אז אַ מענטש הייבט אָן צו זיין פֿאַרנומען מיט זיף, און שְׁטַענְדִּיג טראַכט ער: אִיף! אִיף! אִיף! און אִיף בִּין גֶּרַעסער פֿון יענעם וכו', אִיז ער שוין פֿאַרְקִרַאָכֵן, אזוי ווי תּוֹ"ל זָאָגן (סוּטָה ד ע"ב): הַמִּתְגַּאֵה פֿאַילוּ פֿאַ על אֶשֶׁת אִישׁ. ווייל פֿון דעם נעמט זיך די אַלֶּע ניאָרן וואס אַ מענטש טוט רַחֲמָנָא לְצִלָּן.

בְּכֻלָּל דַּאָרף אַ מענטש אַריין נעמען אין זיך דעם כָּלֵל: וואס האב אִיך מיט יענעם?! ווייל סיי ווי קען אִיך נישט אַנקומען צו יענעם, און יענער קען נישט אַנקומען צו מיר. אזוי ווי דער הייליגער רַבִּי זָאָגט (ליקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִמָּן לד'): יעדער אִיד האט אַ נְקוּדָה וואס דער צווייטער האט נישט, און קען נישט האבן. אזוי ווי די גְּמָרָא פֿאַרְצִיילֵט (פֿעֲנִית כּא ע"ב): עַס אִיז גֶּעווען אַ פֿרויען דאַקטער אַבָּא אומנא, וואס ער האט געהערט יעדן טאג אַ כּרוֹז פֿון הימל ווי מַעַן גריסט אים: שְׁלוֹם עֲלֶיךָ אַבָּא אומנא. אַבִּי האט נָאָר גֶּעֱהָרַט 'עֲרַב שָׁבֵת', און רַבָּא יעדן 'עֲרַב יוֹם הַקְּדוּשׁ'. האט אַבִּי גֶּעֱהָרַט חֵלִישׁוֹת הַדַּעַת, האט מַעַן אים געזאָגט: לֹא מִצִּית לְמַעַבַּד כְּעוֹבְדֵי דָאָבָא אומנא - דו קענסט נישט טוהן דאס וואס 'אַבָּא אומנא' טוט. דאס הייסט כּאַטְשִׁיג אַבִּי און רַבָּא זענען געווען מוֹרְאֵי־דִיג גרויס, און גאַנץ ש"ס איז פול מיט אַבִּי וְרַבָּא, האבן זיי נישט געקענט פֿאַרְווייזן דאס וואס אַבָּא אומנא האט פֿאַרְוויזן, ווייל ער האט געהאט גרויסע נסיונות, און ער איז דאס בייגעקומען.

הַכֶּרֶת הַטוֹב

פּאַרצײטענױס איז געווען הויכע דיקע מענטשן, איז געווען די רפואה צו נעמען בלוט [הקזות דם], האט ער אין איין צימער זיך געפארעט מיט די פאציגענטן און די רפואות, און אין די אנדערע צימער האט ער שוין געהאט צוגעגרייט א גוטע סעודה פאר אומזיסט, [אז מען נעמט בלוט מוז מען גלייך נאכדעם עסן]. אזוי אויך פאר פרויען האט ער געהאט אן עקסטערע סארט מלבוש אז עס זאל זיין צניעות'דיג נכו'.

קומט אויס אז יעדער איד האט זיך זיין נקודה, און עס איז נישט כדאי דאס נאכצומאכן, און מען קען דאס אפילו נישט נאכמאכן! וואס מען דארף יא צו זעהן: אז די אייגענע נקודה זאל מען אויסארבעטן, און זיך מחיה זיין מיט אלע גוטע נקודות וואס מען האט, ממילא וועט מען לעבן א חיים טובים, און מען וועט שוין נישט זיין צובראכן און צוקלאפט. ווייל דער עיקר וואס ווארפט אראפ דעם מענטש איז דער 'איך', אז ער טראכט: "וואס הייסט אז אזא געלונגענער מענטש ווי איך, און אזא חכם ווי איך בין, זאל זיין אזא דורכפאל און מאכן אזא טעות". וואס פון דעם ליידט א מענטש אלע זיינע צרות. און דאס האט אונז דער הייליגער רבי אויסגעלערנט ביי די מעשה פונעם חכם און דעם תם (ספורי מעשיות, מעשה ט), ווי אזוי דער תם וואס ער האט געלעבט בתמימות 'זיין' לעבן, און עס האט אים קיינמאל נישט אינטערעסירט א צווייטן, איז ער געווען שטענדיג פרייליך, און פארקערט דער 'חכם' וואס האט שטענדיג געקוקט אויף אן אנדערן, האט זיך שטענדיג אויפגעגעסן, און ער איז שטענדיג געווען פול מיט סורים (קוק נאך די מעשה אינעווייניג וועסטו דאס גוט פארשטיין, און דו וועסט זיך מחיה זיין).

דערפאר דארף א איד שטענדיג בעטן דעם בורא כל עולמים, ער זאל נאר לעבן מיטן באשעפער, און וויסן ביי יעדע זאך אז אזוי האט זיך עס געפירט פון הימל, וואס אזוי ארום וועט ער שטענדיג דאנקען און לויבן דעם

הַפֶּרֶת הַטוֹב

בִּאשְׁפָּעֶר און זיך מְחִזֵּק זײַן, וואס דאס איז דער שְׁלִיסֵל און דער יְסוֹד פֿון
לְעֵבֶן, און דאס האט אונז דער הייליגער רבי געלעֶרְנֵט נאר זיך מְחִזֵּק צו
זײַן, ווייל אין לְעֵבֶן פֿון אַ מַעֲנֵטֶשׁ קומט פֿאַר אַזאַלכֶּע נְסִיווֹת וואס ער
האט זיך גאַרנישט פֿאַרְגֶּעֶשְׁטֶעלט, אָבער אַז ער דֶּעֶרְהאַלט זיך און ער פֿעט
דעם בִּאשְׁפָּעֶר, קומט ער צו גְרוֹיֶסֶע זאַכן.

.ז

דער טאטע פֿון הייליגן בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, [רְבִי פֶסֶח לֵאנְגְזאַם,
וואס ער איז געווען זײַער אַ גְרוֹיֶסֶער מַעֲנֵטֶשׁ, אָבער ער האט זיך געפֿירט
זײַער פֿשוט], האט געהאט אַ פֿאַרם און אַ מִיְהָל, דעמאלטס איז אַרויס אַ
גִּזְרָה אַז אײַן קִינֵד מוז מַעַן גֶּעבֶן פֿאַר די מִלִּיטֶער, האט רְבִי פֶסֶח זײַ מַסְבִּיר
געווען אַז ער דאַרף האָבן די קִינְדֶער לְעֵבֶן זיך, ווייל אײַנער איז מיט די
מִיְהָל, דער אַנדערער מיט די קִיעֵן וכו', אָבער וויבאַלד זײַ האָבן נישט
נאַכגעלאָזט, האט ער זײַ געזאַגט: איך האב אין בית המדרש אַ זוהן 'הַעֲרֵשׁ
מִיִּלְעֵד', ער איז אַ באַנֵק קוועטשער, אים קענט איר נעמען, [ער האט גוט
געוואוסט ווער זײַן זוהן איז און וואספֿאַראַ הויכע נשמה ער איז, מִמִּילָא
האט ער פֿאַרשטאַנען אַז ער וועט זיך שוין אַ עצה געבן], און מען האט אים
טאַקע גענומען צו די מִלִּיטֶער.

די סֶדֶר בײַ זײַ איז געווען, אַז מען האט געדאַרפֿט גײַן פֿאַראַויס צופֿיס,
איז ער אַזױ געגאַנגען פֿאַראַויס ביז ער איז אַריבער געגאַנגען אַ וואַסער,
און זײַ קומען אים אַלץ נאָך, ווען זײַ זענען אָנגעקומען צו דעם וואַסער
האט זיך דער בריקל צובראַכן, [ער האט מן הסתם געפֿעטן דעם בִּאשְׁפָּעֶר:
רבונו של עולם! איך בין דא אריינגעפאלן מיט רופֿחים, ראטעווע מיר פֿון
זײַערע הענט], פֿאַרשטייט זיך זײַ זענען אַריינגעפֿאַלן אינעם וואַסער, און

הַפֶּרֶת הַטוֹב

זיי ליגן נאָך ביז יעצט דאָרט. און דער הייליגער בני יששכר איז דעמאלס אנטלאפן אין א אנדערע פלאץ, און זיך געטוישט די נאמען אויף שפירא.

זעהט מען פון דעם די גרויסקייט פון תפילה, אז ווען א איד געוואוינט זיך צו, צו בעטן דעם באשעפער, אין וואספארא צורה ער זאל נאר נישט זיין, פאלן דורך דעם אראפ אלע קליפות און ער זעהט א ישועה.

דערפאר אז דער בורא פל עולמים האט אוינגעהאלפן ברוך השם, מען האט געעפענט נאך א בית המדרש, דארף מען זעהן זיך נאר מחזק צו זיין, און נישט אראפפאלן פון קיין שום זאך, און צו דעם איז מען זוכה ווען מען געט זיך אינגאנצן איבער פארן בורא פל עולמים, וואס דעמאלטס איז דער גאנצער לעבן אן אנדער סארט לעבן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל טאקע זוכה זיין באמת צו די טייערע און גוטע מדה פון 'הפרת הטוב', און זיך צוגעוואוינען מכיר טובה צו זיין און אפדאנקן פאר יעדן מענטש וואס האט דיר אמאל געטוהן א טובה אפילו בגשמיות, בפרט פאר א רבי וואס דו האסט ברוך השם פון אים נהנה געווען, און ער האט דיר ארויסגעהאלפן אין די שווערסטע צייטן, און זיך דערברייטערט דעם שכל, און א דאנק אים ביסטו מעביר סדרה יעדע וואך, מאכסט אויף א משניות און גמרא נכו'.

און אז דו וועסט האבן אמונת חכמים און מכיר טוב זיין די צדיקים, וועסטו נאכדעם מכיר טובה זיין אויף דעם בורא פל עולמים, אבער אויב קלילה וחס מען איז א כפוי טובה פאר די צדיקים איז מען נאכדעם א כפוי טובה פארן באשעפער רחמנא לצלן.

זאל דער אייבערשטער העלפן מען זאל זוכה זיין דער בורא פל עולמים זאל שוין שיקן דעם גואל צדק און אויגלייזן בקרוב.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

בעוה"ש"ת

קונטרס

דער פאשעפער איז מיט דיר

וואו עס ווערט ערקלערט: א מענטש זאל זיך נישט פארדירן איז קיין שום מצב, נאר וויסן אז דער פאשעפער איז שטענדיג מיט אים.

פארנעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוה"ר א"ש שליט"א

נארא תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארשטיגער רבי, דער באהאלטענער ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונט, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכער ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאקרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסיד'י בריסלב - טא אריק יצ"ו

עס איז דא א דיבור פון בעל שם טוב הקדוש
זי"ע וואס ער האט זיך אויסגעדריקט "וועלטעלע
וועלטעלע, דו ביסט נישט ווערד מען זאל אין דיר
א קרעכץ געבן" מען זעהט מענטשן גייען ארום
מיט חלישות הדעת, מיט קטנות המוחין וכו', וכו',
דער האט געלט וכו', דער האט פבוד וכו', דער
האט הייזער וכו', דער האט פארבריקן וכו', דער
האט מענטשן וכו', און ער האט גארנישט וכו', איי
דו נאר איינער, ווען דו זאלסט האבן אמונה
פשוטה אין דעם בורא כל עולמים וואלסטו דאך
געזעהן אז דו האסט דעם באשעפער אליין, וואס
דארפסטו עפעס אנדערש. נאר גיי רעד מיט א
מענטש וואס האט נישט קיין שכל.

(אשר בנחל חלק ו מכתב תש"ו)

דער באשעפער איז מיט דיר

א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד): ווען א מענטש ווייסט אז וואס עס פאסירט מיט אים איז פאר זיין טובה, איז דאס "מעין עולם הבא", אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות ס ע"ב), אויף דעם פסוק (תהלים נו, יא): 'בה' אהלל דבר באלהים אהלל דבר, אז סיי ווען עס גייט מיר גוט, וואס דאס איז דער שם 'הו"ה' וואס איז רחמים, לויב איך דעם באשעפער, און סיי ווען עס איז חלילה וחס מדת הדין וואס דאס איז דער שם 'אלקים' און עס גייט מיר שלעכט, דארף מען אויף לויבן דעם באשעפער.

די גוף ווערט אנגערופן אלקים, ווייל אלעס זעהט אים אויס ווי עס פירט זיך לויט די טבע, למשל: אז א מענטש חלילה וחס ווערט קראנק, אדער ער כאפט א קלאפ וכו', מיינט ער אז עס איז א טבע: עס איז פערצופאל אזוי געשעהן, און אזוי קומט עס. אבער א מענטש דארף וויסן אז עס דא א בורא פל עולמים, און וואס עס גייט אויף אים דורך איז נישט קיין טבע, נאר עס קומט פון באשעפער אליין, דעמאלטס נעמט ער דעם שם 'הו"ה' [- השגחה] און ער לייגט דאס אריין אין דעם 'אלקים' [- טבע], און ער זעהט איין אז אפילו ווען עס פאסירט עפעס מיט זיין גוף איז דאס אויף פונעם

דער באשעפער איז מיט די

אייבערשטן, און דער אייבערשטער רופט אים מיט דעם, און ער דערמאנט אים עפעס.

דאס זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כב): א מענטש דארף רחמנות האבן אויף זיין גוף און דאס אויסלייטערן אז פון דעם גוף אליין זאל ער אויף זעהן דעם אייבערשטן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (איוב יט, כו): מבשרי אחזה אלקי.

דאס הייסט, די נשמה פון א מענטש איז שטענדיג משיג געטליכקייט און מורא דיגע השגות, אבער דער גוף שפירט דאס נישט, דארף מען זעהן רחמנות צו האבן אויפן גוף אזוי ווי דער פסוק זאגט (ישעיהו נח, ז): מבשרך לא תתעלם - פון די גוף זאלסטו נישט באהאלטן די אלע השגות. נאר דאס אויסארבעטן, אז דאס זאל אויף ווערן א חלק פון די נשמה, און אויף זעהן און משיג זיין דעם אייבערשטן און געטליכקייט.

צדיקים האבן געזאגט אויפן הייליגן רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו: ער האט געהאט אזא אויסגעארבעטן גוף, אז הלואי זאלן מיר האבן אזא אויסגעארבעטע נשמה ווי זיין הייליגן גשמיות/דיגן גוף איז געווען; און דאס האבן געזאגט הייליגע צדיקים וואס זיי אליין האבן געהארעוועט טעג און יארן אין עבודת השם.

און דאס איז דער תכלית פארנוואס א מענטש איז אראפגעקומען אויף דער וועלט: באהעפטן דעם שם 'הוי"ה' מיטן שם 'אלקים'. 'הוי"ה' מיינט צו זאגן אז עס נאר דא איין באשעפער: הוה-הוה-ויהיה, ער איז אלעמאל געווען, ער איז יעצט, און ער וועט אייביג זיין. און עס איז נישט דא קיין שום מצאיות אויסער אים. אבער 'אלקים' באטרעפט וויפיל 'הטבע', דאס הייסט אז דער אייבערשטער באהאלט זיך דא אויף דער וועלט אין די טבע, ביז מענטשן זאגן אז אלעס איז: טבע, מקרה, מזל. און ווער עס איז

דער באשעפער איז מיט דיר

שטערקער דער איז מצליח און דאס גלייכן, אבער א מענטש דארף אריין נעמען אין זיך, און רעדן פון דעם און דאס האלטן אין איין תורן: אז דער מענטש אן דעם באשעפער איז גארנישט, און ער האט גארנישט.

וועגן דעם האט דער אייבערשטער צוזאמגעשטעלט א מענטש פון א גוף וואס דאס איז אלקים, און דארט אריינגעלייגט די נשמה וואס איז א חלק אלקי ממעל - כבכול דער באשעפער אליין, וואס דאס איז הוי"ה, און ווען מען לייטערט אויס דעם גוף, ווערט איינס פון די גוף און די נשמה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים ד, לה): הוי"ה הוא אלקים.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): א איד דארף זיין בקי ברצוא און בקי בשוב; רצוא הייסט: ווען עס ציהט אים צום באשעפער; ווייל יעדער איד וויל זיין ערליך, אזוי ווי מען זעהט אז יעדע חדר יונגעל, אז מען פרעגט אים: וואס ווילסטו זיין? זאגט ער: א צדיק! נאר שפעטער וויבאלד ער ווערט מגושם, ער עסט אין שטוב זאכן וואס איז נישט אויסגעהאלטן, בפרט אז דער סמ"ך מ"ם צוברעכט אים, און ווארפט אים אריין אין א יאוש און מרה שחורה, וועסטו אים פרעגן וואס ווילסטו זיין? וועט ער שוין זאגן: א פאליסמאן, א באס דרייווער וכו'. זעהט מען אבער אז יעדער איד ציהט ארויף צום בורא פל עולמים.

עס שטייט (דברים כ, יט): האדם עץ השדה - א מענטש איז צוגעגלייכן צו א בוים. אזוי ווי א ביממעלע וואקסט שטענדיג נאר אויף ארויף, און אויב מען וועט עס פרויברין אפצוהאלטן און לייגן א ברעט, וועט עס זיך דארט איינבייגן און נאכדעם וועט עס צוריק וואקסן אויף ארויף. די זעלבע זאך די נשמה פון א איד וויל נאר צוריק גיין צום אייבערשטן, און יעדער איד וויל זיין א צדיק, דאס ווערט אנגערופן 'רצוא', אז דער מענטש האט א

דער באשעפער איז מיט די

רצון, ער וויל זיין וואויל און ערליך, דאווענען דריי מאל א טאג "שחרית
מנחה מעריב" ווי עס דארף צו זיין וכו'.

אבער א איד קען דאך נישט שטענדיג גיין נאר ארויף, מען דארף עסן,
שלאפן, גיין אין ביזנעס האנדלען, זיך אפגעבן מיט די ווייב און קינדער
און זיך אראפלאזן צו זיי, דאס הייסט 'נשוב', איך קום צוריק צום מציאות
פון לעבן.

זאגט דער הייליגער רבי (שם), אז מען דארף האבן צוויי בקיאות און זיין
באקאנט ווי אזוי זיך אומצוגיין ביי ביידע פעלער; סיי ווען מען גייט ארויף,
מען ציהט צום אייבערשטן, צו לערנען און דאווענען, דארף מען וויסן אז
מען דארף נאך גיין העכער און העכער, ווייל אמאל רעדט זיך א מענטש
אין, איך בין שוין עפעס. זאגט מען אים: א מינוט! עס איז נאך דא צו גיין
העכער. קומט אויס אז אפילו אויבן דארף מען זיך גוט אויסקענען און זיין
בק"י ברצוא, וואס באטרעפט: הו"ה-אלהי"ם (86+26=112), און וויסן:
פון איין זייט בין איך שוין געקומען צו עפעס א מדרגה פון הו"ה, אז עס
איז נאר דא דער באשעפער, וואס ער איז הוה-הוה-ויהיה, אבער פון די
אנדערע זייט איז דאס אללים, עס איז נאך נאר א לבוש פארן אייבערשטן,
און מען קען נאך גיין העכער, ווייל ווילאנג א מענטש לעבט דארף ער נאר
שטרעבן צו גיין העכער, און נישט מיד ווערן.

אזוי אויך ווען א מענטש פאלט צוריק, און ער קומט אראפ צו טוהן די
וועלטליכע זאכן, ווי דער שטייגער איז אויף די וועלט, איז אויך נישט
געפערליך, און ער טאר בכלל נישט ווערן צובראכן פון דעם, ער דארף נאר
וויסן ווי אזוי זיך אומצוגיין, למשל: אז ער דארף עסן, זאל ער געדענקן
דעם באשעפער, און מאכן א ברכה פארדעם און נאכדעם, אזוי ווי חז"ל
זאגן (ברכות ל"ה): פאר א מענטש מאכט א ברכה איז דאס עסן נישט זיינס

דער באשעפער איז מיט דיר

און ער איז א גנב, אז ער מאכט א ברֶכה געהערט דאס שוין פאר אים און ער מעג עסן. אזוי אויף ווען ער עסט, אז ער האט אינזין אז ער זאל האבן כח דורכדעם צו דינען דעם באשעפער וכו', און נאכדעם בענטשט ער 'ברכת המזון', קומט אויס אז די עסן ווערט אויף רוחניות.

די זעלבע ווען א מענטש דארף שלאפן זאל ער גיין שלאפן, נאר ער זאל ליינען 'קריאת שמע' פארדעם, און זאגן די ברֶכה פון 'המפיל', און אזוי זיך אראפלייגן זיך אויסצורוהען כּדי צו קענען אויפשטיין דינען דעם באשעפער.

און אזוי אויף א נויב דארף מען זייער טייער האלטן און מיט איר זיך אפגעבן, אזוי ווי די גמרא פארציילט (במות ס"ג ע"א): דער גרויסער תנא רבי חייא האט געזאגט: דיינו שמגדלות בנינו ומצילות אותנו מן החטא - עס איז אונז פונקט גענוג דאס וואס זיי ערציען אונזערע קינדער, און זיי ראטעווען אונז פון אן עבירה.

דאס זעלבע ווען א מענטש דארף זיין פארנומען מיט פרנסה, דארף ער אויף געדענקען פון באשעפער, און אז ער מוז ארבעטן ביי יענעם, זאל ער אכטונג געבן צו ארבעטן ערליך נישט חלילה אפפאפן דעם בעל הבית, אזוי ווי מיר געפונען אין חז"ל (עין מענית כ"ג ע"ב): אז מען טאר אפילו נישט רעדן בשעת מען ארבעט ביי יענעם. [ליידער כאפט מען זיך נישט, און מען איז נישט געווארענט מיט דעם, ספעציעל פרויען וואס זיי ארבעטן אין א אפיס, און ווען דער בעל-הבית איז נישט דארט, רעדט מען מיט א חבך/טע (פרענד), וואס דאס איז 'גניבה', אויסער אויב דער בעל-הבית איז מסכים, ווייל עס איז נישט דא קיין מענטשן וואס קומען דעמאלס אריין, און דאס גלייכן].

דער באשעפער איז מיט דיר

אזוי אויף אז מען האט אן אייגענע ביזנעס, מען קען זייער גרינג אפנארן אנדערע און גנב'ענען רחמנא לצלן, און מען דארף אויף דעם זייער אכטונג געבן, און יעדער מענטש וואס ארבעט דארף לערנען די הלכות אין 'שליחן ערוך, חושן משפט'. נישט אזוי ווי מענטשן מיינען אז חושן משפט איז נאר פאר א רב, עס איז פאר יעדן איד וואס גייט ארבעטן, ער זאל פשוט נישט נכשל ווערן אין 'גניבה וגזילה', קומט אויס אז ביי יעדע זאך קען מען טרעפן דעם באשעפער, און ביי יעדע זאך איז דא דערין תורה, און הלכות ווי אזוי דאס מקיים צו זיין.

דאס ווערט אנגערויפן 'בקי בשוב' אז אפילו ווען איך בין צוריקגעפאלן זאל איך זיך אויף נישט פארלירן, נאר דארט טרעפן דעם אייבערשטן, דאס הייסט קאטשיג אז א מענטש איז דא אויף דער וועלט, און עס גייט אויף אים איבער דעם מדת הדין [ער מוז נעבעך גיין שווער ארבעטן וכו'], וואס דאס איז 'אלקים' דאך זאל ער זיך נישט פארלירן, ווייל אין דעם אלקים איז אויף דא די שם הוי"ה, דער באשעפער אליינס, ממילא ווערט צוזאמגעשטעלט הויה מיט אלקים, און ער קען זיך שטענדיג דערהאלטן.

עס איז געווען א געהויבענער פרסל'כער חסיד הרה"ח רבי יונה לעבל זכרנו לברכה, אין זיין חבורה פלעגט מען זיך אויפנוועקן איינער דעם אנדערן ביי חצות, און מען האט געזאגט 'תקון חצות' אין מירון ביי די קבר פון "רבי שמעון", און ווען מען האט אים אויפגעוועקט האט ער געזאגט: יא יא! איך קום שוין! אבער ער האט זיך צוריקגעלייגט שלאפן, שפעטער האט מען אים נאכאמאל אויפגעוועקט און געזאגט: מען דאווענט שוין ותיקין! האט ער ווייטער געזאגט: יא יא! איך קום שוין! וכו', האבן זיי זיך מיישב געווען, אז מען וועט צובינדען א שטריק ביים פענסטער, און מען וועט אים געבן א צי, אזוי וועט ער שוין זיכער אויפשטיין, אבער למעשה האט דאס אויך נישט געהאלפן, ער האט געזאגט: יא יא! איר

דער באשעפער איז מיט די

קענט שוין גיין, איך קום שוין! אבער ער איז ווייטער געשלאפן, [ער איז געווען א שוואכער מענטש, ער איז געבען אנוועק ביי די 44 יאר], און ווען ער פלעגט אויפשטיין האט שוין די גאנצע חבריא געהאלטן נאכן דאווענען, וואס דאס איז שוין אויך געווען נאכן אפרעכטן א האלבע נאכט מיט תורה און תפלה וכו', פלעגט ער זאגן מיט דעם לשון: וועט 'יונה' כאטש זיין "פון יעצט" אן ערליכער איד.

זעהט מען פון דעם, אז א מענטש טאר נישט ווערן צובראכן פון קיין שום מצב, וואס דאס איז די ערגסטע זאך, נאר וואו א מענטש איז, זאל ער זיך דערהאלטן, און דארט אריינברענגען דעם אייבערשטן, און אז מען גייט ארבעטן, קען מען דארט רעדן אפאר ווערטער צום באשעפער, אדער רעדן דארט מיט וועם מען טרעפט זיך פון באשעפער, ווייל נישט אומזינסט האט מען מיר פון הימל דא אהער געברענגט.

דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו האט געזאגט: אמאל שיקט מען אראפ א נשמה אויף דער וועלט פאר זיבעציג אכציג יאר, נאר אז ער זאל טוהן איין טובה פאר א צווייטן איד!

א איד האט אמאל מכבד געווען דעם הייליגן ישמח ישראל זכותו יגן עלינו פון 'אלקסנדר', מיט סנדקאות ביי א ברית, האט ער אפגעשמועסט מיטן בעל שמחה דאס צו מאכן אכט אזויגער, [ביי צדיקים איז דאך אויסגערעכענט פונקטליך די צייט], און אנוואי האט זיך עס פארשפעטיגט ביז צען אזויגער, האט אים דער הייליגער ישמח ישראל געפרעגט: פארנוואס האסטו פארשפעטיגט? האט ער געענטפערט: וואס איז דען צוויי שעה? חז"ל זאגן דאך (פסחים י"ב ע"א): אדם טועה בשתי שעות - א מענטש קען זיך פארמישן מיט צוויי שעה?! האט אים דער הייליגער ישמח ישראל

דער באשעפער איז מיט די

געזאגט: אינעם גאנצען לעבן דארף מען זיך אכטונג געבן נישט אויסצומישן און פארטוישן די צוויי שעה.

און ער האט אים מסביר געווען: 'שעה' איז א לשון פון 'רצון', אזוי ווי עס שטייט אין די תורה ביי קין (בראשית ד, ה): ואל קין ואל מנחתו לא 'שעה'. און דער הייליגער רבי רבי בונים פון פרשיסקא זכותו יגן עלינו האט געזאגט: א מענטש דארף האבן צוויי טאשן פאר צוויי רצונות, אין איין טאש: ויגבה לבו בדרך ה' (דברי הימים ב יז, ו), א איד דארף וויסן אז ער איז נאך נישט דער ערגסטער, און זיין מורא דיג שטארק, אזוי ווי חז"ל זאגן (סנהדרין ל"ז ע"א): יעדער איד דארף זאגן: 'בשבילי נברא העולם' - וועגן מיר איז באשאפן געווארן די גאנצע וועלט.

און די אנדערע טאש דארף ער האבן: וְאָנְכִי עֹפֵר וְאֶפֶר (בראשית יח, כז), ער דארף וויסן אז ער איז גארנישט. די צוויי שעה דארף א מענטש האבן, און דאס קיינמאל נישט פארטוישן, [ממילא אז מען האט אפגעערעדט אז די ברית זאל זיין אכט אזייגער, זאלסטו קומען אכט אזייגער].

און דאס איז געווען די עבודה פון 'אליהו הנביא' צו ווייזן פאר די וואס האבן געדינט די עבודה זרה פון 'בעל', אז אלע זאכן וואס זיי טוען איז שטותים און הקבלים, ביז אלע האבן געשריגן (מלכים א יח, לט): הַיְיָ הוּא הָאֱלֹהִים! איז דער הייליגער רבי מסביר (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ט): די ארבעט פון אליהו הנביא - וואס ער איז געווען די רבי פון אלע נביאים - איז געווען, מצמצם זיין די פייער וואס עס ברענט אין א אידיש הארץ, דאס זאל ברענען מיט דעם ריכטיגן מאס, פון איין זייט זאל ער נישט ברענען צו שטארק, אזוי ווי דער אייבערשטער האט אנגעווארנט פאר מתן תורה און געזאגט (שמות יט, כא): 'פֶּן יִהְרָסוּ', טאמער וועט מען חלילה אריבער גיין

דער באשעפער איז מיט די

מער וויפיל מען מעג. און פון די אנדערע זייט זאל ער נישט אראפ פאלן
ביי זיך און זיך אינגאנצן פארלעשן.

דאס געפונען מיר אין די סדרה, נאכדעם וואס משה רבינו האט
גע'טענה'ט צום אייבערשטן: פארנוואס אידישע קינדער דארפן לייזן אזוי
סאך און ער האט זיך אויסגעדרוקט און געזאגט (שמות ה, כב): למה הרעתה
לעם הזה - פארנוואס האסטו שלעכטס געטוהן פאר כלל ישראל? ! ווייל
פאר משה רבינו איז געגאנגען אין לעבן עס זאל גוט זיין פאר די אידן, און
ער האט געזאגט (שמות ד, יג): שלח נא ביד תשלח - שיק א שליח וואס וועט
קענען העלפן די אידן!

אויף דעם ארויף האט דער אייבערשטער מיט אים גערעדט שטרענג,
אזוי ווי די תורה זאגט (שמות ו, ב): וידבר אללוקים אל משה, דער
אייבערשטער האט גערעדט צו משה רבינו מיטן 'מדת הדין'. און אים
געזאגט: דאס וואס אידישע קינדער מאכן מיט, איז טאקע מיטן שם
'אלוקים' דער מדת הדין, אבער דאך: ויאמר אליו אני הו'ה, אין דעם איז
אויף דא דער שם 'הו'ה' דער אייבערשטער אליין, וואס ער איז פול מיט
רחמנות. אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים צא, טו): עמו אנכי בצרה - דער
אייבערשטער איז צוזאמען מיט א איד אין זיין צרה. און אזוי ווי חז"ל זאגן
(זיין אלשי"ך הקדוש על פסוק זה): אויף דעם פסוק (שמות כה, ח): ושכנתי
בתוכם - דער באשעפער וועט רוהען מיט די אידן, דאס מיינט צו זאגן:
בתוך כל אחד ואחד - אין יעדן עקסטערן איד. דער באשעפער געפונט זיך
מיט יעדן איינציגן איד אין יעדן מצב, און מען טאר זיך נישט פארלירן
אפילו אין די שווערסטע ביטערסטע מצבים אין לעבן.

צום ביישפיל: א בחור וואס וויל חתונה האבן, ער שרייט: איך קען מער
נישט אויסהאלטן אפילו איין שעה! און מיט רעכט, דאך טאר ער זיך נישט

דער באשעפער איז מיט דיר

פארלירן און האבן געדולד, אמאל קען זיין אז זיין פֿלֶה איז נאָך יונגער פון אים מיט אַפֿאר יאר, [הַלְוֹאִי זאל מֶען אַיינפֿירן צו מאַכן שידוכים אפילו ווען מֶען איז נאָך יונג], דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): **הַבֵּא לטֵהר אומריין לֹו הַמֶּתֶן** – איינער וואס וויל זיין ערליך און ריין, מוז ער אָבער האבן געדולד און וואַרטן (עײַן יומא ל"ט ע"א). און אויף דעם דאַרף מֶען האבן אסאך התחזקות.

די זעלבע זאך איז מיט 'פֿרנסה', אַ מענטש האלט שוין נישט אויס, ער איז שולדיג צו באַצאלן פֿאַר זײַן דירָה, און פֿאַר די גראַסערי וכו', דאַרף ער אויף האבן געדולד און אויסוואַרטן, די זעלבע זאך מיט 'קינדער', און אזוי אויף ביי יעדע פֿרט אין לעבן, דאַרף ער האבן געדולד און אויסוואַרטן די ישועה.

און די מתנה פון האבן סבלנות און געדולד וועט נאר משיח צדקינו אריינברענגען אין דער וועלט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ב): **די שווערד פון 'משיח' איז תפלה**. און 'תפלה' ווערט אנגערופן 'חוטם' אזוי ווי עס שטייט (ישעיה מח, ט): **ותהלתי א'חוטם' לך**. דאס מיינט, אז א מענטש דאַרף זיין אזוי שטאַרק אין תפלה, פונקט אזוי ווי דורך די נאז לעכער אַטעמט מען, און אז מען פארשטאפט עס ווערט מען דערשטיקט חס ושלום, ווייל א מענטש לעבט נאר דורך די לופט וואס ער אַטעמט, אזוי דאַרף א איד זיך אזוי אויסאַרבעטן אין תפלה, און האלטן און איין רעדן צום באשעפער. אויף ווייזט דער 'חוטם' אויף געדולד און אריכות אפֿים, ווייל ווען א מענטש בעט דעם אייבערשטן דאַרף ער האבן זייער אסאך געדולד, און נישט אויפגעבן, אפילו ער זעהט נישט גלייך א ישועה.

דער באשעפער איז מיט דיר

און אזוי וועט משיח איינעמען די גאנצע וועלט, ער וועט אריין ברענגען די ענגן פון תפלה, אז אפילו להבדיל די גוים וועלן רעדן צום באשעפער, און אונראי אן קיין פארגלייך וועלן די אידן רעדן צום אייבערשטן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כ; קצו) ווען מען בעט דעם אייבערשטן דארף מען בעטן מיט רחמים ותחנונים; רבונו של עולם! האב אויף מיר רחמנות! שיק מיר א ישועה וכו'. און נישט זאגן פארן אייבערשטן: דו מוזט מיר געבן. דאס זאגן חז"ל (אבות ב, יג): כשאתה מתפלל אל תעשה תפלתך קבע, אלא רחמים ותחנונים. ווען א מענטש בעט דעם אייבערשטן טאר ער נישט בעטן מיט געוואלד אז דער אייבערשטער מוז אים דאס געבן, נאר זיך בעטן מיט רחמנות אז דער אייבערשטער זאל אים העלפן, ווייל קבע איז לשון פון גזל'ען און ווען א מענטש עקשניט זיך איין און בעט מיט געוואלד איז דאס אזוי ווי ער גזל'ט.

חז"ל זאגן (ברכות ל"ב ע"ב): אויב א מענטש האט געבעטן דעם אייבערשטן און ער איז נאכנישט געהאלפן געווארן זאל ער נישט אויפגעבן, נאר נאכאמאל בעטן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים כו, יד): 'קנה' אל ה' חזק ויאמץ לבך, 'וקנה' אל ה'.

דערפאר דארף א מענטש האבן געדולד ביי יעדע פרט אין לעבן, בפרט אין שטוב, וואס מען דארף האבן א מורא'דיגן שכל ווי אזוי זיך אויסצוקומען מיט א ווייב, און בעטן מיט רחמנות ביים אייבערשטן מען זאל האבן דעם ריכטיגן שכל ווי אזוי צו פירן א שטוב.

נישט אומזינסט האבן חז"ל מתקן געווען די ערשטע ברכה אין שמונה עשרה: אתה חונן לאדם דעת, ווי מען בעט זיך ביים אייבערשטן מען זאל האבן אביסל שכל, ווייל אן שכל איז זייער ביטער, און אז דער אייבערשטער העלפט אז מען באקומט שכל, ווייסט מען אז מען דארף זיך

דער באשעפער איז מיט דיר

דארן פאר א ווייב אויף, און מען דארף מוותר זיין אין שטוב, און נישט וועלן וווקא אויספירן, און מען דארף לעבן אזוי ווי צוויי אייניגע שותפים העלפט אויף העלפט, וואס דאס איז די גרעסטע העלחה.

אבער די רגע וואס איינער האלט זיך מער פונעם אנדערן, הייבט מען זיך שוין אן צו קריגן, וואס דאס איז רחמנא לעלן דער סמ"ך מ"ם, די אותיות ס-זעכציג, מ-פערציג, אז איינער זאגט אויפן אנדערן: דו ביסט ווייניגער פון מיר. דער זהר הקדוש זאגט (ויקרא פא ע"ב): די מאן אליין ווערט אנגערופן א פלג גוף - א האלבע גוף, און נאר ווען מען האט חתונה און מען לעבט צוזאמען איז מען א גאנצער גוף.

דאס איז געווען די קליפה פון המן-עמלק, וואס ער האט געוואלט רחמנא לעלן פארלענדן די אידן, דערפאר האט ער זיך אויפגעטוהן און געזאגט (מגילה י"ג ע"ב): איך האב געגעבן פאר א חשורוש צען טויזענט שקלים. האט דער אייבערשטער געזאגט: רשע כפר הקדימו שקליהם לשקליך - די אידן האבן שוין געגעבן דעם 'מחצית השקל', און דו וועסט זיי נישט קענען בייקומען. שטייט פון צדיקים (עין אלשיך הקדוש שמות ל, יג; לקוטי הלכות, שותפים בקרקע הלכה ה, אות כה): די 'מחצית השקל' קומט אונז צו ווייזן אז א איד אליין איז נאר האלב, און ער מוז אויף האבן א צווייטן איד.

קומט אויס אז א איד דארף זיך איינקויפן אויף דער וועלט די מדה פון סבלנות, און אפילו ווען עס גייט אים איפער די מדת הדין, זאל ער דארט אין זיין צרה אויף אריינלייגן דעם באשעפער, און נישט אויפגעבן נאר בעטן דעם באשעפער און אויסווארטן מיט געדולד - אפילו א גאנץ לעבן - אויף זיין ישועה, וועט ער ביים סוף האבן א שיינע ישועה.

דער באשעפער איז מיט דיר

מען דארף נאר געדענקען נישט חלילה צו פרעגן קיין קשיות אויפן באשעפער, ווייל 'יעדע' פארנוואס" איז א קליפה', דוד המלך זאגט (תהילים עט, י): 'למה' יאמרו הגוים! א גוי פרעגט שטענדיג: למה - פארנוואס. א איד אבער, זאגט שטענדיג: פכה - אזוי וויל דער באשעפער. דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט: אשרי העם [וואויל איז דער יודיש פאלק], שפכה לו [נוואס אזוי איז צו אים] ווי אזוי? אט אזוי! דאס הייסט: א מענטש זאל זיין צופרידן מיט וואס ער האט, וואס דאס איז די גרעסטע מדרגה.

דאס זאגט דער תנא (אבות ב, ד): בטל רצונך מפני רצונו וכו' - זיי מבטל זיין רצון צום אייבערשטן, וועט דער אייבערשטער מבטל זיין די רצון פון אנדערע פאר דיר.

דער בעל-שם טוב-הקדוש זכותו יגן עלינו, האט געזאגט: אויב ווילסטו אזוי ווי עס איז, וועט זיין אזוי ווי דו ווילסט; דאס הייסט, אויב א מענטש וויל גארנישט נאר דעם באשעפער, און ער ווייסט ביי יעדע זאך אז אזוי וויל דער באשעפער, וועט ער זיין א צופרידענער מענטש און האבן שלום ביי זיך.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): א מענטש דארף שטענדיג זעהן עס זאל זיין שלום צווישן אידן, דער עיקר דארף ער קודם זעהן ער זאל זיין בשלום מיט זיך אליין, און זיין צופרידן פון זיך, כאטשיג וואס עס זאל נאר אויף אים אריבערגיין; אבער וויבאלד א מענטש האט געזינדיגט ווערט ער אומצופרידן, און וואס ער טוט נאר איז נישט גוט, אייביג טראכט ער: אפשר האב איך געקענט טוהן מער. אנשטאט ער זאל זיין צופרידן און זיין מלא שמחה אז ער איז ברוך השם א איד, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י): די גרעסטע שמחה וואס א יעדער איד האט, איז דאס אליין: "שלא עשני גוי - א גוי בין איך נישט".

דער באשעפער איז מיט דיר

און יעדע סקוונדע וואס א מענטש פריידט זיך מיט דעם אז ער איז א איד, איז ער מגלה זיין ריינעם הארץ וואס ער האט צום באשעפער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות שמחה סימן א): **כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה בְּדוּעַ שְׁלֵבוֹ שְׁלֵם עִם אֱלֹקָיו**. און מיט דעם אליין דארף מען זיך מורא'דיג מחיה זיין און מחזק זיין.

און אז א מענטש איז צופרידן מיט זיך האט ער שוין נאכדעם אויף ליב יעדן איינעם, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב): **א איד דארף קודם זיך דן זיין לפף זכות, און נאכדעם וועט ער שוין קענען א צווייטן אויף דן זיין לפף זכות; אבער איב איז ער זיך דן לפף חוב, איז ער נאכדעם יעדן דן לפף חוב.**

דאס זעהען מיר אין די וואכעדיגע סדרה, דער אייבערשטער זאגט מוסר פאר מלשה רבינו: איך האב מיך באוויזן פאר די הייליגע אבות מיטן מדת הדין; ווייל אברהם אבינו איז געווען דער ערשטער וואס האט מגלה געווען דעם אייבערשטן, דאך איז ער דורך געגאנגען צען ביטערע שווערע נסיונות, און קיינמאל האט ער נישט געפרעגט קיין קשיות, כאטש ער האט געזעהן ווי אלעס פירט זיך פארקערט, פאר די גוים פעלט גארנישט, און זיי האבן הייזער און קינדער און וואס נישט, און ער דרייט זיך ארום נע ונד, ער האט נישט קיין הויז, ער איז פול מיט חובות, קיין קינדער האט ער נישט, און מען האט אים נאך צוגענומען די ווייב אויף, אונז וואלטן משוגע געווארן פון אזויפיל מיטמאכן, "אבער אברהם אבינו פרעגט נישט קיין קשיות, ער ווייסט: אזוי וויל דער באשעפער".

אזוי אויך יצחק אבינו האט שפעטער שוין נישט געקענט זעהן, און ער איז געזיצן פארמאכט אין שטוב, צו דעם האט ער געהאט אזא עשיר הרשע פאר זיך, א קינד א רוצח, אפגעהיטן זאל מען ווערן אז א קינד גייט ארויס

דער באשעפער איז מיט דיר

למרבות רעה, דאס איז דאך אזא גרויסער צער וואס מען קען זיך נישט פארשטעלן.

אזוי אויך יעקב אבינו האט געהאט אויסצושטיין אזויפיל צרות, נאך מבטן אמו האט זיך שוין עשירי געקריגט מיט אים, און נאכדעם די אלע צרות וואס ער האט געליטן מיט די קינדער (עין רש"י בראשית מג, יד), און אזוי ווי מען זעהט אין די תורה (בראשית מז, ט), ווען פרעה האט אים געפרעגט: ווי אלט ביסטו? האט ער געענטפערט: איך בין אלט, הונדערט זיבן און דרייסיג יאר, אבער דאס איז אביסל און שלעכט געלעבט, נאר די לעצטע זיבעצן יאר האט ער געלעבט א גוט לעבן].

קומט דאך אויס אז איך האב מיר געפירט מיט זיי מיט די מדה פון אל ש-ד-י, און פונדעסטוועגן האבן זיי נישט געפרעגט קיין קשיות, און דו פרעגסט מיר גלייך קשיות!

און אמת'ן אריין האט משה רבינו נישט גע'טענה'עט פאר זיך, נאר ער האט זיך אנגענומען פאר אידישע קינדער, אזוי ווי חז"ל זאגן (מנחות סה ע"א): משה אהב ישראל הזה - משה רבינו האט זייער ליב געהאט די אידן. דאך וואלט ער נישט געדארפט אזוי רעדן.

ב.

אויף דעם פסוק (שמות ו, ג): וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם יַצְחָק יַעֲקֹב, זאגט רש"י: אַל הָאֲבוֹת. שְׁטַעלן זיך די מפרשים: וואס לייגט דא רש"י צו מיט די ווערטער 'אַל הָאֲבוֹת'? קען מען זאגן: אב"ת איז די ראשי-תיבות (תהלים קמו, ג): א'ל ת'בטחו ב'נדיבים - מען זאל זיך נישט פארלאזן אויף קיינעם נישט; ווייל: שאין לו תשועה, ער קען זיך אליינס נישט העלפן! און ווי אזוי וועט ער דיר קענען העלפן?!

דער באשעפער איז מיט דיר

דאס איז זייער א וויכטיגע זאך צו וויסן אין לעבן, אז עס איז נישט דא אזא זאך ווי א גוטער חבר, א חבר איז פונקט גוט צו רופן אויף קידוש און דאס גלייכן, אבער נישט מער, און מען טאר נישט טראסטן קיינעם.

און אז איינער קומט דיר איבער רעדן: שטעק יעצט איין געלט, עס לוינט זיך דיר אפילו צו בארגן, דו וועסט ווערן רייך איבער נאכט! דארף מען וויסן זיך אכטונג צו געבן, ווייל וויפיל מענטשן זענען שוין ליידער געווארן ארימעלייט איבער נאכט פון אזאלעכע געשעפטן, דעם כלל דארף מען וויסן: אויב איינער זאגט דיר אז ער געט דיר צען פראצענט, איז ער א פשוטער גנב, אפילו ער געט דיר נאר א פערטל פראצענט מער ווי די באנק איז דאס שוין א גניבה, ווייל אויב די באנק קען נישט געבן מער ווי א האלבע פראצענט, ווי אזוי קען ער דיר געבן צען אדער פופצן פראצענט? אבער וויבאלד געלט רייצט זייער אן א מענטש, וועט ער טוהן אפילו ווילדע און משוגענע זאכן (עין סיפורי מעשיות מצשה יב, מהבעל הפלה). און אויב איר וועט נישט אנעמען די ווערטער פון מיר, וועט איר זיך דאס מוזן רחמנא לצלן לערנען אויף די אייגענע בארד.

דערפאר דארף מען זיך צוגעוואוינען זיך נישט צו פארלאזן און דארפן צוקומען צו אנדערע, נאר פארקערט, שטענדיג זיין א משפיע און העלפן א צווייטן, דאס מערסטע איז דאס וויכטיג צו וויסן אין שטוב, אז מען זאל גארנישט וועלן נעמען פון די ווייב, נאר איר שטענדיג געבן; וועגן דעם זאגן מיר יעדן טאג די ברכה: שלא עשני אשה. נישט חס ושלום צו דערנידערן די פרוי, נאר ווייל די טבע פון א פרוי איז שטענדיג מקבל צו זיין, זי דארף א גוט ווארט וכו', וועגן דעם דאנקט מען דעם אייבערשטן אז מען איז א משפיע.

דער באשעפער איז מיט דיר

וועגן דעם דארף מען זיך צוגעוואוינען ארויסצוהעלפן אין שטוב פיזיש, און אויף מיט גוטע ווערטער, אז מען קומט אהיים און עס איז נישט דא קיין עסן, אָדער עס איז שמוציג, זאל מען זיך אַראַפּ בייגן און צולייגן אַ האַנט, ווייל זי האט זיך שוין געמוטשעט מיט די קינדער אַ גאַנצן טאָג, אין די צייט וואס דו ביסט נישט געווען אין שטוב, און אַוּדאָי און אַוּדאָי נישט האָבן קיין טענות, אזוי ווי די הייליגע רבי זאָגט (שיחות הר"ן סימן רסד): מען זאל זייער מכבד זיין און טייער האלטן די ווייב, ווייל זי לייזט געפּעַרליכע צער און ווייטאָג פון עיבור, לידה, און מגדל זיין די קינדער.

דאס זאָגט די משנה (אבות ד, א): אַ עוֹשֶׁר הַיֵּסֶט דער וואס איז אַ שְׂמַח בְּחֻלְקוֹ, עַר אֲלֵיין איז שוין גענוג צופרידן, און עס פּעֹלֵט אים גאַננישט, עַר זוכט נאָר צו העלפן אַ צווייטן.

דאס איז געווען די מעלה פון די אבות הקדושים וואס כאטשיג זיי האבן געליטן צרות צרות, האבן זיי זיך געקענט איינהאלטן, און נאך משפיע געווען אויף פאר אנדערע. וועגן דעם זאגן חז"ל (ילקוט איוב רמז תתק"ח): ווען איוב וואלט זיך ווען איינגעהאלטן און נישט געשריגן אויף די צרות וואס ער האט געליטן, אזוי ווי מען זאגט יעצט אַלְקֵי אַבְרָהָם, אַלְקֵי יִצְחָק, ואלקֵי יַעֲקֹב, וואלט מען אויף געזאגט 'אַלְקֵי אִיֹּב'.

דאס לייגט רש"י צו: 'אַל הָאֲבֹת', [ראשי תיבות: א' ל ת' ב' כ' חו' ב' נדיבים]. אונז אויסצולערנען די טעם פארנוואס האט דער אייבערשטער זיך טאקע באוויזן צו אברהם יצחק און יעקב? ווייל זיי האבן זיך נישט פארלאזט אויף קיינעם, נאר זיי האבן געוואוסט אז דאס וויל דער באשעפער, און וועגן דעם האבן זיי שטענדיג משפיע געווען.

און אפילו אן ארימאן וואס ער האט אליינס נישט, קען ער אויף העלפן און געבן פאר א צווייטן, מיטן זאגן א גוט ווארט פאר יענעם. פארקערט,

דער באשעפער איז מיט דיר

די עיקר מצוה פון צדקה איז מחזק צו זיין א צווייטן מיט א גוט ווארט, וואס דאס איז מער ווערט פון אלע געלטער אין דער וועלט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קו): אויף דעם פסוק (תהלים מא, ב): אשרי משפיל אל דל - וואויל איז דער מענטש וואס לייגט אריין שכל אין אן ארימאן. דאס הייסט, אן ארימאן איז זייער צובראכן, אזוי ווי חז"ל זאגן (בבא קמא צ"ב ע"ב): בתר עניא אזלא עניותא. און אז מען איז אים מחזק און מען זאגט אים א גוט ווארט: דער אייבערשטער וועט דיר העלפן! ווערט ער אויפגעלעבט, און ער גייט ארויס פון זיין צובראכנקייט.

אבער די ערשטע צדקה פאנגט זיך אן אין שטוב פאר די ווייב און קינדער, אזוי ווי חז"ל זאגן (כתובות נ ע"א): אויף דעם פסוק (תהלים קו, ג): עושה צדקה בכל עת; זה הין ומפרנס את אשתו וקניו - איינער וואס באזארגט און שפייזט זיין ווייב און קינדער, דער טוט שטענדיג צדקה. דערפאר אז מען זאגט א גוט ווארט פאר די ווייב, מען זאגט איר: איך וועל דיר אם ירצה השם געבן וואס דו דארפסט. אזוי ווי חז"ל זאגן (עירובין ק' ע"ב): ווען נישט די תורה וואלט מען זיך אויף געדארפט אפגענוגען מדות פון די חיות, למשל א האן [תרנגול] זאגט צו, פאר זיין פארל: איך וועל דיר קויפן א שיינע קלייד [כרבלתא].

דערפאר דארף מען מורא דיג מחזק זיין די ווייב, און איר געבן איר פארדינטן פבו, נאכדעם וואס זי מוטשעט זיך אזוי ביטער שווער, און אז דער אייבערשטער העלפט א מענטש האט מער דיבורים, קען ער שוין נאכדעם אויף מחזק זיין נאך א איד.

ג.

די וואך געפונען מיר אין די סדרה די מורא דיגן לימוד פון 'הפרת הטוב', אזוי ווי די הייליגע רש"י זאגט (שמות ז, יט): די ערשטע צוויי מכות פון דם

דער באשעפער איז מיט דיר

און צפֿרדע, וואס איז געקומען דורך די וואסער, האט אהרן הכהן געמוזט מאכן, און נישט משה רבינו, ווייל די וואסער האט אים געטוהן א טובה, און אים געראטעוועט דאס לעבן, דורכדעם וואס מען האט אים אריין געלייגט אין א קעסטעלע און געלאזט דארט שווימען, אזוי אויף די דריטע מכה פון פינים, האט אויף נישט געקענט זיין דורך משה, ווייל ווען ער האט גע'הרג'עט די מצרי האט אים די ערד געטוהן א טובה און אריינגענומען דעם מצרי (רש"י שמות ח, יב).

זעהט מען פון דעם וואס מיינט 'הפרת הטוב', אז מען טאר נישט פארגעסן פון די טובה וואס יענער האט מיר געטוהן.

דער הייליגער חינוך איז מסביר (ספר החינוך, מצוה לג): איינע פון די טעמים פארוואס די מצוה פון 'כיבוד אב ואם' איז אזוי גרויס, איז וועגן 'הפרת הטוב', אז זיי האבן מיר געברענגט אויף די וועלט.

בכלל דארף זיך א מענטש צוגעוואוינען צו טוהן נאר גוטס פאר יעדן איד, און אזוי האט מען ליב יעדן, און אנודאי נישט וויי טוהן אדער חלילה טשעפענען און זיך קריגן מיט א צווייטן.

ווייל גאנץ כלל ישראל זיצט אין איין שייף, אין דעם שטורעמישן ים, וואס וויל נאר איינזינקען דעם שייף, דער שייף איז אבער איינגעטיילט אין צימערלעך, און מען שלאגט זיך ארום ווער עס זאל האבן די גרעסערע צימער, און מען פארגעסט אז יעדער איז אין דעם זעלבן שייף, וואס האלט פאלד ביים דערטראנקען ווערן, די זעלבע זאך דארף מען געדענקען אז די אומות העולם ווילן אונז אלע איינשלינגען, אפגערעדט אין וועלעכע חסידות מען געהערט, חז"ל זאגן (יומא ס"ט ע"ב): דאס איז דער גרעסטער וואונדער און שטארקייט פונעם אייבערשטן אז איין שאף [כלל ישראל] קען זיך האלטן צווישן זיבעציג וועלך [אומות].

דער באשעפער איז מיט דיר

רבי שמעון בר יוחאי האט געזאגט (ספרי בהעלותך פיסקא ס"ט): הלכה בידוע שעשוי שונא ליעקב, אלע גוים האבן אונז פיינט, [אפילו די אמעריקאנער]. דערפאר איז שוין די העכסטע צייט אז מען זאל זיך כאפן, און אויפהערן זיך ארוםצוקריגן.

און די צייט פונעם הייליגן רבי אברהם חיים פון זלאטשוב זכותו יגן עלינו, [בעל אורח לחיים], איז געווען אין זלאטשוב א פארגרעבטער בוטשער [קצב] וואס האט אים זייער גערודפ'ט און ער איז אים דערגאנגען די יארן, איז ער געפארן צו זיין רבי'ן דער הייליגער רבי משה לייב סאסובער זכותו יגן עלינו, כדי ער זאל פועל'ן ביים אייבערשטן אז דער קצב זאל אנוועק גיין פון דער וועלט, רופט ער זיך אן: וואס?! איין איד איז ביי מיר ווייניג? איך האב ליב אלע אידן! און מען דארף האבן יעדן איד זייער וויכטיג, ווייל אז דער אייבערשטער געט אים נאך לעבן, איז א סימן אז דער באשעפער דארף אים האבן!

דעמאלטס איז געווען די גזירה פון די 'קאנטאניסטן', מען האט געכאפט יונגע קינדער, און זיי אויפגעצויגן צווישן די גוים אז זיי זאלן נאכדעם ווערן סאלדאטן אין די רוסישע מיליטער.

איינמאל יום הקדוש זענען אריינגעקומען סאלדאטן אין שטאט זלאטשוב, און זיך איינגעבראכן אין שוהל צו זוכן קינדער, האט מען גענומען שטענדערס מיט שטעקענעס און אריינגעקנאקט אין די סאלדאטן, און זיי גוט אנגעהאקט די ביינער, האבן זיי אריינגעברענגט א פארשטערקעטע כח, און זיי האבן געכאפט דעם רב, דער הייליגן רבי אברהם חיים, און די טובי הקהל, און מען האט זיי איינגעזעצט און תפיסה, און מען האט זיי רחמנא לצלן געוואלט הענגען אלץ עונש אויף דעם וואס זיי האבן באפאלן און צושלאגן די סאלדאטן, אינמיטן דעם משפט איז

דער באשעפער איז מיט דיר

אריינגעקומען דער פארגרעבטער קצב, ער רופט זיך אן פארן שופט: דער רבי קען דען שלאגן? ער איז דאך א שוואכער מענטש? ! און אזוי רעכנט ער אויף אויס די 'טובי הקהל': רבי געצל, און רבי זלמן וכו', זיי זענען דאך שוואכע מענטשן! נאר, איך בין דאס געווען! איך בין א געזונטער שטארקער מענטש. פארשטייט זיך אז מען האט אים דן געווען צו הענגען, און מען האט אים געהאנגען, האט דער הייליגער אורח לחיים דעמאלטס פארשטאנען וואס דער הייליגער רבי משה לייב סאסובער האט געזאגט: פון יעדן איד קומט נאך ארויס אמאל א טובה.

דער הייליגער רבי אברהם חיים זכרונו לברכה, איז געווען אן איידעם ביים גרויסן 'הפלאה', און וויפאלד זיי האבן נישט געהאט קיין קינדער, האט ער זיך מיישב געווען: ער וויל זיך גטן. ער האט אבער מורא געהאט, אז זיין גרויסער שווער דער בעל הפלאה וועט האבן א הקפדה, דערפאר האט ער זיך צוריק געהאלטן דערפון.

ווען דער 'הפלאה' איז געווארן רב אין די שטאט פראנקפורט [דייטשלאנד], האט ער געבעטן זיין איידעם ער זאל מיטקומען מיט אים, [ער האט נישט געוואלט זיין מיט די דייטשע אידן אליין], האט ער זיך ארויס געררייט, ווייל ער האט געטראכט: זאל דער שווער אוועק פארן אויף פראנקפורט, אזוי וועט ער האבן א גוטע געלעגנהייט זיך צו קענען גטן און נאכאמאל חתונה האבן, אבער דער הייליגער הפלאה האט אויפגעכאפט זיין מחשבה, האט ער אים געזאגט: אברהם חיים! טאמער מיינסטו אז דו וועסט קענען טוהן עפעס אונטער מיין רוקן, זאלסטו וויסן, עס וועט דיר גארנישט העלפן! און ער איז אוועק געפארן.

נאכדעם וואס זיין הייליגער שווער איז אוועק געפארן, האט ער למעשה געגט זיין ווייב, די טאכטער פונעם הפלאה, און ער האט חתונה געהאט

דער באשעפער איז מיט דיר

מיט די טאקטער פונעם הייליגן בַּת עֵינִי [הַרְבּ הַקְדוֹשׁ רַבִּי יִשְׁכָּרְ דּוּב מְזֻלָּאטְשׁוּב זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ], אָבְעֵר עַר הָאֵט מִיט אִיר אויף נִישְׁט גְּעָהָט קיין קינדער, אויף איז ער אַוועק יונגערהייט.

זעהט מען פון דעם אז כאטשיג דער הייליגער 'אורח לחיים' איז געווען מורא'דיג גרויס, דאך אָבְעֵר וויבאלד ער האט ווי געטוהן זיין שווער, וואס איז געווען אזא גרויסער מענטש, און נאכדערצו זיין 'רבי', האט אים גארנישט געהאלפן, און זיין הקפדה האט געשאדט.

און נישט נאר פאר אים אליין האט די הקפדה געשאדט, נאר אפילו פאר איינער וואס האט געהייסן נאך אים; אזוי ווי עס ווערט דערציילט: אַמאַל איז געקומען א איד [רבי אברהם חיים פון סלאטווינא עליו השלום] צום הייליגן צאנזער רב זכותו יגן עלינו אז ער האט שוין חתונה געהאט צען יאר, און ער האט נאך נישט קיין קינדער, דער הייליגער דברי חיים האט אים נישט צוגעזאגט, נאר ער האט אים געזאגט: לַאמִיר נֶאֱדָר ווארטן! פארשטייט זיך אז דער איד האט געהאלטן און איין קומען מיט א קוויטל, און געווארט אז ער זאל שוין געהאלפן ווערן, איינמאל ווען ער איז געווען ביים הייליגן צאנזער רב זכותו יגן עלינו, האט ער אים געזאגט: איך האב שוין אזויפיל געבעטן און איינגעריסן פאר דיר, אָבְעֵר איך זעה אז די תפלות גייען נישט דורך! און ער קוקט נאכאמאל אויפן קוויטל וואו עס שטייט אברהם חיים, געט ער אים א פֿרעג: נאך וועמען הייסטו? זאגט ער: מײן טאטע איז געווען א חסיד פון רבי אברהם חיים פון זלאטשוב, און נאך אים הייס איך. רופט זיך דער הייליגער צאנזער רב אן: אויב אזוי קען איך גארנישט טוהן! און ער האט דעמאלטס דערציילט די מעשה.

דער באשעפער איז מיט דיר

זעהט מען פון דעם אז א מענטש דארף זייער אכטונג געבן נישט צו מאכן קיין חלישות הדעת פאר זיין רבי, נאר שטענדיג מכיר טובה זיין, און בכלל טוהן נאר טובות פאר יעדן איד.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל זוכה זיין קומען צו דעם און מען זאל זוכה זיין צו עס מקיים זיין.

איך האב געוואלט איבער/חזרן א זאך וואס איך האב שוין מעורר געווען דערויף: ברוך השם איך ווייס גאנץ גוט, ווער די 'ציונים' זענען, ווייל נאר מיר האט מען געוואלט אריין זעצן אין תפיסה זעכצן יאר, פשוט ווייל איך האב געראטעוועט אידישע קינדער, דא פֿעלט אויך געבער נישט, וואס מען קען ראטעווען אידישע טעכטער מיט אידישע בחורים, אבער אין ארץ ישראל איז ממש א מגיפה רחמנא לצלן, בפרט יעצט מיט די ביטערע גזירה וואס זיי ווילן אריינרוקן אלע היימישע בחורים אין די טמאנע מיליטער, נישט ווייל זיי דארפן דארט האבן וויכטיג די היימישע בחורים, זיי האבן געזונטע רוסן, מיט אנדערע געזונטע גוים דערפאר, נאר זיי ווילן פשוט מטמא זיין די בחורים רחמנא לצלן, און זייער גאנצע מחשבה איז נאר, ווי אזוי מען קען ארויסרייסן פון זיי דאס אידישקייט רחמנא לצלן, אזוי ווי עס איז באוואוסט וואס עס טוט זיך דארט אפ, דער אייבערשטער זאל שומר ומציל זיין, מען קען אפילו נישט רעדן ברבים פון דעם, ממש דאס ערגסטע, בלעם/עצה רחמנא לצלן.

אנודאי און אנודאי דארף מען זיך וואס מער דערנווייטערן פון אלע זייערע פארטייען, ווייל אלעס איז שקר ווי די עבודת זרה! ממש עבודה זרה! און דאס וואס מען שלאגט זיך ארום, די פארטיי, יענע פארטיי, איז איין גרויסער שטיק שקר.

דער באשעפער איז מיט דיר

זאלט איר אָבער וויסן און גוט געדענקן וואס איף זאג אייף: ווען איף בין אלט געווען פופצן יאר, און איף בין געווען ביים הייליגן סאטמארען רבי'ן זכותו יגן עלינו, [דעמאלטס איז נאך געווען א קלענערער עולם, און דער רבי פלעגט דאווענען מנחה מעריב אונטן אין זיין בית מדרש אויף בעדפארד קארנער קליימער].

געדענק איף ווי יעצט, ווי ער האט געזאגט בשעת דער פנים האט אים געפלאמט און האט געשאקלט זיינע הייליגע הענט אויף ארויף: איין זאך האב איף זייער מורא פון בית דין של מעלה, אז איף וועל דארפן אפגעבן א דין וחשבון, פארנוואס איף האב נישט געטוען גענוג פאר די ספרדי'שע אידן. און דער מורא'דיגע מראה איז מיר אזוי אריין אין די ביינער, אז עס ליגט מיר נאך פאר די אויגן ביז יעצט.

ווער עס האט צוטהן מיט די ספרדים, ווייסט אז די ספרדים זענען טייערע אידן, וואס די ציונים האבן זיי געבען אויסגעריסן אינגאנצן פון אידישקייט און פון מאראלישקייט רחמנא לצלן רחמנא לשיוזון, און היינט האלט מען שוין ביי דעם צווייטן און דריטן דור, וואס דער ערשטער דור איז נאך געווען פרום, אבער דער צווייטער און דער דריטער דור ווייסן שוין נישט גארנישט פון אידישקייט, ממש אזוי!

נאר וואס דען? ביי א ספרדי'שן איד איז מורא'דיג איינגעבאקן די אמונה! און ויפיל מען האט זיי נאר נישט אויסגעריסן פון די אמונה, פונדעסטוועגן ווען עס קומט צו א דבר שבקדושה, וועט ער נעמען אפילו א טאש טיכל אויפן הילן קאפ, און וועט זאגן א הייליג ווארט, און רעדן פון באשעפער. און עס איז דאך אזא רחמנות אויף די אידן, און זיי קען מען נישט אנדערש מקרב זיין, נאר דורך דעם הייליגן רבינ'ס עצות! און צוקומען צו זיי איז נישט שוין, נאר מען דארף זיך פארשטעלן.

דער באשעפער איז מיט די

דער הייליגער רבי האט אמאל דערציילט (פוככי אור, חלק ספורים נפלאים):
עס איז געווען א 'בן מלך', וואס ער איז משוגע געווארן, ער האט זיך מיישב
געווען ער איז א 'אינדיק' [טערק"י], און ער האט זיך אויסגעטוען נאקעט,
און ער האט זיך אוועק געזעצט אונטערן טיש, און ער האט נישט געוואלט
עסן, נאר ברעקלעך און ביינער וואס מען האט אים געווארפן אונטערן טיש,
אזוי ווי דער סדר פון אן אינדיק, דער מלך האט געהאט דערפון מורא'דיג
צער, און ער האט געזוכט אן עצה וואס מען טוט, ווייל קיין שום דאקטאר
און קיין שום מעדעצין האט אים נישט געקענט העלפן.

ביז עס איז געקומען א גרויסער חכם, און ער האט געזאגט: איך נעם זיך
אונטער אים אויסצוהיילן! ער האט זיך אויף אויסגעטוען, און ער האט זיך
געזעצט אונטערן טיש, פֿרעגט אים דער בן מלך: וואס טוסטו דא? זאגט
ער אים: איך בין אויף א אינדיק! איז דער בן מלך געווארן זיין חבר, און
ער איז שוין געזיצן מיט נאך א אינדיק, נאך א שטיק צייט האט דער חכם
געוואונקען, מען זאל זיי צו ווארפן הויזן, און ער האט געזאגט פארן
אינדיק, דער בן מלך: דו מיינסט אז א אינדיק קען נישט גיין מיט אונטער
הויזן? ! מען קען גיין מיט אונטער הויזן, און ווייטער בלייבן אן אינדיק!
דער בן מלך האט געזעהן אז ער איז גערעכט, און ער האט דאס אנגענומען,
נאך א שטיק צייט האט ער געוואונקען מען זאל צו ווארפן העמעדער, און
ער האט אויך אזוי געזאגט: מיינסט מען קען נישט זיין אן אינדיק מיט א
העמד? ! און אויף דעם וועג האט ער אים געמאכט אנהייבן צוריק צו עסן
מענטשליכע עסן, נאכדעם האט ער אים ארויסגענומען פון אונטערן טיש,
און מסביר געווען: מען קען זיין אן אינדיק און זיצן געהעריג ביים טיש.
און אזוי האט ער אים צוביסלעך אינגאנצן אויסגעהיילט (זיין שם בפנים
באריכות).

דער באשעפער איז מיט דיר

ווער עס האט געזעהן ווי אזוי מען רייניגט א סופער ווען עס ווערט פארשטאפט, עס קומט אראפ א ספעציעלע יונייט פון די שטאט, און זיי טוען זיך אן זייערע ספעציעלע בגדים, די געלע הויזן, מיט זייערע שטייול וכו', אזוי גייט מען אראפ אינעם סופער, און מען רייניגט דאס אויס וכו'.

דערפאר וויבאלד איך האב זיך פארגענומען: "איך וועל ברענגען אים-ירצה-השם, א מיליאן ספרד'ישע אידן צום הייליגן רבינ'ס ציון". ברוך השם מען זעהט שוין יעצט, אז פינעף און אכציג פראצענט וואס קומען צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה קיין אומאן, זענען ספרד'ישע אידן, [און עס פארשטייט זיך אליין ווער עס האט זיי געברענגט, און ווי אזוי ספרד'ישע אידן האבן בכלל א שייכות מיט ברסלב].

וועגן דעם, כּדי צו צוקומען צו זיי, מוז מען גיין אויף אזא אופן: איך בין אויף א אינדיק וכו'. אבער איר וועט זעהן אז נאכדעם וועלן די אלע אידן תשובה טוען, נאר וויבאלד זיי זענען נעבעך אינגאנצן פריי רחמנא לעלן, מוז איך גיין אויף אזא אופן, ווייל איך האב זיך אריין געלייגט, אז איך וועל צוריק ברענגען די ספרדים צום אייבערשטן פאר יעדן פרייז, און נאכדעם וועלן די אלע אידן קומען אויף ראש השנה צום הייליגן רבי'ן, און איינמאל אז מען קומט צום הייליגן רבי'ן, וועט דער רבי זיי מתקן זיין, און ארויסשלעפן פון שאל תחתית ומתחתיו, אזוי ווי ער האט צוגעזאגט (עין שיחות הר"ן סימן קמא).

עס איז געווען א ברסלב'ער חסיד א גרויסער צדיק רבי ישראל קארדווער זצ"ל, פלעגט ער זאגן: איך ברענג ביז דעם הייליגן רבינ'ס ציון, נאכדעם זאל זיך שוין דער רבי פארען מיט זיי.

און אז עס וועט זיין מחלוקת וואס קען איך טוהן, מען קריגט דאך ממילא אויפן הייליגן רבי'ן, און אויפן גאנצן ענגן פון ראש השנה, ווייל

דער באשעפער איז מיט דיר

וועם עס אינטרעסירט נישט, צו די ספרדים וועלן יא תשובה טוען אָדער נישט, און ער זאגט נאך מיט א פּרעכהייט: ווער דאָרף זיי האָבן? ! צו אזאלעכע איז בכלל נישט שנייד צו רעדן און פארענטפערן.

מען דערציילט נאך פון הייליגן בעל התניא זכותו יגן עלינו, אז עס איז געקומען א איד צו אים, און זיך באקלאגט אז איינער טשעפעט אים און זאגט אים, און דער איד האט צוגעלייגט: ווער דאָרף יענעם האָבן אינגאנצן? ! זאל ער זיך גיין! און ער האט אנגעווייזן צו שעלטן. רופט זיך אָן דער הייליגער בעל התניא: און ווער זאגט אז מען דאָרף דיר האָבן? !

דאס איז די איינציגסטע סיבה פארנוואס איך האב מיך אריינגעלאזט אין דעם, אָבער איך ווייס גאנץ גוט ווער זיי זענען, און איך האלט: "אז קיין שום אשפּנזי'שער איד טאר בשום אופן נישט גיין צו די טמא'נע בחירות, עס איז א מדינה טמאה, און מען דאָרף זיך וואס מער מתרחק זיין פון זיי", כאטשיג ליידער אסאך זאגן אנדערש, דערשרעק איך זיך נישט פון קיינעם, און דעם אָמת מוז איך ארויסזאָגן, אזוי ווי דער הייליגער סאטמארער רבי זכותו יגן עלינו איז מאַריף אין זיין הייליגן ספר 'ויואל משה', ווי מען טאר בשום פנים נישט האָבן קיין שייכות מיט זיי, ווייל מען פועל'ט במילא גארנישט, פארקערט! ווען מען וואלט זיך ווען גלייך אינגאנצן אפגעריסן פון זיי, וואלט מען געקענט אסאך מער פועל'ן, ווייל זיי ווילן ווייזן פאר די גוים, אז זיי האָבן אלע אידן מיט זיך, אָבער אויב וואלט מען געזעהן, אז רוב מנגן ורוב בנגן פון ערליכע אידן, וואס לייגן תפילין יעדן טאג און היטן שבת, פארשטויסן זיי, וואלט מען געקענט אסאך מער פועל'ן.

און איך וויל אז איר זאלט דאס מפרסם זיין פאר יעדן וואס האט א קשיא, ווייל אז מען האט א קשיא מוז איך דאס פארענטפערן, און אויב נאך אלעמען, וועט נאך אלץ זיין קשיות, זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן

דער באשעפער איז מיט דיר

חלק ב' סימן מו): די ראשי תיבות פון קש"א איז: ש'מע י' ק'ולי א'קרא, א מענטש דארף אסאך שרייען און בעטן דעם באשעפער אויב עס קומט אים אריין קשיות. איך האלט אז מען דארף ראטעווען די ספרד'ישע אידן, און מען קען זיי ראטעווען נאר אויף אזא אופן. ממילא דעם שקר פון זיי ווייס איך גאנץ גוט, אבער דער שפיל גייט אזוי, און איר וועט זיך איבערצייגן אז די אלע וועלן קומען נאכדעם קיין אומאן אויף ראש השנה, יראו עינינו וישמח לפנינו בישועתו ותברך באמת.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל מער נישט דארפן דאס האבן בכלל, און אליהו הנביא זאל שוין קומען, און מאכן שלום צווישן אידן, און ער זאל מבשר זיין די גאולה, בביאת משיח צדקינו.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

בעוה"ש"ת

קונטרס

דו פיזמ א חידוש!

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, גענאנט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינגעברענגען אין אויף די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פרשת יתרו תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אנגער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו רבינו

רבי נתמן מברסקלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון יין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום פאהעלעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסקלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענשלאכטן מיט פסוקים פון תורה, גמראים, כתובים, און מאמרים
פון אנגעזעע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברסקלב - נזא יארק יג"ו

דו דארפסט זיך זייער זייער שטארקן, אזוי ווי
דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט אז מען
טאר קיינמאל נישט אריינפאלן אין א יאוש און אין
א דיפּרעשן, מען דארף זיך שטענדיג דערהאלטן
מיט אלע נקודות טובות וואס מען האט אין זיך,
ווארום יעדע איד איז פיל מיט מצוות, אזוי ווי די
חז"ל זאגן (ברכות נ"ז.) אויפן פסוק (שיר השירים ד')
"כפּלח הרמון רקתך" מאי רקתך, אפילו ריקנין
שפּך מלאים מצוות כרמון; דאס הייסט אפילו דער
ליידיגסטער מענטש וואס עס דאכט זיך איהם אז
ער האט אין זיך קיין שום מצוות נישט, איז ער פיל
מיט מצוות אזוי ווי א מילגרוים.

(אשר בנחל חלק ו' מכתב תרע"ד)

דו ביזט אַ חידוש

.א.

וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כִּהְיוּ מַדְיָן חַתָּן מֹשֶׁה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹקִים לְמֹשֶׁה וְלִישְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי הוֹצִיא ה' אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם (שְׁמוֹת יח, א).

זאגט אויף דעם רש"י: מה שמועה שמע ובא, וואס האט יתרו געהערט אז ער איז געקומען? קריעת ים סוף, ומלחמת עמלק (זכחים קטז ע"א). פֿרעגט דער זוהר הקדוש (יתרו סח ע"א): האט דען נאר יתרו געהערט אז דער אייבערשטער האט געשפאלטן דעם ים, די גאנצע וועלט האט דאך געהערט דערפון, ווייל וואו עס איז נאר געווען וואסער האט זיך דאס געשפאלטן (שמות רבה כא, ו)? ! נאר זאגט דער זוהר הקדוש אז דער חידוש פון יתרו איז געווען אז ער האט געהערט און ער איז געקומען, און ער האט זיך מגייר געווען. אזוי ווי דער באוואוסטער אויסדרוק פון די בעלי מוסר: מען דארף 'דערהערן'; דאס הייסט, עס איז דא אמאל איינער הערט, אבער עס נעמט אים נישט איבער, און עס מאכט גארנישט אויס ביי אים, נאכדעם איז דא איינער וואס 'דערהערט', און עס טוישט אים.

דו ביזט א חידוש !

עס איז געווען א גרויסער צדיק פון אונזערע לייט, רבי ישראל קארדונער זכר צדיק לברכה, פלעגט ער זאגן: איינמאל אז דער הייליגער רבי האט שוין אויסגערופן: געוואלד! זייט אייף נישט מייאש, קיין יאוש איז גארנישט פארהאנען. קען שוין דער סמ"ך מ"ם טאנצן פון דער ערך ביזן הימל און פון די הימל ביז דער ערך, און עס וועט אים גארנישט העלפן; ווייל דער סמ"ך מ"ם וויל נאר צוברעכן א מענטש, אז ער טויג נישט, און עס וועט שוין פון אים נישט ארויסקומען קיין גוטס, אבער אז מען 'דערהערט' דעם רוף פון הייליגן רבין, אז א מענטש טאר זיך קיינמאל נישט מייאש זיין אפילו אין די שווערסטע ביטערסטע צייטן. מאכט מען זיך נישט צו טוהן פונעם סמ"ך מ"ם, נאר מען ווייסט אז אלעס קען - און וועט - זיך איבעררייען לטובה, דאס הייסט 'דערהערן'.

ער האט געהאט א תלמיד רבי ישראל בער אדעסער ז"ל [וואס מען האט אים געבען זייער אויס'גערוד'פט און מבוזה געווען], פלעגט ער שטענדיג פרעגן זיין רבין רבי ישראל קארדונער: מיר קומט אזוי שווער אן צו זיין פרייליך, ווי אזוי זענט איר נא שטענדיג אזוי פריילעך? [כאטשיג ער האט געהאט אן א שיעור צרות, קינדער זענען אים ארוק רחמנא לצלן, אויף איז ער אליין געווען א בעל יסורים וכו', פון דעסטוועגן איז ער געווען א זעלטן פרייליכער איד], האט ער אים געזאגט: אמת, מיר האבן ביידע דעם זעלבן רבין, און די זעלבע לקוטי מוהר"ן, נאר דער חילוק צווישן מיר און דיר איז: דו 'ווייסט' פון די עצות פונעם הייליגן רבין, אבער איך 'באנוץ' זיך דערמיט.

וועגן דעם אז א מענטש וויל זיין מקורב צום הייליגן רבין דארף ער אסאך לערנען דעם הייליגן רבינ'ס ספרים, בפרט די שיחות פון שיחות הר"ן און חיי מוהר"ן, און פאלגן יעדע זאך וואס דארט שטייט, און נישט קוקן

דו ביזט א חידוש !

אויף קיינעם, און זיך נישט טענה'נען מיט קיינעם. און אז דער הייליגער רבי האט געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כד; ועוד הרבה): אז מען דארף זיין פריילעך, דארף מען פרוברין די מערסטע וואס מען קען, דאס מקיים צו זיין. דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות ה"ר סימן קעז): איר דארפט זיך זייער פרייען אז איר האט אזא רבי; דארף מען זיך טאקע זייער פרייען מיט דעם, און אז מען פריידט זיך נישט, איז דאס א פגם אין אמונת חכמים רחמנא לצלן.

ב.

חז"ל זאגן: צוויי זאכן זענען צוגעגליכן צו 'קריעת ים סוף': קשין מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף (פסחים קיח ע"א), 'פרנסה' קומט אן אזוי שווער ווי 'קריעת ים סוף'. און קשה זיווגו של אדם פקריעת ים סוף (סוטה ב ע"א), אזוי אויף א 'שידוך' קומט אן אזוי שווער ווי 'קריעת ים סוף'. וואס 'קריעת ים סוף' איז געווען זייער שווער, סיי ווייל עס איז געווען קיטרוגים (שמות רבה כא, ז), און בכלל דער גס אז די ים זאל זיך געבן א שטעל אויף אינמיטן וואסער און ווערן צוויי ווענט, און מען זאל דורכגיין אין די טריקעניש, דאס איז 'שירוד הטבע' העכער פונעם מענטשליכן פארשטאנד.

די זעלבע זאך 'פרנסה' איז איינע פון די שווערסטע זאכן אזוי ווי חז"ל זאגן (ענין תענית כה ע"א): דער אייבערשטער דארף נאכאמאל באשאפן דעם מענטש, ער זאל באקומען פרנסה. אויף איז 'פרנסה' א זאך וואס צוברעכט זייער שטארק דעם מענטש, אזוי ווי חז"ל זאגן (שמות רבה לא, יב): אז מען זאל לייגן 'עניות' אויף איין זייט וואגשאהל, און אלע אנדערע צרות אויף די אנדערע זייט, וועט עניות איבערוועגן. ווייל אז א מענטש האט נישט קיין 'פרנסה' און ער איז אריינגעפאלן אין חובות, צוברעכט דאס אים אינגאנצן.

דו ביזט א חידוש !

די זעלבע זאך ביי 'זיווגים', וואס דאס איז נאך אמאל שווערער ווי 'פּרַנְסָה', וואס אז מען וויל דאךא בלייבט מען נישט הונגעריג. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר אונזערע לייט (חי מוהר"ן סימן תקכח): וואס זאגט איר זיך אזוי אויף פרנסה? ! ברויט מיט אוגעקעסט [פיקל] איז א גוטע עסן. אבער אויב האט מען נישט קיין זיווג איז זייער ביטער, און דאס איז די שווערסטע זאך.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פ"ט): דער צדיק איז דער שדכן וואס מאכט אלע שידוכים; ווייל ער פארשטייט די צער און די נסיונות וואס גייט דורך אויף א בחור און א מיידל. און ער איז זיך מוסר נפש צו מאכן שידוכים, און דאס דארף זיין דער עיקר ארבעט פון א אמת'ן מנהיג.

וועגן דעם דארף א יונגערמאן דאנקען און לויבן דעם בורא כל עולמים, אז דער באשעפער האט אים געהאלפן אז ער איז ארויסגעגאנגען פון זיין תפיסה, אזוי ווי חז"ל זאגן (בראשית רבה סח, ד): אויפן פסוק (תהלים סח, ז): מוציא אסירים בכושרות, דער אייבערשטער נעמט ארויס די וואס זענען צוגעבינדן אין תפיסה; אז דאס גייט ארויף אויף א זיווג, וואס פאר זיי האבן חתונה געהאט זענען זיי נעבעך געווען אין א תפיסה, און געמוזט זינדליגן רחמנא לצלן, אבער נאכדעם אז זיי האבן געטראפן זייער זיווג, גייען זיי ארויס פון תפיסה.

דערפאר אז מען האט חתונה געהאט, דארף מען נאר דאנקען דעם אייבערשטן, און נישט זיך אפרעדן און באקלאגן חס ושלום, אז מען איז אריינגעפאלן, אזוי ווי חז"ל זאגן (שם): דאס ווארט בכושרות איז צוזאמגעשטעלט פון צוויי ווערטער: בכי - ושירות, דבעי בכי, דבעי שר שירה. דאס הייסט נאכדעם וואס מען האט זוכה געווען חתונה צו האבן,

דו ביזט א חידוש !

איז דא א בחירה: איינער פריידט זיך און לויבט דעם אייבערשטן אז ער האט חתונה געהאט ברוך השם, אן אנדערער וויינט אין קלאגט שטענדיג, אז ער איז אריין געפאלן, וואס באַמט איז נישט דא אַזא זאך, ווייל אלע פרויען זענען די זעלבע זאך, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת סב ע"א): נָשִׁים עִם כַּפְּנֵי עֶצְמוֹן; נאר אלעס ווענדט זיך אין דעם מאן. איז ער זוכה, און ער פירט זיך אויף אזוי ווי עס דארף צו זיין, העלפט זי אים ארויס, אָבער אויב איז ער נישט זוכה, דעמאלטס איז זי קעגן אים (במות סג ע"א). קומט אויס אז די צוויי זאכן: 'שידוכים' און 'פּרְנָסָה', איז אַ מוֹרָא'דיגע וואונדער.

און אזוי אויף פּרְנָסָה קומט דורך צדיק, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ): דער צדיק איז משפיע פארן מענטש אַזא מין שפע, אז ער האט א שפע כפולה, א דאפלטן שפע. ווייל חז"ל זאגן (קהל רבה ג, יב): יֵשׁ לוֹ מְנַה רוּצָה מֵאֲחֵיָם. דער טבע פון א מענטש איז, אז ער איז קיינמאל נישט צופרידן, וויפיל ער האט דארף ער דאפלט; אָבער ביים צדיק באקומט מען אַזא ברייטן דעת, אז מען האט שפע כפולה, און מען שפירט אז עס פעלט נישט גארנישט ברוך השם, ווייל אלעס ווענדט זיך אינעם שכל, אזוי ווי חז"ל זאגן (גדרים מ ע"ב): דעת קניית מה חסרת, דעת חסרת מה קניית, דָּא בִּיה כּוֹלָא בִּיה, וּדְלָא דָא בִּיה מַה בִּיה, אז מען האט שכל האט מען אלעס, און אז נישט, האט מען גארנישט.

וועגן דעם אז א מענטש האט שכל און ער גייט ארויס פון זיין צמצום און קטנות המוחין, וועט ער אלעמאל האבן 'פּרְנָסָה', און ער וועט נישט זיין אונטערטעניגט ביי א צווייטן, און אז ער האט נישט קיין פּרְנָסָה, ווערט גע'פּסָק'נט אין שלחן ערוך (יורה דעה סימן רנ"ג): אז ווער עס האט נישט קיין פּרְנָסָה, מַעַג גיין נאך געלט. אָבער נישט זיך פארקויפן דאס לעבן בגשמיות און ברוחניות פאר זענעם.

דו ביזט א חידוש !

דער הייליגער רבי האט געזאגט אמאל, אז ער וויל אז מיר זאלן האבן א שטעלע אין פרנסה (תני מוהר"ן סימן תקא). ווייל אזוי האט מען א גדלות המוחין, און מען איז מצליח ברוחניות אויף. מען דארף וויסן א פלל: אז מען איז א בטלן בגשמיות איז מען א בטלן ברוחניות, און אז מען איז א בטלן ברוחניות איז מען א בטלן בגשמיות, וועגן דעם אז דער אייבערשטער העלפט אז א מענטש האט דעם שכל פונעם צדיק גיט אים דאס גאנצע לעבן אנדערש.

חז"ל זאגן (בבא מציעא נט ע"א): אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו, אז מען איז מכבד די ווייב, האט מען 'עשירות', אזוי אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ט): אז די גאנצע געלט פון א מענטש קומט נאר דורך זיין ווייב.

ג.

די צווייטע זאך וואס יתרו האט געהערט און עס האט אים איבערגענומען איז געווען: 'מלחמת עמלק', וואס דאס איז געווען א ביטערע מלחמה, אזוי ווי חז"ל זאגן (פנחומא תצא ט): נאכדעם וואס דער אייבערשטער האט ארויסגענומען די אידן פון מצרים, און ער האט זיי געמאכט די אלע ניסים, האט זיך קיין שום פאלק נישט דערוואגט צו טשעפענען די אידן, ביז עמלק איז געקומען און ער האט זיך אנגעהויבן מיט די אידן. און וואס איז געווען דער כח פון עמלק? אז ער האט אריינגעברענגט ספיקות אין די אמונה; ווייל אז א מענטש האט אמונה איז ער דער גליקליכסטער מענטש, אזוי ווי שלמה המלך זאגט (משלי כח, כ): איש אמונות רב ברכות, א מענטש וואס האט אמונה, גיסט זיך אויף אים ברכות.

דו ביזט א חידוש !

וועגן דעם דארף זיך א מענטש זייער שטארקן מיט אמונה, דערפאר האט דער הייליגער רבי אסאף גערעדט פון אמונה, און אז א מענטש וויל האבן אמונה זאל ער לערנען שיחות הר"ן, וואו עס איז דא אסאך שיחות וואס דער הייליגער רבי איז מחזק דעם מענטש מיט אמונה אין בורא כל עולמים, אז ער זאל זיך נישט נאכלאזן און צובראכן ווערן, נאר גלייבן אז דער באשעפער וועט אים אנודאי העלפן. און ווען א מענטש לייגט זיך אריין אין אמונה, זעהט ער ממש וואונדער (עין שיחות הר"ן מסימן ל"ב עד מ"א, וסימנים - נג, קא, קב, קג, קד, קה, קי, קכ"ו ק"מ ועוד).

וועגן דעם ווען יתרו האט געהערט, די צוויי זאכן: קריעת ים סוף; וואס דאס מיינט די וואונדער פון באשעפער, ווי אזוי ער העלפט אז מען טרעפט א 'זיווג' און אז מען האט 'פרנסה'. מלחמת עמלק: אז ברוך השם מען איז מבטל די קליפה פון עמלק, דורכדעם וואס דער צדיק ברענגט אריין אמונה, אויב אזוי איז ער געקומען.

ד.

כי הוציא ה' את ישראל ממצרים, יתרו האט געהערט אז דער אייבערשטער האט ארויסגענומען די אידן פון מצרים, וואס דאס איז דער גרעסטער וואונדער. די קדמונים פרעגן, פארוואס דערמאנט מען שטענדיג דעם גס פון 'יציא מצרים' אזוי ווי מען זאגט: 'זכר ליציאת מצרים', און נישט 'זכר לבריאת העולם' די גס פון באשאפן די וועלט?!

נאר 'בריאת העולם' איז געווען יש מאין, דאס הייסט עס איז גארנישט געווען, און דער באשעפער האט געמאכט א בריאה, אבער ביי 'קריעת ים סוף' איז געווען יש מיש, דאס הייסט עס איז שוין געווען א גס, און אין דעם גס האט דער באשעפער אויסגעטריקנט מען זאל קענען דורכגיין, וואס דאס איז א גרויסער וואונדער. נאך א חילוק: אז די בריאה האט דער

דו ביזט א חידוש !

אייבערשטער באשאפן פאר געדן נישט נאר פאר אידן, נאר אויף להבדיל פאר די גוים, פאר חיות, און אלע באשעפענישן, אבער די גס פון קריעת ים סוף האט דער אייבערשטער געמאכט נאר פאר די אידן.

חז"ל זאגן (בראשית ובה טו, ד): אז אלע גלות'ן ווערן אויף אנגערופן מצרים, ווייל זיי האבן ענג געמאכט פאר אידן, פון די לשון מצרים - ענגשאפט. און דאס איז געווען דער עיקר וואונדער, אז דער אייבערשטער האט ארויסגענומען די אידן פון אלע ענגשאפטן. ווייל דער עיקר צרה פון א מענטש איז, אז ער איז אין מצרים, מיצר - ענג, ים - דער מח; דאס הייסט, ער איז קליין קעפלדיג און מצומצם, אבער אז א מענטש האט א שטארקע אמונה, און ער ווייסט אז דער באשעפער איז דא, און אויף אין די גאנצע וועלט, גייט ער ארויס פון זיין צמצום, און ער זעהט פאר זיך א שיינע גרויסע וועלט.

דער הייליגער רבי האט זייער געהאלטן פון א סוחר, ווייל חז"ל זאגן (אבות ד, ג): אין לך אדם שאין לו שעה, ואין לך דבר שאין לו מקום, יעדער מענטש האט זיך זיין צייט ווען ער וועט האבן הצלחה. וועגן דעם אז א מענטש איז א ביזנעס-מאן, ווען עס וועט אנקומען זיין צייט פון הצלחה, קען אים געלונגען גוטע געשעפטן, און ער וועט מאכן אסאך ריווח, אבער אז א מענטש איז אין א 'קטנות המח', ארבעט ער ביי יענעם ווי אן 'עבד פנעני', און מען שאפט אויף אים וכו', און וואספארא ריווח קען ער שוין מאכן ווען ער האט הצלחה? ! (עיינ חיי מוהר"ן סימן תסה).

די זעלבע זאך איז אין שטוב; א מענטש דארף האבן דעם שכל ווי אזוי צו פירן א שטוב, ווייל אפילו ער האט זייער א שווערע שטוב, אבער אויב ער ווייסט ווי אזוי צו האנדלען, קען ער זיך שטענדיג אן עצה געבן. און אזוי איז ביי יעדע זאך, אז א מענטש איז זוכה, און ער גייט ארויס פון מצר-

דו ביזט א חידוש !

ים, פון זיין צמצום, דאס איז דער גרעסטער גס, און צו דעם קען מען נאר צוקומען דורך צדיק. דערפאר איז יתרו געקומען צו משה אין מדבר.

ה.

ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה (שמות יח, ו). זאגט רש"י: יתרו האט געזאגט פאר זיין איידעם משה רבינו: אויב גייסטו נישט ארויס פאר מיינעט וועגן, גיי ארויס וועגן דיין ווייב, אויב גייסטו נישט ארויס וועגן דיין ווייב, גיי ארויס וועגן דייע קינדער. וואס דאס איז א מוראדיגע לימוד פאר א יונגערמאן אז ער זאל מכבד זיין, זיין שווער, און אויב איז זיין שווער אים נישט גענוג ווערן ער זאל אים מכבד זיין וועגן זיין אייגענע פבד, זאל ער אים כאטש מכבד זיין ווייל ער האט אים געגעבן זיין טאכטער פאר א ווייב, און ער זאל דאס טוען פאר איר פבד, און אויב די פבד פון זיין ווייב איז אים אויף נישט ווערן, זאל ער דאס כאטש טוען וועגן זיינע קינדער. דער זוהר הקדוש זאגט (בהעלותך קנב ע"א): וויי איז פאר א מענטש וואס זאגט אז אין די תורה שטייט סתם מעשיות; ווייל די תורה ווערט אנגערופן תורת חיים, און לערנט אונז ווי אזוי זיך צו פירן (זוהר מצורע נג ע"ב).

וועגן דעם דארף מען זעהן מכבד צו זיין א שווער און שוויגער, ווייל אויב מען איז רחמנא לצלן מזלזל אין א שווער און שוויגער, איז דאס גורם נאכדעם צו צושטערן דעם 'שלום בית', און אפילו ער וויל נישט די טובה פון זיין ווייב, זאל ער כאטש רחמנות האבן אויף די קינדער וואס ער האט געברענגט אויף דער וועלט, אזוי ווי חז"ל זאגן (גיטין ז ע"ב): ווער עס גט רחמנא לצלן זיין ערשטע ווייב, לאזט אפילו דער מזבח טרערן אויף אים. און דער טעם פארנוואס דווקא דער מזבח וויינט, עס איז דאך געווען אין בית המקדש נאך פלים: דער ארון, וואס דארטן איז געווען די לוחות און

דו ביזט א חידוש !

העכער דעם די צוויי פרוכים וכו', בפּרָט דער פּיור וואס דאס איז געמאכט געווארן דורך די 'מראות הצובאות', וואס דאס האט געברענגט 'שלום בית' (פנחומא פקודי, ט), אויף האט מען אנגעטרינגן א סוטה פון די פּיור וכו' ? ! נאר דער מזבח וויינט: איך האב שוין גענוג קרבנות, ברענג נישט נאך קרבנות; ווייל אויב חלילה עס איז נישט דא קיין שלום בית, שאדט דאס פאר די קינדער, און זיי לייזן נאכדעם דערפון, [א גוטער מחנך קען גלייך דערקענען אויף א קינד, אויב ער קומט נעבעך פון א צובראכענעם שטוב,] דאס וויינט דער מזבח: ברענג נישט זיינע קינדער פאר קרבנות.

1.

ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה ה' לפרעה ולמצרים, על אודת ישראל, את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם ה' (שמות יח, ח), משה רבינו האט פארציילט פאר יתרו אלע ניסים וואס דער באשעפער האט געטוען. דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו זאגט (נועם אלימלך, בהעלותך): א איד זאל שטענדיג פארציילן די ניסים און מופתים וואס דער אייבערשטער האט מיט אים געטוען, און אזוי וועט אים דער אייבערשטער טוען נאך מער מופתים, וואס דאס איז דער גאנצער ענין צו דערציילן פסח ביינאכט די ניסים ונפלאות וואס דער בורא פל עולמים האט מיט אונז געטוען, וואס דורכדעם טוט דער אייבערשטער נאך גרעסערע ניסים.

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל נאכגעזאגט פון הייליגן רבי'ן: ווען א איד דאנקט דעם באשעפער, און ער זאגט שטענדיג אז עס גייט אים גוט, זאגט אים דער בורא פל עולמים: דאס הייסט גוט? איך וועל דיר ווייזן וואס הייסט גוט! און דער אייבערשטער איז משפיע פאר אים אסאך גוטס, אבער אז א מענטש באקלאגט זיך שטענדיג, אז עס איז אים ביטער און פינסטער,

דו ביזט אַ חידוש !

און אלעס גייט אים שלעכט חס ושלום, זאגט אים דער באשעפער: איך וועל דיר ווייזן וואס הייסט שלעכט, דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

ז.

עֵתָהּ יִדְעֵתִי כִּי גְדוֹל ה' מִכָּל הָאֱלֹקִים וְגו' (שמות יח, יא), זאגט דער זוהר הקדוש (יתרו סט ע"א): יתרו איז נישט געווען סתם א גלח, נאר ער האט געדינט אלע עבודה זרה'ס אויף דער וועלט. און אז אזא מענטש קומט און זאגט: עֵתָהּ יִדְעֵתִי כִּי גְדוֹל ה' מִכָּל הָאֱלֹקִים וְגו', יעצט ווייס איך אז דער באשעפער איז גרעסער פון אלע עבודה זרה'ס, דאס איז דער גרעסטער וואונדער, און דאס מאכט א מורא'דיגער רושם, און דאס ברענגט א מורא'דיגן כבוד פארן אייבערשטענס נאמען.

פון דעם קען מען זיך אויך אראפלערנען א מורא'דיגע התחזקות, פאר א בחור וואס עס איז איבערגעגאנגען אויף אים געפערליכע ירידות און נפילות, און ער איז זייער ביטער דורכגעפאלן, אדער א יונגערמאן וואס איז דורך געגאנגען שוועריקייטן, און געווענליך איז מען זיך גלייך מייאש, און מען טראכט, אז מען האט שוין נישט קיין תקנה, אבער אז מען האט די הקדמות פון הייליגן רבי'ן, איז מען זיך זייער מחזק פון דעם אליין, און מען טראכט צו זיך: איך, וואס איך האב אזא נידעריגע נשמה, וואס עס איז נאך נישט געווען אויף דער וועלט אזא נידריגע נשמה, האב איך זוכה געווען צו וויסן פון אזא הייליגן רבי'ן, קען איך אונדאי און אונדאי צוריקגיין צום באשעפער, און דאס וועט נאך זיין דער גרעסטער חידוש ביים באשעפער! און פון דעם האט דער אייבערשטער די גרעסטע כבוד און הנאה (לקוטי מוה"ר חלק א' סימן יד). ווייל ווען א מענטש שפירט דעם אמת, אז ער איז גארנישט, דעמאלטס גייט ער אלץ העכער און העכער, און ער קען אנקומען צו די העכסטע מדרגות.

דו ביזט א חידוש !

ח.

ויהי ממחרת, וישב משה לשפוט את העם (שמות יח, יג), חז"ל זאגן (מכילתא יתרו, ג): דאס גרויסקייט פון משה רבינו איז געווען: מן ההר אל העם; דאס הייסט, אז כאטשיג ער איז געווען דבוק אין בורא פל עולמים, דאך אבער, ווען ער איז צוריקגעקומען, האט ער זיך גלייך אראפגעלאזט צו די אידן, ווייל געווענליך א מענטש וואס איז זייער גרויס און איז צוגעקלעבט צום אייבערשטן, האט נישט קיין צייט און קיין געדולד זיך אראפצולאזן צו מענטשן.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן רנב): ביי אים איז רצוא נישט קיין שום עבודה, נאר זיין עיקר הארענוואניע איז אויף שוב; דאס הייסט, ביי עבודת השם איז דא רצוא: א מענטש שפירט אן התעוררות און חיות ביים דאווענען וכו'; און שוב: ווען ער פארלירט זיין התעוררות און התלהבות.

און פאר רוב מענטשן קומט אן שווער רצוא; דאס הייסט, ער וויל זיך אויפהייבן, ער וויל אמאל דאווענען ערליך, ער וויל רעדן צום באשעפער, אבער עס קומט אים אן מורא דיג שווער, אבער ביי ושוב איז ער שטענדיג. אבער אז איינער האט זיך שוין אזוי שטארק אויסגעארבעט, איז ער שטענדיג ביי רצוא, און זיין שוועריקייט איז ושוב, זיך אראפצולאזן צו מענטשן וכו'.

דאס איז געווען דער חילוק צווישן משה רבינו וואס האט געזאגט (דברים לב, א): האזינו השמים וכו' ותשמע הארץ און ישעיהו הנביא וואס האט געזאגט (ישעיהו א, ב): שמעו שמים והאזינו ארץ, ווייל האזינו מיינט אז איינער זיצט לעבן אן אנדערן און זאגט אים עפעס שטיל אריין אין אויער, שמעו מיינט אז איינער איז ווייט און ער שרייט: הערשט מיר אויס! וועגן

דו ביזט א חידוש !

דעם משה רבינו וואס ער האט געהאט די גרעסטע מדריגה אין נבואה, און ער איז געווען נאנט צום הימל, האט ער געזאגט פאר די הימל שטיל: האזינ'ו השמים, אבער פאר די ערד, וואס ער איז געווען ווייט דערפון, האט ער געדארפט אראפ שרייען, דערפאר האט ער געזאגט ותשמע הארץ, אבער ישעיהו הנביא וואס ער האט נישט געהאט די מדריגה אין נבואה, און ער איז געווען נענטער צו דער ערד, האט ער צו די ערד גערעדט שטיל, און צו די הימל האט ער געדארפט שרייען. קומט אויס אז א צדיק וואס איז אינגאנצן דבוק אין בורא כל עולמים, איז אים זייער שווער אראפ צו גיין, דאס איז געווען די גרוסקייט פון משה רבינו, אז ער האט זיך געקענט אראפלאזן אויסציהערן מענטשן אגאנצן טאג.

אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז; סח): וואס העכער א צדיק גייט, אלץ נידעריגער קען ער זיך אראפ לאזן.

דער הייליגער סאטמארער רב זכותו יגן עלינו, האט אמאל געזאגט איינס פון די טעמים פארן וואס ער דאווענט שפעט, ווייל ער וויל אביסל לערנען אויף, ווייל שפעטער נאכן דאווענען האבן שוין געווארט אויף אים מענטשן יעדער מיט זיינע צרות, און אגאנצן טאג איז ער געווען פארנומען מיטן כלל. וועגן דעם האט ער זייער מקפיד געווען אז מען זאל אים נישט שטערן דעמאלטס. איינער האט אים אמאל געשטערט פארן דאווענען, האט ער זיך אויסגעדריקט מיט ווייטאג: פארן וואס זאל איך כאטש נישט קענען לערנען ווי א פשוטער איד, איך מעג דאך אויף עפעס לערנען !

ט.

וירא חתן משה וכו', ויאמר מה הדבר הזה אשר אמה עשה לעם, מדוע אמה יושב לבדך וגו', (שמות יח, יד): יתרו האט נישט געקענט פארשטיין, ווי אזוי משה רבינו לאזט זיך אזוי אראפ, און ער אליין געט זיך אגאנצן

דו ביזט א חידוש !

טאג אפ מיט מענטשן, און ער איז פארנומען צו מאכן שלום צווישן זיי וכו', און ער האט געזאגט (שם יח, יז-יח): דו טוסט נישט גוט, נבל תבל ! וועסט דאס נישט קענען פארנעמען, און ער האט אים פארגעשלאגן א עצה: ער זאל צונעמען צו זיך, צו העלפערס, וואס זיי זאלן זיך אפגעבן מיטן כלל וכו'. זעהט מען פון דעם, אז כאטשיג יתרו איז געווען זייער גרויס און אן אמת'ער גר און בעל תשובה, דאך אבער האט ער נישט פארשטאנען די הנהגה פון א צדיק און א רבי'ן.

דער טשערינער רב זכותו יגן עלינו, [תלמיד פונעם הייליגן רבי נתן], שרייבט אין די הקדמה פונעם ספר עלים לתרופה [בריון פונעם הייליגן רבי נתן], אז ווער עס איז געווען ביי רבי נתן, האט געזעהן אז דער מענטש איז א מוראדיגע וואונדער: אז מען האט אים געזעהן דאווענען די דריי תפלות און תיקון חצות, און עוסק זיין אין התבודדות, האט מען געמיינט אז דער מענטש איז נאר עוסק אין תפלה אגאנצן טאג; אז מען האט אים געזעהן לערנען מיט זיין גרויס התמדה, און מען האט געזעהן זיין אויסטערלישע בקיאות, האט מען געטראכט אז מן הסתם טוט ער גארנישט עפעס אנדערש, נאר ער לערנט אגאנצן טאג; ווער עס האט אים געזעהן שרייבן, און וויפיל ער האט אלץ צוזאם געשריבן, האט מען זיך פארגעשטעלט אז ער טוט נאר דאס אגאנצן טאג, [ער האט געשריבן דעם: לקוטי מוהר"ן; סיפורי מעשיות; שיחות הר"ן; חיי מוהר"ן; ספר המדות וכו', נאכדעם די פילע בענדער לקוטי הלכות וכו', און אן א שיעור בריון וואס ער האט געשריבן, אז מען האט אים געזעהן רעדן מיט מענטשן און זיך אפגעבן מיט זיי, האט מען געמיינט אז ער רעדט אגאנצן טאג מיט מענטשן; דאס איז געווען דער חידוש, אז איין מענטש זאל דאס אלעס אריינעמען אין זיך.

דו ביזט א חידוש !

די זעלבצע זאך אז מען זאל גוט נאכקוקן דעם צדיק, איז דאך דאס דער גרעסטער חידוש, ווי אזוי ער האט צייט צו דאווענען, לערנען, שרייבן, רעדן מיט מענטשן און נאך צייט פאר זיך אויף. און ווי אזוי איז דאס טאקע מעגליך? נאר אויף דעם איז דא א ברכה פון הימל.

און מען דארף וויסן אז א צדיק וואס ער איז דבוק אין בורא כל עולמים, קען זיך אראפלאזן צו יעדן איינעם. דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו האט געזאגט: א צדיק וואס איז דבוק אין באשעפער, און ער טראכט נאר פון באשעפער, דעמאלטס אפילו די מענטשן וואס זענען ארום אים, שפירן אויף א געוואלדיגע חיות, און עס קלעבט זיך אין זיי אויף אן א גוטער גערוד.

דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן נישט זיך אריינמישן ביי א צדיק, און אים געבן עצות וכו', און מען דארף זייער אכטונג געבן נישט מזלזל צו זיין אין א צדיק, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות ב, י): הוי זהיר בגחלתן שלא תכבה, מען קען זיך רחמנא לצלן אפבריען פון א צדיק. בפרט א צדיק וואס האט זיך אפגעגעבן מיט דיר, און זיך אראפגעלאזט ביז צו זיין מגושם דיגער פלאץ, און דיך אפגערייניגט און אראפגענומען פון דיר די שמוציגע קליידער וכו', אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ד): ווען א מענטש זינדט רחמנא לצלן, איז ער אנגעטוען מיט בגדים צואים, מיט טינוף דיגע בגדים. ווייל די מחשבות זענען די בגדים (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כא), און דער צדיק נעמט אראפ די שמוציגע געדאנקען פון אים, און ער וואשט אים אפ, און ער מוטשעט זיך מיט אים, ביז ער הייבט אים אויף, און ער ווערט א מענטש, נאכדעם ברענגט ער אים אריין שכל און א חשק צו לערנען יעדן טאג: מקרא, משנה, גמרא וכו', זוהר הקדוש און תיקונים וכו', אבער ווען מען איז שוין זוכה צו די אלע שיינע

דו ביזט א חידוש !

זאכן דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו קריגן אדער חלילה מזלזל זיין אין דעם צדיק.

וישליח משה את חתנו, וילף לו אל ארצו (שמות יח, כז): וויבאלד משה רבינו האט געזעהן אז יתרו מישט זיך אריין, און פארשטייט נישט גענוג דאס גרויסקייט און רחמנות פון א צדיק, און ער געט אים עצות, האט ער אים צוריק אהיים געשיקט לחיים ולשלום.

י

ויחן שם ישראל נגד ההר (שמות יט, ב), זאגט אויף דעם רש"י: פאיש אהד קלב אהד, ווייל ביי אלע פלעצער ווי די אידן זענען געווען איז שטענדיג געווען מחלוקת און טענות, אבער ווען זיי זענען אנגעקומען צום בארג סיני, איז געווען א מוראדיגער אהדות; און אזוי ארום האבן זיי געקענט מקבל זיין די תורה.

וועגן דעם דארף מען זייער אכטונג געבן פון מחלוקת, און האבן טענות איינער אויפן צווייטן, וואס דאס האלט ליידער אויף די גאולה, אז עס איז דא מחלוקת צווישן אידן רחמנא לצלן, דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו, האט אמאל געזאגט, אז ער וועט הערן איינעם זאגן אז זיין רבי איז גרעסער וכו', וועט ער אים אויסרייסן. [ווי באוואוסט איז ער געווען א שארפער מענטש]. יעדער איז מקבל פון זיין רבין, אבער נישט מאכן אן עבודה זרה און אנדרייען מחלוקת צוליב דעם, וואס דאס איז די ערגסטע זאך רחמנא לצלן.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן צא): אז איינער וויל זוכה זיין צו התמדה, לערנען פלייסיג די הייליגע תורה, זאל ער נישט רעדן אויף קיין

דו ביזט א חידוש !

שום איד. א מענטש דארף אפלאזן אן אנדערן און נאר האבן צו טוהן מיט זיך.

יא.

ו'יאמר ה' אל משה לך אל העם וקדשתם וכו', וכפסו שמלתם (שמות יט, י). דער אייבערשטער האט געהייסן פאר משה רבינו ער זאל זאגן פאר די אידן זיי זאלן זיך הייליגן און רייניגן. פון דעם קען מען זיך לערנען, אז א מענטש דארף זייער נזהר זיין צו גיין אין מקנה, בפרט זאל מען נזהר זיין אין טבילת עזרא.

עס שטייט אין הייליגן מאור ושמש (פרשת אמור), אז דער בעל שם טוב הקדוש, און דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו, האבן צוריק מתקן געווען די תקנה פון טבילת עזרא, און אז ש"ץ ימח שמו איז אראפ פון אידישן וועג - און גורם געווען א חורבן פאר די גאנצע וועלט - ווייל ער איז נישט געווען נזהר זיך צו טובל'ן ווען מען דארף, כאטשיג ער האט געקענט כל התורה כולה. דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה"ן סימן קמא): [דארט וואו דער הייליגער רבי איז מגלה דעם וואונדערליכן תיקון הכפילי, אויף דעם חטא] דער ערשטער תיקון איז מקנה! נאכדעם דארף מען געבן א פרוטה פאר צדקה, און זאגן די צען קאפיטלעך תהלים [תיקון הכפילי].

יב.

והגבלת את העם סביב לאמר, השמרו לכם עלות בהר וגו' (שמות יט, יב), נאכדעם האט דער אייבערשטער נאכאמאל געזאגט פאר משה רבינו (שמות יט, כא): רד העד בעם פון יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב, ער זאל גיין ווארענען די אידן, אז זיי זאלן זייער אכטונג געבן נישט צו גיין מער וויפיל

דו ביזט א חידוש !

זיי מעגן. פון דעם זעהן מיר אז אויב א מענטש גייט העכער פון זיינע מדרגות, וועט ער אנוועק פאלן.

דאס זאגט דער פסוק (שם יט, כד): ויאמר אליו ה' לך רד ועלית אתה ואהרן עמך וגו' והעם אל יהרסו לעלת אל ה' פן יפרץ בם, זאגט אויף דעם רש"י: יעדער איינער האט געהאט א מחיצה פאר זיך, און איז געגאנגען מיט א אנדערע מדרגה, משה רבינו מיט זיין מדרגה; אהרן מיט זיין מדרגה; די כהנים מיט זייער מדרגה; און גאנץ כלל ישראל מיט זייער מדרגה. דאס הייסט, באמת איז נישט דא קיין שום זאך אויסער דעם באשעפער, און אלעס איז נאר דער באשעפער, און דער באשעפער איז אן אור אין סוף, נאר יעדער מענטש וויפיל ער גרייט זיך צו, אזויפיל קען זיין מח פארנעמען צו שפירן די לעכטיגקייט פונעם אייבערשטן, אז איינער האט זיך מער אפגעשיידט פון די נארישקייט פון דער וועלט, שפירט ער מער אלקות, אז איינער האט זיך נאך מער צוגעגרייט, שפירט ער נאך מער דעם אייבערשטן, און לויט דעם האט יעדער מענטש זיין צמצום. דערפאר איז א מורא דיגע געלעכטער נאכצומאכן א צווייטן און יענעם תנועות, וואס מען האט א פנים אזוי ווי א מאנק"י וואס מאכט אויף נאך אן אנדערן.

דערפאר אז א מענטש וויל מקבל זיין די תורה, דארף ער וויסן די וויכטיגסטע זאך, ער זאל גיין אויף זיין וועג, און נישט קוקן אויף יענעם, מען זעהט אז רוב מענטשן פאלן אראפ און ווערן צופראכן ביי זיך נאר ווייל זיי קוקן אויף יענעם, יענער איז שוין אזא למדן, יענער איז שוין א רעדנער וכו', וואס דאס צופרעכט זיי אינגאנצן.

דער הייליגער רבי איז מגלה (לקוטי מוהר"ן חלק ב, בהשמטה): אויף דעם פסוק (יחזקאל לג, כד): אחד היה אברהם, אברהם אבינו האט געדינט דעם באשעפער מיט די בחינה פון: אחד, ער האט זיך זיך באטראכט אזוי ווי ער

דו ביזט א חידוש !

איז דער איינציגסטער מענטש אויף דער וועלט, און בכלל נישט געקוקט אויף א צווייטן. און ווען א מענטש לעבט אויף דעם וועג, איז ער דער גליקליכסטער מענטש.

דער הייליגער רבי האט דערציילט (ספורי מעשיות, מעשה ט), א מעשה פון א תם, וואס ער איז געווען א שוסטער, און ער איז געווען שטענדיג זייער פרייליך, ווען ער האט געענדיגט מאכן א שיד, וואס מן הסתם האט עס געהאט דריי עקן, פלעגט ער נעמען דעם שיד און דאס אויסרימען, און ער האט זיך מחיה געווען דערמיט, און ער פלעגט זאגן: מיין ווייב! ווי שייך און ווי הערליך דאס שיקעלע איז, וואספארא זיסקייט דאס שיקעלע איז, וואספארא האניגדיג און צוקערדיגע שיקעלע איז דאס, און ווען זיין ווייב האט אים געפרעגט: אויב עס איז יא אזוי, פארנוואס אנדערע שוסטערס נעמען אסאך מער געלט פאר א פאר שיד, און פארדינען שייך, און דו נישט?! האט ער געענטפערט: וואס האב איך מיט יענעם?! דאס איז יענעם מעשה, און דאס איז מיין מעשה וכו'. זעהט מען פון דעם, אז א מענטש דארף שטענדיג קוקן נאר אויף זיך, און זיך מורא'דיג מחיה זיין מיט וואס ער האט, און מיט וואס ער פארדינט.

יג.

אנכי הני"ה אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים (שמות כ, ב), איך בין דער באשעפער דיין גאט, וואס האט דיר ארויסגענומען פון מצרים וכו'. זאגט דער רמב"ן הקדוש: וועגן דעם שטייט 'אלוקיך' - 'הוצאתיך א לשון יחיד, און נישט 'אלוקיכם' - 'הוצאתי אתכם' א לשון רבים, צו ווייזן אז די הייליגע תורה איז געגעבן געווארן פאר יעדן איד עקסטער, און אפילו די גאנצע וועלט האלט נישט די תורה, און זענען

דו ביזט א חידוש !

אנוועק פון באשעפער, דארף ער וויסן אז ער האט גארנישט מיט די וועלט,
דער באשעפער האט געגעבן די תורה פאר אים אליין.

.יד.

לא יהיה לך אלהים אחרים על פני (שמות כ, ג), זאלסט נישט האבן קיין
פרעמדע אפגעטער וכו'; דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
כג): דער עיקר פון א מענטש איז זיין פנים. וועגן דעם דארף א מענטש
שטענדיג זעהן צו זיין פרייליך, און ארוםגיין מיט א שמייכל און א
לעכטיגע פנים (עיון עוד לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קנג), אבער אויב חלילה
וחס א מענטש איז אריינגעפאלן אין די תאנה פון געלט, און ער גלייבט
נישט אז דער איבערשטער קען שפייזן א מענטש גרינגערהייט, איז ער
שטענדיג טרויעריג און פארדאגה'ט, און ער גייט ארום מיט א זויערן פנים,
ווייל אלע עבודה זרה'ס ליגט אין געלט, וואס דאס מאכט אים צובראכן און
אנגעזעצט.

מיט דעם טייטשט דער הייליגער רבי א מורא'דיגע טייטש: לא יהיה לך
אלהים אחרים על פני, אויף זיין פנים זאל נישט זיין קיין אפגאט, דאס
הייסט, זאלסט נישט ארוםגיין מיט א זויערן און טרויעריגן פנים.

מען פארציילט אז דער הייליגער רבי ישאל סאלאנטער זצ"ל האט
אמאל געזעהן איינעם ארום גיין מיט א זויערן פנים און מיט מרה שחורה,
האט ער אים מוסר געזאגט: איר זענט א בור ברשות הרבים, [איינס פון די
פיר נזיקין איז, אז איינער מאכט א גרוב אין א רשות הרבים, א פלאץ וואו
מענטשן דרייען זיך, און איינער איז דארט אריינגעפאלן, איז מען א מזיק
און מען איז חייב], פרעגט דער איד: וואס האב איך געטוען?! האט ער
אים מסביר געווען: וויבאלד זיין פנים איז א רשות הרבים, ווייל יעדער
קען דיר זעהן, און אז דו גייסט ארום מיט א זויערן פנים, ווערן אנדערע

דו ביזט א חידוש !

אויף זייער, ביזטו דאך א מזיק. דערפאר אז א מענטש גייט ארום מיט א שמייכל, וועט ער יעדן פרייליך מאכן.

טו.

לא תעשה לך פסל וכל תמונה וגו' (שמות כ, ד), א מענטש דארף וויסן, אז אין בורא כל עולמים האט מען נישט קיין שום השגה און קיין שום תפיסה, און אז אויבן איז נישטא קיין שום געשטאלט און אויסזעהן. נאר יעדער מענטש מאלט זיך אויס פכנכול אז דער אייבערשטער איז ברוגז אויף אים, וואס באַמט איז דאס נאר זיינע דמיונות, ווייל דער באַשעפער איז אן אַב הַרְחֵקוֹן, ער וויל אויבן האבן, און ער וויל אויבן נאר מקרב זיין.

דאס איז אויך וואס דער פסוק זאגט ווייטער (שמות כ, ז): לא תשא את שם הויה אלקיך לשוא, א מענטש דארף וויסן, אז דער בורא כל עולמים וויל אים האבן, און די אלע שלעכטע געדאנקען וואס קומען אים אריין אין מחשבה, אז מען דארף אים נישט האבן, איז רחמנא לצלן ליגנט און פאלש ! דאס זאגט דער פסוק: לא תשא את שם הויה אלקיך לשוא, נעם נישט דעם אייבערשטנס נאמען פארן שוא, פאר זאכן וואס זענען פאלש, פאילו דער באַשעפער איז ברוגז אויף דיר, ווייל דאס קומט פונעם יצר הרע, וואס ער ברענגט אריין אין א מענטש מחשבות אז דער באַשעפער דארף אים נישט האבן, און ער איז גארנישט ווערט.

טז.

זכור את יום השבת לקדשו (שמות כ, ח), א מענטש דארף א גאנצן שבת זיך פרייען אז ער איז זוכה צו היטן שבת, וואס דאס איז די גרעסטע שמחה.

חז"ל זאגן (תנחומא בראשית): כבוד שבת עדיף מאלף תעניות, א מענטש וואס פריידט זיך א גאנץ שבת, און ער איז מכבד דעם שבת, איז אזוי ווי ער

דו ביזט א חידוש !

וואלט געפאסט טויזנט תעניתים. דער אר"י הקדוש זאגט (שער רוח הקודש, תקון כז): אויף יעדע מאל וואס מען פאלט דורך מיט 'פגם הברית' רחמנא לצלן, דארף מען פאסטן: פ"ד [פיר און אכציג] תעניתים, קומט אויס אז אויף צען מאל: אכט הונדערט און פערציג [840], אויף הונדערט מאל: אכט טויזענט און פיר הונדערט [8400] טעג, וואס ליידער קיינער איז נישט ריין פון דעם, און ווער רעדט נאך, דער אייבערשטער זאל אפהיטן, טויזענט מאל, קומט דאס אויס: פיר און אכציג טויזענט [84000] תעניתים, וואס א מענטש האט נישט אין די גאנצע זיבעציג יאר אזויפיל טעג צו פאסטן, ווייל אסאך טעג אין יאר טאר מען דאך נישט פאסטן, וועט ער לויט דעם חשבון דארפן אראפקומען אויף דער וועלט נאך עטליכע גלגולים, דא קומען חז"ל און זאגן אונז אז בלויז מיט איין שבת וואס מען האלט זיך רואיג און פרייליך א גאנצן שבת, האט מען שוין אויף איינמאל טויזנט תעניתים.

וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן יז): דער עיקר פון שבת איז די שמחה פון שבת, און מען דארף זעהן צו זיין נאר פרייליך און אויפגעלייגט א גאנץ שבת. [עס איז כדאי צו לערנען די תורה יעדן ערב שבת, און זאגן אויף דעם די תפלה פון הייליגן רבי נתן אין לקוטי תפלות]. מען זעהט אז דווקא שבת וויבאלד א מענטש ארבעט נישט און ער גייט ליידעך, לאזט ער אויס זיינע גערוון אויף זיין ווייב וכו', דערפאר זאגן חז"ל (עין גיטין נב ע"א): ערב שבת איז דער שטן פארנומען צו מאכן מחלוקת אין א אידישער שטוב. כדי צו צושטערן דעם שבת, אבער א מענטש דארף האבן שכל צו זיין שטיל און שווייגן, וועט ער האבן א לעכטיגן שבת, וואס שבת ברענגט אלע השפעות אויף א גאנצע וואך (וזהו הקדוש יתרו פח ע"א).

דו ביזט א חידוש !

ז.ז.

לא תרצח, לא תנאף, לא תגנב (שמות כ, יג), די אלע דריי האבן איין שייכות, ווייל אז איינער איז א 'נואף' איז ער שוין רחמנא לצלן א 'רוצח', ווייל פון יעדן טיפת זרע קען געבוירן ווערן א קינד. נאכדעם איז ער זיך מורה היתר צו גנב'ענען, נאכדעם זאגט ער ליגנט, און אזוי זינקט ער רחמנא לצלן מער און מער.

דערפאר דארף מען יעצט ווען מען ליינט די סדרה ווי אזוי די אידן האבן מקבל געווען די תורה אויפן בארג סיני מאכן א נייע התחלה, און מקבל זיין די תורה פון דאסיי, אזוי ווי דער אר"י הקדוש זאגט (שער רוח הקודש, תקון כז): קריאה מעורר את הזמן.

יח.

אזוי ווי מיר שטייען שוין נאנט צו פרשת שקלים, וואס די משנה זאגט (שקלים ב ע"א): באחד באדר משמיעין על השקלים, דארף יעדער איד נתעורר ווערן צו געבן צדקה, בפרט אז מען איז זוכה צו געבן פארן בית התבשיל [יבנאל ארץ ישראל], וואס מען איז מחיה הונדערטער הונגעריגע אידן, וואס דאס איז די גרעסטע צדקה, בפרט יעצט פאר פסח מיט די גרויסע הוצאות, איז די גרעסטע זכות זיי ארויסצוהעלפן.

דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו איז געווען א יחיד בדור אין די מצוה פון צדקה, אזוי ווייט אז מען דערציילט אז ווען זיין זוהן דער הייליגער שינאווער רב זכותו יגן עלינו איז נאך געווען א יונגעלע, האט אים א גביר אמאל געטראפן ליגן אין בעט, פרגעט ער אים: יחזקעלע, פארן וואס ליגסטו אין בעט? ביזט נישט געזונט? ! האט ער אים געזאגט: דער טאטע האט מיר צוגענומען די שייף, און אויף מיין נייע סוט, און דאס

דו ביזט א חידוש !

אנוועק געגעבן פאר א יתום, און איך שעם זיך ארויס צו גיין אזוי. און ווי באוואוסט האט מען טאקע ביים הייליגן צאנזער רב אין שטוב אלעס געמוזט באהאלטן פונעם אייגענעם טאטן, ווייל אלעס האט ער אנוועק געגעבן כדי צו העלפן א צווייטן איד.

אמאל זענען אידן פון פוילן געווען אין דייטשלאנד פאר ביזנעס, האבן זיי געזעהן א אויפערלענדער איד אן א בארד וויינט, פרגען זיי אים: פארנוואס וויינט איר? האט ער זיי געזאגט: ווי אזוי זאל איך נישט וויינען, איך קום יעצט ארויס פון דאקטאר, און דער דאקטער האט געזאגט אויף מיין זוהן אז ער איז זייער קראנק, און ער האט שוין נישט קיין תקנה, און ער גייט שטארבן, זאגן זיי אים: וואס? דער דאקטער איז שוין אויף בעל הבית?! פאר קיין צאנז, וואס דארט איז דא א גרויסער צדיק, געט אים צדקה, וועט איר אונדא א געהאלפן ווערן, און אזוי האט ער געטוהן, ווען ער איז אנקומען קיין צאנז, און ער איז אריין געגאנגען צום הייליגן צאנזער רב, פרגעט ער אים גלייך די ערשטע זאך: איר האט פינעף הונדערט רייניש? [ער האט אים ניטאמאל געפרעגט ווי אזוי ער הייסט און וואס ער וויל וכו'] ענטפערט ער: זא! זאגט אים דער הייליגער צאנזער רב: געבט אהער די 500 רייניש, און גייט לחיים ולשלום.

דער איד גייט ארויס אינגאנצן צובראכן און אויפגערעגט: די פוילישע שווינדלערס האבן מיר דא אריינגענארט און פארשיקט צו עפעס א איד וכו', נאר ער האט זיך פרויבירט צו בארואיגן: עס איז מיר שוין געגאנגען צום רוח אזויפיל געלד, זאל שוין די 500 רייניש אויף גיין צום רוח.

אזוי ווי די הייליגע קינדער פון צאנזער רב, דער שינאווער רב מיטן גארליצער רב וואס זענען געווען דארט האבן דאס געהערט, רופט זיך אן דער שינאווער רב פארן גבאי: לויף אים שנעל נאך, כדי מען זאל אים צוריק

דו ביזט א חידוש !

געבן די פינעף הונדערט רייניש, ווייל ער וועט נאך פארענדן דעם טאטן, און עס וועט ארויסקומען א חילול השם, זאגט אים דער גארליצער רב: ניין ברודער! אז דער טאטע האט פון דעם איד גענומען געלט, וועט ער געהאלפן ווערן.

דער איד איז אהיים געפארן, און נאכדעם איז ער צוריקגעקומען און געזאגט: איך האב געוואוסט אז עס איז דא איין גאט אויף דער גאנצער וועלט, אבער אז ער האט אויך א פארטרעטער דא אויף דער וועלט, דאס האב איך שוין נישט געוואוסט, ווייל זיין זעהן איז ברוך השם אויסגעהיילט געווארן.

ווען די קינדער האבן געפרעגט דעם הייליגן צאנזער רב פארנוואס ער האט אזוי געטוהן, האט ער זיי געזאגט: ווען איך בין געווען היינט אין מקנה, איז מיר איינגעפאלן א געדאנק, אזוי ווי איך מוז העלפן פאר ארימעלייט, און איך דארף יעצט האבן פינעף הונדערט רייניש פאר א געוויסע צדקה, וועגן דעם ווער עס וועט זיין דער ערשטער מיר צו געבן דעם סכום, דער וועט זיכער זיין א געהאלפענער, און פונקט איז דער איד געקומען, און ער האט מיר געהאלפן, דערפאר איז ער געהאלפן געווארן.

זעהט מען פון דעם, אז פון געבן צדקה דערלייגט מען נישט, אבער מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן, אז מען זאל וויסן וואו צו געבן צדקה.

דער אייבערשטער זאל העלפן אין זכות פון די צדקה, זאלן אלע המן'ס וואס קרייצן מיט די ציין אויף אידישע קינדער האבן א מפלה (מגלה יג ע"ב), אויף זאגן תז"ל (שבת קלט ע"א): אין ישראל נגאלין אלא בזכות הצדקה, אז נאר אין די זכות פון צדקה וועלן מיר אלע אויסגעלייזט ווערן, אמן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

מַעַט מַעַט אֲגַבְשָׁנוּ מִפְּנֵיךָ עַד אֲשֶׁר תִּפְרָה וְנַחֲלֶתָ אֶת הָאָרֶץ.
צוּבִי־סֶלְעָף צוּבִי־סֶלְעָף וְעַל אֵיךָ פִּאֲרָטְרִיבָן דִּי גוֹיִם פּוֹן עֲנָק, בִּיז
דוּ וועסט זיך פִּאֲרָמֶעֶרן און יִרְשׁ'עֲנֵעֵן דָּאס לאַנד.

מוֹהֲרָא ש"ש שְׁלִיט"א זָאגט אַז דְּעַר פֿסוּק קומט אונז מַרְמֵז זיין דָּאס
וואס דְּעַר הייליגער רבי זָאגט (ליקוטי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א, סִימָן קצ"ו):
אויף די מִשְׁנָה (אָבוֹת ב, י"ג): וְקִשְׁאֲתָהּ מִתְּפִלָּל, אֶל תַּעַשׂ תְּפִלְתָּךְ
קִבֵּעַ, אֶלֹּא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, אַז ווען אַ אִיד בְּעֵהָט דְּעַם
אֵיבֶעֱרִשְׁטֵן אויף עֲפֻעַס, טאַר עַר זיך נִישַׁט עֲקֻשׁ'עֲנֵעֵן אַז דְּעַר
אֵיבֶעֱרִשְׁטֵער זַאל דוֹקאַ טוהן וואס עַר בְּעֵהָט, נָאר עַר זַאל בְּעֵטֵן
דְּעַם אֵיבֶעֱרִשְׁטֵן וואס עַר וויל, פֿרַנְסֶה, קִינְדֶער, אָדער עֲפֻעַס
אַנדֶערשַׁט, און נֶאָכְדֶעם זַאל עַר וואַרְטֵן בִּיז דְּעַר אֵיבֶעֱרִשְׁטֵער
וועט הֶעֱלֶפֶן, און זיך לֹאזן פִּירן פּוֹנֵעַם אֵיבֶעֱרִשְׁטֵן, און גֶּעֲדֶעֱנֶקֶן
אַז אַלֶּעס וואס דְּעַר אֵיבֶעֱרִשְׁטֵער טוט איז נָאר צום גוֹטֵן.

דָּאס קומט אונז דְּעַר פֿסוּק מַרְמֵז זיין, מַעַט מַעַט אֲגַבְשָׁנוּ מִפְּנֵיךָ,
אַלֶּעס וואס מְעַן וויל אויספֿירן מוז גיין צוּבִי־סֶלְעָף מיט אַסאַך
גֶּעֲדוּלֵד און סְבֻלָּנוֹת, עַד אֲשֶׁר תִּפְרָה וְנַחֲלֶתָ אֶת הָאָרֶץ, דְּעַמְאֻלְטֵס
וועסטוּ בֶּאֱקוּמֵעֵן אַלֶּעס וואס דו דאַרְפֿסט.

(זאת התורה משפטים סימן ז)

בעוה"ש"ת

קונטרס

געב זיך אַכטונג

וואו עס ווערט ערקלערט זיך אַכטונג צו געבן: פון זיין צובראכן; פון טשעפענען א צווייטן; פון קריגן איפן צדיק; פון קוקן שמוץ רח"ל; פון די צו פרימע מענטשן.

פארנעלערנט דורך

פּבוּר קדושת הרב הצדיק מוה"ר א"ש של"מ"א

משפטים תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אנגער הייליגער און פארבטיגער רבי, דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

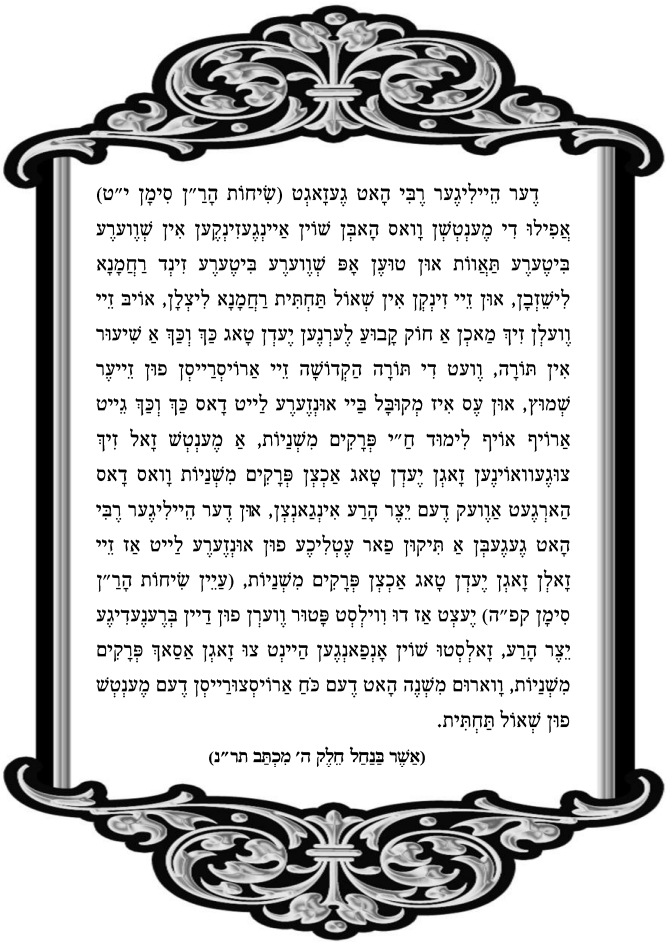
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הנאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אנגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברסלב - נח אריק יצ"ו

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן י"ט)
אפילו די מענטשן וואס האבן שוין איינגעזינקען אין שווערע
ביטערע פארוות און טוען אפ שווערע ביטערע זינד רחמנא
לישיבון, און זיי זינקן אין שאול תחתית רחמנא ליצלן, אויב זיי
וועלן זיך מאכן א חוק קבוע לערנען יעדן טאג כף וכה א שיעור
אין תורה, וועט די תורה הקדושה זיי ארויסרייסן פון זייער
שמרץ, און עס איז מקובל ביי אונזערע לייט דאס כף וכה גייט
ארויף אויף לימוד ח"י פּרקים משניות, א מענטש זאל זיך
צוגעוואוינען זאגן יעדן טאג אכצן פּרקים משניות וואס דאס
האנגעט אונעק דעם יצר הרע אינגאנצן, און דער הייליגער רבי
האט געגעבן א תיקון פאר עטליכע פון אונזערע לייט אז זיי
זאלן זאגן יעדן טאג אכצן פּרקים משניות, (ענין שיחות הר"ן
סימן קפ"ה) יעצט אז דו ווילסט פטור ווערן פון דיין ברענעדיגע
יצר הרע, זאלסטו שוין אנפאנגען היינט צו זאגן אסאך פּרקים
משניות, ווארום משנה האט דעם כח ארויסצורייסן דעם מענטש
פון שאול תחתית.

(אשר פנחל חלק ה' מקתב תר"ג)

גַּעַב זִיף אַכְטוֹנִג

.א.

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׁים לַפְּנֵיהֶם (שְׁמוֹת כ"א, א). זָאגְט דָּער זֹהר הַקְּדוֹשׁ (שְׁמוֹת צד ע"א): דָּא רָזָא דְגִלְגוּלָא - אִין דִּי וואַכְעֵדִיגֶע סְדְרָה וואס רַעֲדֵט אַרום בְּאַרְיִכוֹת פּוֹן אֶלֶע דִּינִים אוֹן הַלְכוֹת אוֹן פּאַסִירוֹנְגֶען וואס גֵיט דוּרְף אויף אַ מַעֲנִטֶשׁ, לִיגְט דָּער גַּאנְצֶער סוּד פּוֹן גִּלְגוּל.

דאס הייסט, עס איז דא זאכן וואס געשעהט אויף דער וועלט, וואס דער מענטש האט בכלל נישט קיין אהנונג וואס עס קומט פאר, און ער פארשטייט נישט די באדייט דערפון. למשל א מענטש ווערט רייך אדער אָרעם, א מענטש פארלירט עפעס, אדער ער איז נישט געזונט חלילה, אדער איינער שעדיגט אים וכו', און אזוי ביי אלע זאכן וואס עס שפילט זיך אפ מיט מענטשן, בפרט ביי שידוכים וואס מען גייט אריבער ביטערע שווערע נסיונות, דאס איז זאכן וואס מען ווייסט נישט און מען פארשטייט נישט, און עס איז אינגאנצן פארהוילן פונעם מענטש, און דאס האט צוטוהן מיטן גלגול, און אויף דעם איז געבויט דער ספר שערי הגלגולים (פונעם הייליגן רבי חיים ויטאל זכותו יגן עלינו).

אין רש"י הקדוש וואס איז געשריבן געווארן מיט א מוראדיגן רוהן הקודש, איז שוין אויך מרומז דעם גאנצן ענין פון גלגולים, אינעם פסוק (שְׁמוֹת כ"א, יג): וְאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהֶאֱלָקִים אַנְהָ לִידוֹ וְשִׁמְתִי לָךְ מִקּוֹם אֲשֶׁר יָנוּס

געב זיך אַכטונג

שמה - איינער וואס האט נישט דירעקט געוואלט הרג'ענען יענעם, נאר דער אייבערשטער האט אזוי צוגעפירט, זאל ער אנטלויפן צום 'ערי מקלט'.

זאגט אויף דעם די הייליגע רש"י: (הוא שאמר דוד, באשר יאמר משל הקדמוני מרשעים יצא רשע (שמואל א כד, יג.), ומשל הקדמוני היא התורה, שהיא משל הקב"ה שהוא קדמונו של עולם, והיכן אמרה תורה 'מרשעים יצא רשע'? והאלהים אנה לידו'.

במה הכתוב מדבר? בשני בני אדם, אחד הרג שוגג ואחד הרג מזיד, ולא היו עדים בדבר שיעידו, זה לא נהרג וזה לא גלה. והקב"ה מזמנן לפונדק אחד, זה שהרג במזיד יושב תחת הסולם, וזה שהרג שוגג עולה בסולם ונפל על זה שהרג במזיד והורגו, ועדים מעידים עליו ומחייבים אותו לגלות, נמצא זה שהרג בשוגג גולה, וזה שהרג במזיד נהרג.)

מען רעדט דא פון צוויי מענטשן איינער האט אמאל גע'הרג'עט איינעם אומ'וועלנדיג, און אן אנדערער האט גע'הרג'עט איינעם מיט פונדק, און עס איז נישט געווען קיין עדים ווער עס זאל עדות זאגן, ממילא האט מען דעם רוצח נישט גע'הרג'עט, און דער וואס האט גע'הרג'עט בשוגג, איז אויף נישט געגאנגען אין גלות.

אבער דער וועלט איז דאך נישט הפקר, פירט דער אייבערשטער אז די צוויי קומען זיך צוזאם אויף איין פלאץ, וואו עס איז דא דארט אסאך מענטשן, דער רוצח וואס האט גע'הרג'עט במזיד זיצט אונטערן לייטער, און דער וואס האט גע'הרג'עט בשוגג גייט ארויף אויפן לייטער און ער פאלט אראפ אויף אים, און ער הרג'עט אים אויף טויט, און יעצט איז שוין דא עדים, ממילא דארף ער אנטלויפן אין גלות, און אזוי אויף דער וואס האט גע'הרג'עט במזיד ווערט יעצט גע'הרג'עט, אזוי באקומען ביידע יעצט זייער ריכטיגן און פארדינטן עונש.

געב זיך אַכטונג

דאס זאָגט דוד המלך (שמואל-א כד, יג): דער באַשעפער זאָגט אין זיינע מַשְׁלִים [וואס דאס איז די הייליגע תורה]: מַרְשָׁעִים יֵצֵא רָשָׁע - נָאָר פּוֹן רְשָׁעִים קוֹמֵט אַרְוִים שְׁלַעכְטֵס. כאַטש עס איז נישט דא אַזאַ פּסוק אין די תורה, גייט דאס אָבער אַרְוִיף אַרְוִיף דעם פּסוק: וְהֶאֱלָקִים אִנְּהָ לְיָדוֹ. וואס מען זעהט ביי די מעשה אז וויבאלד די רשעים האבן נישט תשובה געטוהן, האבן זיי נאכאמאל געמוזט שְׁלַעכְטֵס טוהן און באקומען זייער פּאַסיגן שְׁטְרַאף.

דאס זאָגט אַרְוִיף דער תנא (אבות ב, ו): עַל דְּאֵטְפָתָ, אֵטְפּוּהָ, וְסוֹף מִטְּיָפִיף יִטּוּפּוֹן - ווייל דו האסט דערטראנקן אַנדערע, האט מען דיר דערטראנקן, אָבער בייים סוף ווער עס האט דיר דערטראנקן, וועט אַרְוִיף דערטראנקן ווערן.

וועגן דעם דאָרף אַ מענטש וויסן: אַז ער טוט רשעות פאר אַ צווייטן, וועט ער דאס נאכדעם צוריק באקומען. אַמאַל נאָך אַ שְׁעָה, אַמאַל נאָך אַ טאַג, אַמאַל נאָך אַ וואָך, אַמאַל נאָך אַ חוּדֶשׁ, און אַמאַל נאָך אַ יאַר, און אַמאַל נאָך אַסאַך יאָרן, דער אייבערשטער האט אַריכט אַפֿים און אַסאַך געדולד, אָבער בייים סוף וועט ער דאס צוריק באקומען.

דאס זאָגט די תורה (שמות כא, כד), ווען איינער שְׁעַדִּיגט אַ צווייטן, דאָרף ער דאס באַצאַלן פּוֹנְקְטִיף לויט וואס ער האט געטוהן: עֵינ תַּחַת עֵינַי, יָד תַּחַת יָד, רֶגֶל תַּחַת רֶגֶל. כאַטשיג רש"י ברענגט (בשם חז"ל: בְּכַא קְמַא פּד ע"א) אַז עס מיינט אַז מען דאָרף נאָר באַצאַלן געלט, דאָך אָבער ווייסן מיר: אין הַמְקָרָא יֵצֵא מִיַּד פְּשׁוּטוֹ, און מען וועט עס פון הימל צוריק באקומען פְּשׁוּט און גראַד.

געב זיך אַכטונג

די זעלבע זאך אז איינער איז מצער זיין טאטע מאמע, וועט ער דאס צוריק באקומען ביי זיינע קינדער אן רחמנות, אזוי ווי די תורה זאגט (שמות כא, טו) מִכָּה אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוֹמֵת.

פארשטייט זיך אויב טוט ער תשובה, קען ער שטענדיג אראפ נעמען פון זיך אלע עונשים. וואס דאס איז אויף מרומוז אין דעם פסוק: וְהֶאֱלָקִים אֲנִי לְיָדוֹ וְשִׁמְתִי לִי. וואס דאס איז די ראשי תיבות: אלו"ל, ווען אידן טוען תשובה, ווייל אז מען טוט תשובה קען מען אלעס פארעכטן.

דערפאר דארף א מענטש זיך צוגעוואוינען צו טוהן שטענדיג נאר גוטס, און פונקט אזוי ווי דער אייבערשטער איז נאר גוט, און טוט נאר גוטס, ווי דער פסוק זאגט (תהלים קמה, ט): טוב הויה לכל. אזוי דארף זיך דער מענטש אפ לערנען, און אויף גיין אויף דעם וועג צו טוהן שטענדיג נאר גוטס, ווייל א מענטש דארף נאכגיין און טוהן אלע מדות אזוי ווי דער אייבערשטער, [אזוי ווי עס שטייט באריכות אין דעם ספר 'תומר דבורה', וואס דאס האט מחבר געווען הרה"ק רבי משה קורדבירו זכותו יגן עלינו, און עס איז געשטעלט אויף די דרייצן מדות פון רחמים, וואס א מענטש זאל נאכטוהן דעם באשעפער מיט דעם. מען זאגט נאך פונעם הייליגן סאטמארער רבי זכותו יגן עלינו אז ער האט געזאגט: עס איז מקובל פונעם הייליגן דברי חיים זכותו יגן עלינו אז לערנען אין דעם הייליגן ספר תומר דבורה איז א סגולה אקעגן יענע מחלה דער אייבערשטער זאל אפהיטן]. אבער אויב חלילה מען טוט אפ שלעכטס פאר מענטשן רחמנא לצלן, טוט מען זיך אליינס אפ, ווייל מען באקומט עס נאכדעם גוט צוריק.

חז"ל זאגן (פחובות דף ל): כאטש די פיר מיתות בית דין איז שוין היינט נישט דא, ווייל עס איז נישט דא קיין סנהדרין, אבער די דין פון ד' מיתות בית דין איז נאך יא דא, און אויב איינער האט חלילה וחס עובר געווען אויף

געב זיך אַכטונג

אזאך וואס עס קומט זיך דערזיך חֲנֻקָּה, ווערט ער רחמנא לְצֵלְךָ דערשטיקט פון געז; די זעלבע אויב איינער דארף גע'משפּט ווערן מיט שְׂרִיפָּה, ווערט ער פארברענט אין א פייער; איינער מיט סְקִילָה, ווערט ער געכאפט אין אן עקסידענט דער אייבערשטער זאל שומר ומציל זיין, און די קאר דרייט זיך איבער אויף אים, אָדער ער פאלט אראפ אין א טיפן גרוב און עס פאלן ארויף אויף אים שטיינער; איינער הרג, הרגעט מען אים רחמנא לְצֵלְךָ; ווייל די וועלט איז נישט הפקר.

ב.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט א מורא'דיגער דיבור (חיי מוֹתָרִין סימן תקד): ווען מען זאל איבערדרייען א מענטש, דאס הייסט מען זאל אים ווייזן זיין פנימיות וואס איז דא אין אים, וואלט מען געזעהן ווי אין יעדען עקסטערן אָדער פון אים איז תלוי אן א שיעור וועלטן.

אויף האט דער הייליגער רבי אמאל געזאגט (שם סימן תקד): וואס איז טייטש! א איד מאכט אזוי מיט די האנט, ווערט אזוי אין די עולמות, מאכט ער אזוי מיט די האנט ווערט אזוי אין די עולמות.

דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו ברענגט (לקוטי אמרי תניא, קונטרס אחרון, דף קס): מען זעהט די וואונדער און דאס גרויסקייט פון באשעפער, ווי אזוי אלע השפעות פון אלע עולמות וכו' ווענדט זיך אין איין קלייניקייט פון א מצוה וואס א איד טוט דא אויף דער וועלט, ווייל יעדע מצוה איז אויסגערעכענט פונקטליך ווי אזוי מען דארף דאס מקיים זיין, און אויב מען איז נאר משנה אפילו איין קלייניקייט, איז דאס שוין פסול, למשל א קרבן דארף מען שפרייזן די בלוט מיט די רעכטע האנט, און אויב האט מען דאס געטוהן מיט די לינקע האנט איז דאס שוין פסול, אָדער למשל תפלין אז מען האט דאס געמאכט איין טראפ אנדערש ווי מען דארף,

געב זיך אַכטונג

ווערט עס שוין נישט אנגענומען. פון דעם זעהט מען ווי מורא'דיג חשוּב
עס איז אין הימל יעדע קלייניגקייט וואס א מענטש טוט דא אויף די וועלט.

וועגן דעם, ווען א מענטש זאל וויסן ווי ווייט ער איז באהאפטן צו אלע
וועלטן וואלט ער זיך מורא'דיג מחזק געווען, און ער וואלט נישט געווען
אזוי צובראכן, און זיך נישט ארוםגעדרייט מיט אַזא יאוש און דיפרעסיע,
וואס דאס קומט ווייל ער האט נישט קיין זעלבסט זיכערקייט [סעף
קאנפידענץ], ער גלייבט נישט אין זיך.

און פון דעם קומט נאכדעם ארויס אז מען קען זיך נישט פארטראגן מיט
קיין מענטשן, מען זיצט עקסטער, און מען וויל נישט זיין צוזאמען מיט
מענטשן, און דאס מערסטע קלאפט עס אויס אין שטוב, אז מען האט נישט
קיין שלום בית רחמנא לצלן, און דאס אלעס קומט נאר פון איין זאך, וואס
דאס איז די ערגסטע זאך: א מענטש האט זיך נישט ליב! במילא קען ער
זיך נישט פארטראגן מיט די ווייב, מיט חברים וכו', און אלעמאל איז יענער
שוילדיג.

דאס איז דער גאנצער יצר הרע: ער איז מייצער די רע - ער פאשאפט
שלעכטס. דאס הייסט, ער רעדט איין דעם מענטש: ביסט גארנישט מיט
גארנישט! און ווידער די יצר טוב איז מייצער דעם טוב: ביסט נא גוט! ביסט
נא ווערד! דער אייבערשטער דארף זיך נא!

דערפאר די אלע וואס זענען 'מלמדים' און 'מחנכים' [סיי פאר קינדער
אין חדר, סיי פאר בחורים, סיי פאר חתנים, סיי פאר יונגעלייט], דארפן גוט
וויסן די וויכטיגקייט פון אריינברענגען אין די תלמידים: דו ביסט נא! דו
קענסט נא! דו טויגסט נא! דו וועסט קענען! און דו וועסט מצליח זיין.

דאס איז מרומז אין דעם הייליגן רבינ'ס ווערטער (ליקוטי מוהר"ן חלק א,
סימן רפב): א מענטש דארף זיך שטענדיג בן זיין לבה זכות, און טרעפן ביי

געב זיך אַכטונג

זיך א נקודה טובה, ווייל יעדער מענטש קען טרעפן ביי זיך עפעס גוטס, נאכדעם דארף מען יענעם אויף דן זיין לִפְּךָ זכות; און דאס איז באַמַת געבינדן איינס אינעם אנדערן, אויב א מענטש איז זיך דן לִפְּךָ זכות, וועט ער יענעם אויף דן זיין לִפְּךָ זכות.

די גמרא ברענגט (שפּת קדו"ב), דאס גרויסקייט פון דן זיין א צווייטן לִפְּךָ זכות, אפילו ווען מען זעהט זאכן וואס קוקט אויס אוימריכטיג, פארציילט די גמרא: א תנא האט זיך אמאל געדארפט גיין טרעפן מיט א קעניגן, מבטל צו זיין א גזירה, פאר ער איז אריין צו איר האט ער אויסגעטוהן די תפילין, [דעמאלס איז מען געגאנגען אגאנצן טאג מיט די תפילין], ווען ער איז אריין האט ער צוגעמאכט די טיר, ווען ער איז ארויס געקומען, איז ער זיך געגאנגען טובל'ן אין מקוה, נאכדעם האט ער פארגעלערנט פאר די תלמידים.

האט ער זיי געפרעגט: וואס האט איר געטראכט ווען איך האב אויסגעטוהן די תפילין? אז עס איז א טמאנע פלאץ; און ווען איך האב פארמאכט די טיר? אז דער רבי האט געהאט א סוד צו רעדן וואס קיינער טאר נישט וויסן; און פארן וואס בין איך געגאנגען אין מקוה? ווייל אפֿשר ווען זי האט גערעדט איז געפאלן אויפן רבי'ן שפייצן. האט ער געזאגט: איך שווער, אז אזוי איז טאקע געווען! און אזוי ווי איר האט מיר דן געווען לִפְּךָ זכות, זאל דער אייבערשטער ענק אויף דן זיין לִפְּךָ זכות.

אבער אויב א מענטש איז צופראכן און דערביטערט און האט זיך אליין פיינט, האט ער נאכדעם יענעם אויף פיינט, און ער פרויבירט ארויף צו ווארפן זיין ביטערניש אויף אנדערע, און קיינער איז נישט אינטערעסירט דערויף, ווייל יעדער האט זיך שוין נעבעך זיין אייגענע פעקל צרות, און ער דארף נישט יענעם פעקל אויף אויפן קאפ, ממילא וויל קיינער נישט האבן

געב זיך אַכטונג

מיט אים צוטרעהן, אָבער אז אַ מענטש איז שטאַרק מיט זיך, קען ער נאָכדעם
משפיע זיין פאר אַן אנדערן אויף, דערפאר דאַרף זיך אַ מענטש
צוגעוואוינען נאר מחזק צו זיין אנדערע מענטשן.

וועגן דעם גלייך נאך פּרשת יתרו, ווי די אידן האָבן מקבל געווען די
תורה, הייבט זיך תיפף אַן פּרשת משפטים, וואס איז פיל מיט הלכות פון
'בין אדם לחבירו', ווייל דאס איז דער עיקר פון די תורה, אז מען זאל
שטענדיג ארויסהעלפן א צווייטן, און נישט חלילה טשעפענען אָדער וויי
טוהן א צווייטן. ליידער איז דא נעבעך מענטשן וואס ליידן פון אַ קרענק,
אז זיי מוזן מצער זיין יענעם, וואס פון אזאלעכע מענטשן דאַרף מען זיך
זייער אַכטונג געבן.

עס איז אַמאל געקומען אַ מענטש ביי אונז אין שוהל, וואס איז נאָר
געווען פאַרנומען צו שאַקלען יעדן איינעם, און שרייען אז זיי זאלן
ענטפערן הויפּף: אַמון! אַמון! יהא שמייה רבה! [וואס ווייסטו וואס אויף
יענעם גייט דורך, ער האט זיך ענדליך אריינגעכאַפט אין בית המדרש, און
זיצט רואיג און שטיל אין זיין ווינקל, לאז אים מנוחה], און עס האט זיך
געקענט דאכטן וואספארא צדיק ער איז, היינט זיצט ער אין תפיסה, ווייל
ער האט רחמנא לצלן קאליע געמאַכט אפאר קינדער. ווייל פון די אלע וואס
זענען צו פרום דאַרף מען זיך זייער אַכטונג געבן.

עס ווערט געברענגט אַ מעשה (עין קב הישר פרק נב): עס איז געווען אַ
טאטע וואס האט געלאזט צוואַה פאר זיין זוהן: פון די גאר פרומע זאלסטו
דיך זייער אַכטונג געבן. ויהי היום דער זוהן האט געהאט געלט און ער האט
געוואלט גיין מאכן דערמיט ביזנעס אין אַ אנדערע מדינה, האט זיך
צוגעטשעפעט צו אים אַ מענטש און ער זאגט אים: איך הער אז די האסט

געב זיך אַכטונג

געלט, איך האב אויך געלט, לאמיר מאכן א 'שוותפות' און פארן אינאיינעם, ופך הנה זיי האבן געמאכט דעם שוותפות.

אזוי גייענדיג צום שייך זעהט ער ווי דער שותף גייט עפעס נישט גראד, און ער שפרינגט אהער און אהין, פרגוט ער אים: וואס גייט פאר, וואס טאנצטו דארט? ! זאגט ער אים: דו זעהסט נישט? ! די גאנצע ערד איז פיהל מיט מורישקעס! איך וויל זיי נישט חלילה אנטרעטן און הרגענען. איז אים דעמאלס אריינגעקומען אין קאפ דאס וואס זיין טאטע האט אים אנגעזאגט: פון די גאר פרומע זאלסטו דיך זייער אכטונג געבן!

זאגט ער פארן שותף: איך האב באקומען בויה ווייטאג, אויך מייך פוס טוט מיר זייער וויי, איך קען נישט פארן יעצט. וואונדערט זיך יענער: מען וועט דאך מאכן אסאך געלט? ! אבער ער האט אים געזאגט קלאר אז ער קען נישט פארן, און אזוי האט ער זיך פון אים אפגעטשעפעט. נאך א לאנגע צייט איז ער גענואר געווארן אז דער מענטש איז א פרעכער גנב און ער האט שוין נעבעך באגנבעט מענטשן.

וועגן דעם דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו זיין קיין חיה און א פרא אדם, און דאס נאך מלביש זיין מיט קנאות, מיר האבן געלערנט פון הייליגן רבי'ן דעם יסוד: נאר מחזק צו זיין און העלפן א צווייטן.

ג.

אזוי ווי מיר שטייען יעצט ביים סוף פון די שוכבי"ם טעג, און דעם שבט וועט מען ליינען פרושת שקלים וואס ענדיגט זיך מיטן פסוק (שמות ל, טז): **לכפר על נפשתיכם**, דער אייבערשטער איז אונז מוחל אויף אלע עבירות. איז יעצט די ריכטיגע צייט נתעורר צו ווערן צו תשובה און חרטה, און זיך פארנעמען אז פון היינט אן וועט מען שוין אכטונג געבן צו זיין וואויל און ערליך.

געב זיך אַכטונג

דערפאר דארפן מיר זיך זייער פרייען אז דער בורא פל עולמים האט רחמנות געהאט אויף אונז, און אונז געגעבן די פערציג טעג פון שובבי"ם, וואס איז זייער מסוגל תשובה צו טוהן אויף דעם ביטערן חטא פון פגם הברית, און הוצאת זרע לבטלה, אזוי ווי דער הייליגער אריז"ל זאגט (שער הפנויות פסח, דרוש א): אין די הונדערט און דרייסיג יאר ווען אדם הראשון האט זיך רחמנא לצלן אפגעשיידט, איז ארויס געקומען פון אים זרע לבטלה, וואס פון דעם האט ער געבען באשאפן די אלע רוחות און שדים וכו', און די אלע נשמות האבן געמוזט נאכדעם מגולגל ווערן און אראפ קומען אין מצרים, און זיך אויסמוטשענען און אויסלייטערן, ביז מען איז ענדליך ארויס געגאנגען פון מצרים, און געקומען צו 'קבלת התורה', וואס דאס איז געווען די עיקר תכלית פון יציאת מצרים, מקבל צו זיין די תורה אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות ג, יב).

די הייליגע רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן (שיחות הר"ן סימן ש): יעדע זאך וואס דו זעהסט דא אויף דער וועלט, איז נאר וועגן די בחירה און נסיון. דערפאר אז מען נעמט זיך יעצט פאר: איך וועל שוין נישט מער קוקן און אריין קריכן אין די אלע שמין וכו'. דעמאלס וועט דער אייבערשטער מוחל זיין אויף אלעם.

ווייל באמת אז א מענטש האט רחמנא לצלן פוגם געווען בברית און מוציא געווען זרע לבטלה קומט אים מיתה (נדה יג ע"א), און פארנוואס טאקע איז דאס אזוי הארב? נאר אז מען קוקט מיט א פארגרעסערונג גלאז אויף א טיפות זרע, קען מען זעהן דארט א קאפ, הענט, און פיס (ספר הברית מאמר טו, פרק ג), ווייל פון יעדע טיפה קען באשאפן ווערן א קינד. יעצט שטעל זיך פאר אז דו הרגעסט איינעם רחמנא לצלן, ביסטו דאך א רוצח! און אויב האסטו געהרגעט דיין אייגן קינד, ביסטו דאך א משונה'דיגע רוצח!

געב זיך אַכטונג

ווער רעדט נאך אויב צוויי אָדער צען קינדער, ביסטו דאך אַ מאַסן
מערדער! דאס איז 'חטאות נעורים'.

איז געקומען דער אַר"י הקדוש (שער רוח הקודש תקון כו, דף כג), און
ארויסגעגעבן אַ תיקון אז פאר יעדע הוצאת זרע לבטלה זאל מען פאסטן
פיר און אכציג [פ"ד] תעניתים. ווער האט דען כח אזויפיל צו פאסטן? וואס
דאס איז נאר פאר איינמאל פגם הברית, און אויב איינער האט צען מאל
געזינדיגט מיט דעם, דארף ער שוין פאסטן אכט הונדערט און פערציג
(840) מאל, און אויב הונדערט מאל, דארף ער שוין פאסטן אכט טויזענט
און פיר הונדערט תעניתים, ווער רעדט נאך נאכמער, וואס איז ליידער זייער
שכיח היינט.

עס שטייט (ראשית חקמה, שער התשובה פרק ג): היינט איז נישט דא קיין
אין בחור וואס זאל זיין ריין פון דעם חטא; דאס האט ער געזאגט נאך פאר
פיר הונדערט יאר צוריק, אין די שטאט צפת, וואס דעמאלס איז געווען די
שענסטע דור ביי אידן זייט חורבן בית המקדש ווי באוואוסט, און אפילו
להבדיל די אראבישע פרויען זענען געווען אנגעטוהן פיל מיט שמאטעס
און פארדעקט דאס פנים, אז קוים די אויגן האט מען ארויסגעזעהן, וואס
זאל מען שוין זאגן היינט ווען די גוים האבן פון זיך אראפגענומען יעדעס
טראפעלע בושא און דרייען זיך ארום ווי די חיות אין וואלד.

נאכדעם דרייען זיך יונג און אלט ליידער ארום מיט אַ סעלפאון וואס
האט אינטערנעט ביי זיך אין טאש, וואס מען קען דארט זעהן אלע שמוץ
רחמנא לצלן, אפילו איינער וואס מיינט אז ער האט אלעס בקדושה, האט
ער אויך פארשידענע בילדער וואס דער חבר האט אים נאר אריינגעשיקט
פון זיך און זיין ווייב און דאס גלייכן, וואס דאס ווייזט ווי פארדארבן מען

געב זיך אַכטונג

איז, דער אייבערשטער זאל אָפּהיטן. אויב אזוי ווי איז בכלל אפילו מעגליך
אינעם גאַנצען לעבן אזויפיל צו פאסטן ? !

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל געזאָגט: אפילו אז א מענטש זאל
במשך די זיבעציג יאר האבן נאר איין הרהור רע ווייניגער, האט זיך שוין
אלעס געלוינט; ווייל יעדע איינציגע הרהור איז מורא'דיג פֿוגם רחמנא
לצלן (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קיד).

און ווער קען זאָגן אז ער איז ריין פון אַ הרהור רע, און נישט נאר איין
הרהור רע, נאר רחמנא לצלן אַ גאַנצן טאג האלט ער אין איין טראַכטן פון
שמוץ, און חו"ל זאָגן (עבודה זרה כ ע"ב): המהרהר ביום בא לידי טובא
בלילה - אז מען טראַכט פון שמוץ ווערט מען נאכדעם נכשל ביינאכט
רחמנא לצלן.

קומט די הייליגע רבי און זאָגט (שיחות הר"ן סימן ע"א): כאטשיג דער זֶהר
הקדוש זאָגט (ויהי רי"ט ע"ב), אַז אויף דעם חטא ניצט נישט קיין תשובה,
זאג איך: אַז קיינער פארשטייט נישט פֿשט אין דעם זֶהר, און באַמַת ניצט
יא תשובה, און אפילו אויב מען האט גאר אסאך געזינדיגט מיט דעם חטא
קען מען אלעס פארעכטן, דער עיקר מען זאל זיך פֿאַרנעמען דאס מער
נישט צו טוהן.

דער הייליגער רבי נתן זאָגט (הלכות תפלין, הלכה ד, אות ד): ווי אזוי קען
דער הייליגער רבי קריגן אויפֿן זֶהר ? ! איז ער דאס מסביר: וויבאלד דער
מענטש האט נעבעך געזינדיגט מיט דעם ביטערן חטא, איז ער באַמַת נישט
ראוי ער זאל קענען תשובה טוהן, אָבער דער אייבערשטער האט דאך זייער
ליב יעדן איד, און ער וויל אז ער זאל האבן אלעס גוטס, ווארט ער נאר אז
ער זאל שוין תשובה טוהן, דערפֿאר מוז ער לאַזן אַ נסיון פֿאַר דעם מענטש,
ער זאל הערן מחלוקת אויף די אַמַת'דיגע צדיקים וואס זיי קענען אים

געב זיך אַכטונג

פאַרעכטן, אויף אזוי ווייט אז אפילו דער זהר הקדוש זאל אויף אים זאגן :
עס העלפט שוין נישט קיין תשובה. "אַבער אויב האט ער דאך רחמנות
אויף זיך, און מאכט זיך א חשבון: וואס וועט דאך זיין מיט מיר ! איך וויל
דאך תשובה טוהן ! און דא איז דא אזא צדיק וואס נעמט זיך אונטער מיר
צו פאַרעכטן, קוקט ער שוין נישט אויף קיין שום מניעה און אויף קיין שום
מחלוקת, און פאַרשטייט זיך ער וועט זיכער האבן א תקון, ווייל דער
אייבערשטער איז מלא רחמים, און אויף אלעם העלפט תשובה" (עיני ליקוטי
מוהר"ן חלק א' סימן ה).

וועגן דעם אז א מענטש איז זוכה און ער רעדט צום באשעפער, זעהט
ער זיך אין שפיגעל ווי אזוי ער קוקט אויס, און ער ווייסט גוט ווער ער איז,
און וואס ער האט אפגעטוהן רחמנא לצלן, כאטשיג קיינער ווייסט
גארנישט, און אינדרויסן זעהט ער אויס ווי אן איידעלער חסדישער בחור
אָדער יונגערמאן, אָבער דער באשעפער ווייסט דאך יא, דער באשעפער
זעהט אלעס, ממילא דורך דעם וואס ער באטראכט זיך גוט, אזוי ווי אין אַ
שפיגעל, וואס דאס הייסט 'ראיה', באקומט ער יראת שמים ער פאנגט אן
מורא האבן פונעם אייבערשטן וואס דאס איז די אותיות 'יראה', און ער איז
שוין אן אנדערער מענטש.

עס איז געווען א גרויסער צדיק דער הייליגער רבי זאב וואלף פון
טשאַרני-אוסטראָה זכותו יגן עלינו, [ער איז שפעטער געפארן קיין ארץ
ישׂראל אויף איין שיף מיטן הייליגן רבי'ן נכו', (עיני באריכות: שבחי הר"ן
נסיעה לארץ ישׂראל; ופעולת הצדיק סימנים רכ - רכא, ועוד), ער האט דארט
געוואוינט אין טבריה פונעף און צוואנציג יאר, און ער ליגט דארט צוזאמען
מיט אלע גרויסע הייליגע צדיקים, די תלמידים פון בעל שם טוב הקדוש
און דעם מגיד זכותו יגן עלינו, ווי למשל: רבי נחמן הארידענקער (דעם

געב זיך אַכטונג

הייליגן רבינס זיידע), רבי יעקב שמשון משפטייוקע, רבי מענדל פרימישלאנער, רבי אברהם קאליסקער, זכותם הגדול תגן עלינו].

אינמאל קומט צו אים א איד און זאגט אים: רבי! איך האב א גרויסער פראבלעם! יוען איך הייב אן צו דאווענען, און איך דארף זאגן דעם שם הנו"ה, הייב איך אן אזוי שטארק צו ציטערן אז איך קען עס נישט אריבערטראגן. זאגט אים רבי וואלף: דו ווייסט וויפיל ערליכע אידן גלוסטן און הארעווען צו האבן אזא 'יראה', און דו ווילסט דאס אנוועקווארפן? ! זאגט ער: אבער רבי! איך קען דאס נישט פארנעמען. האט ער מיט אים גערעדט, און אים געגעבן א עצה דערויף [עס שטייט נישט וואס].

נאכדעם האט ער אים געפרעגט: ווי אזוי האסטו זוכה געווען צו דעם? זאגט ער: איך ווייס נישט. דער צדיק לאזט אים אבער נישט אפ: דערמאן זיך דאך עפעס א גוטע זאך וואס דו האסט אמאל געטוהן? ! [דער סמ"ך מ"ם מאכט שטענדיג פארגעסן פונעם מענטש זיינע מצות און מעשים טובים]. ענדליך האט ער זיך דערמאנט, און ער דערציילט פארן רבין:

אמאל האט זיך א פרוי דערטראנקען אין ים פנרת, בין איך גלייך אריין געטאנצן און איר ארויס גענומען און געראטעוועט, [חו"ל זאגן (סוטה) כא ע"ב] - וואס הייסט א חסיד שוטה? אז ער זעהט א פרוי דערטרענקט זיך און ער - וועגן פרומקייט - ראטעוועט איר נישט. די פרוי האט זיך באדאנקט, גלייך האט דער יצר הרע אים צוגערעדט צו טוהן מיט איר אן עבירה רחמנא לצלן, האט ער געטראכט צו זיך: רבונו של עולם! איך האב יעצט זוכה געווען און איר געראטעוועט, וואס חו"ל זאגן אויף דעם (פנהדרין לו ע"א): המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא. און יעצט וועגן די איין

געב זיך אַכטונג

יִצְרַר הָרַע וְוָאס רַעַדְט מִיָּד צו צו זײַנדיגן, זאל איך אלעס פארלייך? ! און ער איז בייגעשטאנען דעם נסיון און ער האט דאס נישט געטוהן.

האט דער הייליגער רבי וואלף געזאגט: יעצט פארשטיי איך שוין, וואס האט דיר געברענגט זוכה צו זיין צו אזא מדרגה.

ד.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קסט): אויב א מענטש איז שטענדיג פרייליך, היט אים דער בורא כל עולמים אליין אפ פון פגם הברית, ווייל 'פגם הברית' קומט נאר דורך עצבות און מרה שחורה.

דערפאר דארף א מענטש דער עיקר ארבעטן אויף שמחה, כאטשיג דאס איז די שווערסטע עבודה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כד): א מענטש דארף זיך זייער צווינגען צו זיין פרייליך, ווייל דאס איז די שווערסטע זאך; מען זעהט: א מענטש קען פאסטן און מאכן אלע סיגופים, לויפן אין פעלד אדער אין וואלד, זיך קוילערן צווישן דערנער, אבער זיין פרייליך און כאפן א טענצל אויף א ניגון, דאס קען ער זייער שווער באווייזן.

עס שטייט אין זהר הקדוש (תצוה קפ"ד ע"ב): חדוה דבר נש משיך לגביה חדוה עלאה - ווען א מענטש פריידט זיך, ציהט ער ארויף אויף זיך נאך א גרעסערע שמחה פון הימל; קומט אויס אז שמחה איז די עיקר קדושה פון א איד.

דערפאר האט דער הייליגער רבי זייער אסאך גערעדט פון שמחה, וואס ער אליין איז דער פן השמחה, [דעם הייליגן רבינו'ס טאטע האט געהייסן רבי שמחה זכותו יגן עלינו], דער הייליגער רבי איז דאס מרמז (ליקוטי

געב זיך אַכטונג

מוהר"ן חלק ב, סימן ב) און ער שרייבט מיט דעם לשון: דער צדיק איז 'מנחם' הכל ו'משמח' הכל.

ווען דער הייליגער רבי האט געזאגט די תורה איז געווען די איינציגסטע מאל וואס זיין טאטע זכותו יגן עלינו איז געווען ביי אים, ער איז געווען א באהאלטענע צדיק, מען האט אים קיינמאל נישט געזעהן, און מען האט נישט געוואוסט פון אים, דערפאר יעצט ווען זיין טאטע איז געווען ביי אים, האט דער הייליגער רבי מרמז געווען זיין נאמען [נחמן] און זיין טאטעס נאמען [שמחה], וואס דאס איז דער גאנצער ענין פונעם צדיק, אז ער איז אונז מנחם און משמח.

וועגן דעם, אויב א מענטש וויל וויסן צו זיין תשובה איז שוין נתקבל געווארן, זאל ער קוקן אויב ער איז שטענדיג פרייליך, איז דאס א סימן אז ער האט שוין תשובה געטוהן און ער איז נאנט צום אייבערשטן, אבער אויב איז ער שטענדיג צובראכן, איז ער נאך טיף ביי די קליפות און סטרא אחרא, און ער דארף תשובה טוהן.

קומט דער סמ"ך מ"ם און ער רעדט איין דעם מענטש אז עס איז א מצוה צו זיין צובראכן, און אז אין הימל האט מען זייער ליב א ליב נשבר, עס שטייט דאך בפירוש (תהלים נא, יט): לב נשבר ונדכה אלקים לא תבוה. און ער כאפט נישט אז דער יצר הרע וויל אים יעצט אריין כאפן אין עצבות, נאר ער פארשטעלט זיך מיט מצוות (ליקוטי הלכות, הו' דא' הלכה ו'; ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א). אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב סימן כד): עס איז גרינגער צו קומען פון א ליב נשבר צו מרה שחורה, ווי פון שמחה צו הוללות.

ווייל ווען א איד פריידט זיך מיט די מצוות וואס ער האט ברוך השם, ווי למשל: בארד און פיאות, מזוזה, תפלין, ציצית וכו', איז ער ביים

געב זיך אַכטונג

באַשעפער. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (ספר המדות, אות שמחה, סימן א):
כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה, זֶה סִמְּנוֹ שֶׁלֹּבּוֹ שְׁלָם לְאֱלֹהֵיוּ. וְעוֹגֵן דַּעַם
דַּרְךָ אֶ מְעַנְטֵשׁ אַסּאָף אַרְבַּעַטֵן אויף שִׂמְחָה, און אַסּאָף בַּעַטֵן: רַבּוֹנוּ שֶׁל
עוֹלָם! אִיךְ וויל זיין פֿרייליך, הַעֲלֵף מִיר! אִיךְ זאל קֶענען זיין פֿרייליך וְכוּ'.

ה.

און אז אַ מענטש איז פֿרייליך, טִשעפּעט ער שוין נישט אַ צווייטן, ווייל
נאַר אַ פֿאַרביטערטער מענטש וואס ער האט נישט וואס צו טוהן, נעמט זיך
אויף אַ צווייטן וואס איז שוואכער פון אים, אָבער איינער וואס איז פֿרייליך,
וויל אַז פֿאַר יענעם זאל אויף גיין גוט און יענער זאל אויף זיין פֿרייליך,
וויל פֿאַר זיך האט ער שוין גענוג, אזוי ווי חז"ל זאָגן (אבות ד, א): אִיזְהוּ
עֲשִׂיר הַשִּׂמְחָה בַּחֲלָקוֹ.

און דאס איז דער ענין פון צדקה און העלפן יענעם. וויבאלד אִיךְ בין
פֿרייליך וויל אִיךְ אַז אַ צווייטער זאל אויף זיין פֿרייליך. "וויל אַ פֿרייליכער
מענטש קען נישט פֿאַרליידן אַז יענער גייט ארום מיט אַן אַראפּגעלאָזטער
נאז", אָבער אַ פֿאַרביטערטער מענטש אַלעס וואס ער האט אין זיך, טִרעפּט
ער ביי יענעם.

דער הייליגער רבי איז מְגַלֶּה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כד), אַ
מוֹרְאֵי דִיגֶער גילוי אויף די מעשֶׂה (בכורות ח ע"ב): וְעוֹן רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָא
אִיז גְּעוֹרען ביי די אַלְטע לייט פון די שְׁטאַט אַתּוּנָא-גְּרִיכְלָאנְד, [זיי האָבן
דעמאָלטס געהייסן די גרעסֶטע חֲכָמִים, און זיי האָבן אים געפֿרעגט
פֿאַרשִׁדענע שְׁאֵלוֹת און ער האט זיי גענטפֿערט].

איינס פון זייערע שְׁאֵלוֹת איז גְּעוֹרען: [אַמְצַעוּתָא דְעֵלְמָא הִיכָא], וואו
איז דער מיטן פון די וועלט? [זַקָּפָא לְאַצְבַּעְתָּהּ, אַמְר לְהוּ הִכָּא], האט ער
אויפֿגעהויבן זיינע פינגער און ער האט זיי געזאָגט: דא! [אַמְרוּ לָהּ, מִי

געב זיך אַכטונג

ײַמר? אַמֶר אִתּוֹ אֲשֶׁלוּ וּמוֹשָׁחוּ, הָאֵבֶן זֵי אִים גַּעפֿרעגט: װער זאַגט דיר דאס? הָאֵט עַר זֵי גַעזאַגט: גֵּיט בִּרְעַנְגֶט שְׁטְרִיק און מַעֲסָט דָאס אױס.

זאַגט דער הייליגער רבי אױף דעם: אַ מַעֲנִטֵשׁ דאַרף װיסן אַז װאוּ עַר אִיז, דאַרט אִיז דער באַשעפֿער, מַמְלָא אִיז דאַרט אִינמיטן פון דער װעלט. קומט גלייך די סטרא אַחרא און פֿרעגט: מי ײַמר? דו ביסט דען עפֿעס װערט אַז דו זאַלסט זיך קענען אַזױ אױפֿטוהן? די תּירוץ אױף דעם אִיז: אִתּוֹ אֲשֶׁלוּ וּמוֹשָׁחוּ, מַעֲן זַאל בִּרְעַנְגֶן שְׁמַחָה װעט מַעֲן זיך דאס אַיבערצײגן. דאס הייסט אַז אַ מַעֲנִטֵשׁ אִיז מוֹרָא דִּיג פֿרייליך פֿאַנגט עַר אָן אַנערקענען אַז װאוּ עַר זַאל נאַר זײן, אִיז דער אַיבערשטער דאַרט, מַמְלָא אִיז דאַרט דער מיטן פון דער װעלט, און אַלעס אִיז דאַרט. אַזױ װי די גמרא זאַגט (סוֹפָה נג ע"א): הָלֵל הָאֵט גַעזײַנגען בִּי שְׁמַחַת בֵּית הַשׁוֹאֲבָה: אַם אַנִי כַּאֲן הַכֵּל כַּאֲן װאַס אִין אַנִי כַּאֲן מי כַּאֲן - אױב אִיךּ בֵּין דָא, אִיז אַלעס דָא, און אױב אִיךּ בֵּין נִישֶׁט דָא װער אִיז דען דָא?

זעהט מַעֲן פון דעם, אַז כַּאֲטְשִׁיג הָלֵל אִיז גַעװען דער גרעסטער עניו, דאַךּ הָאֵט עַר זיך אַזױ מַחִיָה גַעװען מיט זײַנע מַצּוֹת, אַז עַר הָאֵט שׁוִין בְּכֻלָּל נִישֶׁט גַעקוקט אױף אַ צװײטן, און עַר הָאֵט זיך אױסגעדריקט: אַז װאוּ עַר אִיז, דאַרט קומט אַלעס פֿאַר, װײל עַר לַעֲבֹט מִיטן אַיבערשטן, און דער אַיבערשטער אִיז אַיבעראַל.

די זעלבע זאַךּ אִיז אױף מיט יעדן אִיד, אױב פֿריידט עַר זיך מיט זײַנע מַצּוֹת, הָאֵט עַר שׁוִין מיט קײנעם נִישֶׁט צוטוהן, און עַר װײסט אַז װאוּ עַר אִיז, דאַרט אִיז דער אַיבערשטער.

ו.

װעגן דעם אִיז חוֹדֶשׁ אַדָר אַזאַ פֿרייליכע חוֹדֶשׁ, אַזױ װי חוֹ"ל זאַגן (פֿענית כ"ט ע"א): מִשְׁנַכְנֵס אַדָר מַרְבִּין בְּשְׁמַחָה. װײל הֶמֶן ןוואס שְׁטאַמט פון

געב זיך אַכטונג

עמלק, אן אייניקל פון עשיו, וואס דער שר פון עשיו איז דער סמ"ך מ"ם אליין], וויל נאר מכשיל זיין מענטשן מיט פגם הברית, און אזוי ארום חלילה אפמעקן אידישע קינדער, און זיין עיקר עצה אויף דעם איז אריינצוברענגען טרויעריגקייט און צובראכנקייט אין א מענטש, וואס פון דעם קומען אלע צרות, מען פארפלאנטערט זיך אין שטוב מיט די ווייב, און אזוי אויף מיט מענטשן.

וועגן דעם האט דער אייבערשטער אונז געגעבן דעם חודש אדר - א חודש פון שמחה, ווייל אזוי ווי פאר חודש תשרי ווען עס קומט דער יום הדין האט מען אונז געגעבן דעם חודש אלול תשובה צו טוהן מיראָה, ווייל א מענטש ווייסט נישט וואס מען גייט אים דן זיין, די זעלבע זאך פאר חודש ניסן, וואס דעמאלטס איז דער חודש פון די גאולה, אזוי ווי חנו"ל זאגן (ראש השנה יא ע"א): בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל. האט מען אונז געגעבן א חודש פון שמחה כדי אז מיר זאלן קענען תשובה טוהן מאהבה מיט ליבשאפט צום אייבערשטן (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן מט), ווייל אז א מענטש איז נאר פרייליך, דאס איז תשובה מאהבה.

ז.

דאס איז אויף דער גאנצער ענין פון 'מחצית השקל' וואס יעדער איינציגער מענטש צו ער איז ארעם צו רייך האט געדארפט געבן דווקא א האלבע שקל, צו ווייזן אז אליינס איז מען נאר האלב, מען מוז אויף האבן א צווייטן איד (עיין אלשיף הקדוש שמות ל, יג; ליקוטי הלכות, שותפים בקרקע הלכה ה, אות כה).

די ערשטע זאך גייט דאס ארויף אז א מענטש זאל חתונה האבן וואס פריער, וואס דעמאלטס ווערט מען א גאנצער מענטש, אבער ווילאנג מען איז א בחור איז מען א פלג גוף - האלבער גוף (זהר הקדוש ויקרא דף פא).

געב זיך אַכטונג

דערפאר דארף מען די ערשטע און די וויכטיגסטע זאך, זיך זארגן און
בחורים און מיידלעך זאלן חתונה האבן וואס יונגער, און ווער עס האט נאר
אן השפעה אויף אנדערע זאל טוהן אין דעם, און מערער זיין דערויף, און
נאר אזוי קען מען ראטעווען דעם דור, ווייל אז מען האט חתונה האט מען
כאטש פת בסלוי. ווידער זאגט שלמה המלך (קהלת ד, ט-): טובים השנים מן
האחד וכו', כי אם יפלו, האחד יקים את חברו וכו'. אז עס איז דא צוויי,
קען זיך איינער דעם אנדערן העלפן.

נאכדעם דארף זיך איין איד מיטן צווייטן פארטראגן, און וויסן: איך בין
נאר א האלבער, און דער אנדערער איד איז א האלבער, און צוזאמען זענען
מיר א גאנצער איד.

וואס איז אבער דער סמ"ך מ"ם? ס'זעכציג, מ'פערציג; דאס הייסט ער
מאכט דעם מענטש טראכטן: איך בין מער פון יענעם, יענער איז 'פערציג'
און איך בין 'זעכציג'. אדער פארקערט: יענער איז זעכציג און איך בין נאר
פערציג, און איך בין גארנישט ווערד.

וועגן דעם זאגט די תורה (שמות ל, טו): העשיר לא ירבה, האלט זיך נישט
צו גרויס. והדל לא ימעיט האלט זיך נישט צו קליין. מיר זענען ביידע
קינדער פון אברהם יצחק יעקב, מיר זענען ביידע אין צרות, און מיר זענען
ביידע גליקליך, מיר האבן ביידע געלייגט תפלין, און אזוי ווייטער ביי יעדע
זאך, ממילא אז מען טראכט אזוי וועט שוין קיינער נישט מזיק זיין דעם
אנדערן.

און דאס האט המן געוואלט אויסרייסן רחמנא לצלן, דערפאר האט ער
מקטרג געווען און געזאגט (אסתר ג, ח): ישנו עם אחד מפזר ומפחד בין
העמים, חלילה אז אידן פארטראגן זיך נישט. האט דער אייבערשטער

געב זיך אַכטונג

געזאגט (מגילה יג ע"ב): דו רשע! די אידן האבן שוין געברענגט א' מחצית השקל, און דו וועסט זיי נישט קענען בייקומען.

מען זעהט טאקע ווי אין יעדן דור איז דא אנדערע רשעים, מיט אנדערע נעמען, וואס זיי מיינען אז זיי וועלן קענען אפזוישן די תורה חלילה, זיי ווייסן אבער נישט אז זיי וועלן אפגעווישט ווערן אסאך פריער, און די תורה וועט בלייבן אויף אייביג.

דאס איז די שייכות פון פרשת משפטים וואו עס שטייט אלע דינים: אז מען טאר נישט מזיק זיין א צווייטן, צו פרשת שקלים וואו עס שטייט פון 'מחצית השקל', צו ווייזן אז מען מוז האבן א צווייטן, במילא וועט מען אים שוין נישט מזיק זיין, ווייל איין האנט וועט דאך נישט קנאקן דעם אנדערן האנט, און זוכה זיין צו דעם איז נאר דורך שמחה וואס דאס איז חודש אדר די חודש השמחה.

דער הייליגער רבי משה לייב סאסובער זכותו יגן עלינו, האט געזאגט: ער האט זיך געלערענט 'אהבת ישראל' פון צוויי גוים שיכורים [ווי באוואוסט האט ער זיך מוסר נפש גענוען פאר 'פדיון שבויים' ארויסצונעמן אידן פון תפיסות].

איינמאל איז ער דורכגעגאנגען א ווערצהויז, זעהט ער ווי איין שיכור טרונקט פון זיין פלעשל, נאכדעם געט ער פארן אנדערן אויף צו טרינקן פונעם זעלבן פלעשל [אזוי ווי דער סדר ביי גוים שיכורים], און ער זאגט אים: דו ווייסט! איך האב דיך זייער ליב. פּרעגט דער צווייטער: וואו טוט מיר וויי? זאגט ער: איך ווייס נישט. זאגט ער אים: אויב אזוי איז א סימן אז דו האסט מיר נישט ליב!

האט דער הייליגער רבי משה לייב סאסובער זכותו יגן עלינו דעמאלטס געזאגט: אזוי דארף איין איד שפירן דעם אנדערן. און ווען מען וועט זוכה

געב זיך אַכטונג

זיין צו קומען צו דעם, וועט זיין די גאולה, אזוי ווי מען זאגט אין דעם פיוט (יזר למוסף של פרשת שקלים): וְשָׁקַל אִשָּׁא בְּכֹחַ וְנִשְׂאָה. ווען משיח וועט קומען וועט מען זוכה זיין צו האבן דעם גאנצן שקל. ווייל מיר וועלן אלע גענוואר ווערן אז יעדער דארף האבן דעם בורא פל עולמים, ממילא פאלט אנוועק די אלע מחלוקת און פאליטיק, איבערהויפט דאס וואס מען קריגט ליידער אויף ערליכע אידן.

שטעלט זיך א פראגע וואס הייסט אן ערליכער איד? יעדער איינער זאגט דאך אויף אן אנדערן: ער איז דער אמת'ער ערליכער איד. און ווי אזוי קען מען טאקע וויסן ווער איז דער ערליכער איד?!

נאר דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל; קסד): דער צדיק איז א דאקטער; וואס הייסט א גוטער דאקטער? אז איך זעה אז ער האט מיך געהאלפן, און אויסגעהיילט פון מיין ביטערע קראנקהייט, ווייס איך אז ער איז א גרויסער דאקטאר.

די זעלבע זאך, אן ערליכער איד איז טייטש, אז ער קען מיך העלפן, אז כאטשיג איך בין דער ערגסטער און נידעריגסטער מענטש אויף דער וועלט, און איך שפיר אז עס איז נאך נישט געווען אזא מין נידעריגע נשמה אזוי ווי מיר, און דאך האט מיך דער צדיק ארויסגעשלעפט פון מיין בלאטע. און ער האט מיך געמאכט עפענען דעם 'חומש' און מעביר סדרה זיין יעדע וואך, און איך זאל אנהייבן לערנען 'משניות', ביז איך האב שוין ברוך השם געענדיגט ששה סדרי משנה. און אז איך זאל עפענען א 'גמרא' יעדן טאג, און לערנען ש"ס אין א רייע.

און אזוי ווייטער ביי יעדע פרט אין לעבן: איך זאל אנהייבן בענטשן אין א סידור, און זאגן יעדע ברכה ערליך; איך זאל נישט פארפעלן צו גיין דריי מאל א טאג אין שוהל דאנווענען שחרית מנחה מעריב וכו', אזוי אז

געב זיך אַכטונג

מיין גאַנצע לעבן האט זיך געטוישט, דאס הייסט אַ גוטער איד, און צו אַזוי אַיינעם דאַרף איה מיך צוקלעבן, ווייל ער טוט דאָך מיר מורא'דיגע טובות.

אַבער אַז איה גיי סתם צו אַיינעם וואס עס גיסט זיך פון אים פּעךל ווערטער, אָדער ער רעדט פון קבלה און עולמות וכו', טיפע זאכן וואס איה פאַרשטיי נישט וואס ער רעדט, און איה גיי נישט אַרויס מיט גאַרנישט פון די גאַנצע דרשה, און איה בלייב ווייטער מיט מיין שמוץ, וואס האב איה פון דעם?!

די גמרא ברענגט (שבת פ"ב ע"א): רב הונא האט געפּרעגט זיין זון רבה: פאַרן וואס גייסטו נישט צו רב חסדא לערנען? האט ער געענטפּערט: טאטע! וואס האב איה דאַרט צו גיין ער רעדט דאָך סתם שטותים, ווי אזוי זיך אפּ צו ווישן, [אַמאליגע צייטן נאכדעם ווען מען איז אַרויס פאַר די געברויכן, און מען האט זיך געדאַרפּט אפּווישן איז נישט געווען קיין פאַפּיר, מען האט גענוצט שטיינדלעך, אַבער דאס איז געווען אַ סכּנה'דיגע זאַך, ווייל עס איז שאַרף, און עס האט זיך רחמנא לצלן געקענט אפּרייסן די שיני הקרקשתא [גאַלדענע אָדער], דאַרט וואו די חוט השדרה ענדיגט זיך אונטן, דערפאַר האט ער אויסגעלערנט פאַר זיינע תלמידים וועלכע שטיינער צו ניצן], האט אים זיין טאטע געזאגט: ער לערנט דיר דאָך אויס ווי אזוי צו לעבן, און דו זאַגסט אַז דאס איז שטותים?!

וועגן דעם אַ ערליכער איד הייסט ווער עס קען מיך אַרויסשלעפּן פון בלאַטע, און מיר ברענגען אַז איה זאַל אַנהייבן צו לעבן אַ גוט לעבן, און ער לערנט מיך אויס ווי אזוי אַנצוהייבן גוט דעם טאג. אַז ווען איה לייג זיך שלאפּן זאַל איה ליינען קריאת שמע שעל המטה, [כפּרט די קריאת שמע פּונעם אַר"י הקדוש זכותו יגן עלינו, וואס דאַרט זאַגט מען ווידוי, און דאס

געב זיך אַכטונג

נעמט נישט מער ווי זיבן אַכט מינוט], און מען טוט תשובה, און אז מען לייגט זיך ווי א איד פארשטייט זיך אז מען שטייט אויף ווי א איד.

וועגן דעם שטייט אין 'שולחן ערוך' (אורח חיים א, א): 'תגבר פארי' לעמוד בבוקר - מען דארף זיך שטארקן ווי א לייב אויפצושטיין. אריה איז די אותיות יראה, ווייל גלייך צופרי דארף מען זיך שוין דערמאנען פונעם אייבערשטן, אבער אז מען לייגט זיך ווי א פערד שטייט מען אויף ווי א פערד.

מען זעהט אז רוב מענטשן פאלן אריין אין בעט מיט אזא יאוש, עס אינטערסירט זיי מער נישט דאס לעבן, ביז מען טראכט שוין: הלואי שטיי איך נישט אויף מארגן...

אבער אז מען ליינט קריאת שמע און מען געט איבער די נשמה פארן אייבערשטן ווען מען זאגט בידך אפקיד רוחי, שטייט מען אויף אן אנדערע מענטש, מען זאגט מודה אני און מען גיסט זיך אפ נעגל וואסער, מען דאנקט דעם באשעפער, מען גייט אין מקוה. דאס הייסט א צדיק, ער לערנט מיך אויס ווי אזוי צו זיין א פשוט'ער איד.

אבער דער טבע פון מענטשן איז אז זיי האבן ליב איינער וואס מאכט פאקסן, ער גייט מיטן קאפ אראפ וכו', וואס באַמַת איז דאס בכלל נישט קיין ענוה, נאר א פשוט'ער נארישקייט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן קצו), און ווער עס האט געקענט די אמת'ע גדולי ומנהיגי ישראל פונעם פריערדיגן דור, וועט עדות זאגן אז זיי זענען קיינמאל נישט געגאנגען מיטן קאפ אראפ ווי שוטים, און זיי האבן נישט געמאכט קיין מאדנע תנועות, למשל: דער הייליגער סאטמאר'ער רבי בעל דברי יואל זכותו יגן עלינו, האט קיינמאל נישט געמאכט קיין איין אינטערעסאנטע פאקס, דאך ווען מען האט אים

געב זיך אַכטונג

נאר אַנגעקוקט איז געפאלן אַ מורא'דיגע יראָה און אַהבה צום בורא פֿל עולמים.

דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאָגט: מען דאַרף אסאך האַראַנזען אין די יונגע נאַרן אז מען זאל קענען זיין אויף דער עלטער אַ פשוט'ער איד.

וואס הייסט אַ פשוט'ער איד? אז מען אַנערקענט דעם באַשעפער, און מען געוואוינט זיך צו, צו רעדן צום באַשעפער. כאַטשיג עס איז דא לצים וואס לאכן פון דעם, און פֿרעגן מיט געשפּעט: דו רעדסט צום באַשעפער? וואס ענטפֿערט ער דיר? ! אָבער ווער עס רעדט צום אייבערשטן זעהט שוין זייער גוט ווי אזוי דער אייבערשטער ענטפֿערט אים: ער איז שוין נישט אזוי שטאַרק צובראַכן, ער הייבט אָן צו זיין פֿרייליך, און אזוי איז פֿאַרהאַן אָן אַ שיעור זאכן מיט וואס דער באַשעפער ענטפֿערט אים, דאס הייסט אַ פשוט'ער איד.

ביז דערנווייל וואס טוט דער סמ"ך מ"ם? ער נעמט פשוט'ע שווענץ און ליידיגייערס, וואס זיי קענען מיר גאַרנישט העלפֿן און ער מאַכט זיי גרויס, און ער הייבט זיי אויף גאר הויעף, וואס דאס איז די קליפּה פון עמלק: חותך זנבות וזורקן כלפי מעלה (עיין לקוטי הלכות, שבת הלכה ה, אות ט).

דער הייליגער רבי האט געזאָגט (שיחות הר"ן סימן נא): דאס זאלט איר מקבל זיין פון מיר: איר זאלט זיך נישט לאַזן נאַרן! די וועלט נאַרט אייך. וועגן דעם יעצט אז מען גייט אַריין אין חודש 'אַדר', וואס איז די ראַשי תיבות פון (תהלים ק"ט, ק"ס): ר'אַש ד'בֿרֿך אַמֶת (השמות מספרי רבינו בסוף חגי מוהר"ן מהדורת היכל הקודש אות ב). זאל זיך אַ מענטש נאר האַלטן ביים אַמת, און אָנהייבן צו זיין פֿרייליך, און זיך מַחיה זיין מיט די אלע זאכן וואס קוקט אויס ווי פשוט'ע זאכן אָבער אין הימעל איז דאס מורא'דיג

געב זיך אַכטונג

חשוב, און אנטלויפן פונעם שׂקָר און סמ"ך מ"ם, וואס דאס איז צופראַכענקייט און יאוש.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קלג): די גאַנצע וועלט איז פיל מיט לעכט, נאר דאס קליינע הענטעלע פאַרדעקט אלעס. דאס הייסט: דער צדיק קען מגלה זיין דעם באשעפער אזוי אָפּען, ביז מען זאל שפּירן דעם באשעפער, און ווי נאר מען גייט אַרויס אינדרויסן, פּרעגט אים אַ מענטש: וואו ביסטו געווען? ענטפערט ער: דאַרט און דאַרט. געט יענער אַ מאַף אַנוועק מיט די הענט, און ווער עס איז אַ טיפּש האט שוין חלישות הדעת אז דער און דער האט אַנוועק געמאַכט.

אַבער אז מען האט אביסל 'שכל', וואס איז די ראשי תיבות ש'פכי כ'מים ל'בך (איכה ב, יט). דאס הייסט, אז מען גיסט זיך אויס דאס הארץ פארן באשעפער, הייבט מען אָן צו קוקן אויף זיך אליין: ווי אזוי מען קוקט אויס און מען ווערט געוואר וויפיל מען דאַרף נאך פאַרעכטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סז): דער צדיק מאכט אויף די אויגן פון אַ מענטש, און דער עיקר ער זאל אָנהייבן צו קוקן אויף זיך. בְּמִילָאָה האט מען שוין נישט צו טוהן מיט אַ צווייטן.

ח.

דאס איז אויך דער גאַנצער ענין פון זיך פאַרשטעלן פורים, ווייל פורים קומט מען צו אַ מורא־דיגע מדריגה פון: מוחין דאַבא - אַ מח פון אַ טאטע (פרי עץ חיים שער הפורים פּרק ו'), [דאס הייסט, אַ בחור איז אַ האלבער גוף און ער האט נאך נישט קיין שכל, און אפילו אַ יונגע־מאן וואס האט חתונה געהאט האט נאך אויך נישט קיין שכל, ווייל מען דאַרף האבן שכל ווי אזוי זיך צו פירן מיט אַ ווייב, נאר ווען ער הייבט אָן צו האבן קינדער, און זיי וועקן אים אויף פון שְׁלֵאָף וכו' נאכדעם ווען זיי ווערן גרעסער און מען

געב זיך אַכטונג

דארף זיי טראַגן אין חדר, און דער מלמד שיקט אַהיים א קינד וכו', דעמאלטס הייבט מען אָן צו זעהן, ווי שטארק טאטע און מאמע האבן זיך מיט מיר געמוטשעט, און יעצט באַצאלט מען מיר, און איך דארף זיך מוטשענען], און דאס באַקומט מען פורים, א גדלות המזחין'.

אַבער אין די זעלבע צייט איז די מנהג אז מען פארשטעלט זיך, צו ווייזן אז אויף דער וועלט קען מען מאַכן א שיינער שפיל, און מען קען זיך גוט פארשטעלן, און מען דארף האבן דעם ריכטיגן שכל זיך נישט צו לאַזן נארן און גוט זעהן: וואס איז חשוב פאר מיר, און ווער קען מיר ראטעווען און אויפהייבן, וואס נאר אזוי קען מען מצליח זיין.

דער בורא כל עולמים זאל אונז העלפן, מען זאל מקבל זיין דעם שבת מיט א געוואלדיגע שמחה, און מען זאל זוכה זיין שוין צו זעהן די גרויסע שמחה מיט די גאולה שלימה.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~

וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, זֵי זֶאֱלֵן נַעֲמָעֵן פֶּאָר מִיר אַ תְּרוּמָה. לְכַאֲרָה
וְזֶאֱלֵט גַּעֲזָרְפֵט שְׁטִיין אִין פֶּסוּק, "וַיִּתְּנוּ" לִי תְרוּמָה, דִּי אִידן
זֶאֱלֵן "גַּעֲבֵן" תְּרוּמָה, פֶּאָרְזֶאס שְׁטִיט "וַיִּקְחוּ" ?

מוֹהֲרָא ש' שְׁלִיט"א אִיז דָּאס מִסְבִּיר לויט ווי דער הייליגער רַבִּי
זָאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קט"ז): ווען אַ אִיד גַּעֲבֵט צָדָקָה
ווערט ער דורך דעם ניצול פון עֲבִירוֹת, ווייל די גְּמָרָא זָאָגט (שֵׁבֶת
קנ"א): כָּל הַמְּרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת מְרַחֵמִין עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם, ווער עס
הָאָט רַחֲמָנוּת אויף מַעֲנֻטְשָׁן הָאָט מֵעַן אויף אִים רַחֲמָנוּת פון
הַיָּמָל, קוֹמֵט אויס אַז דער וואס גַּעֲבֵט צָדָקָה הָאָט דער
אַיִבְעַרְשְׁטֵער רַחֲמָנוּת אויף אִים, און דַּעֲמָאֲלֵטס מוז דער
אַיִבְעַרְשְׁטֵער אִים גַּעֲבֵן שְׂכָל, ווייל די גְּמָרָא זָאָגט (בְּרַכּוֹת לג.):
אַז אויף אַ שׁוֹטֵה טָאָר מֵעַן נִישֵׁט רַחֲמָנוּת הָאָבֵן, און דַּעֲרְפָּאָר
ווערט מֵעַן ניצול פון עֲבִירוֹת ווייל אַן עֲבִירָה טוט מֵעַן נָאָר ווען
מֵעַן הָאָט נִישֵׁט קיין שְׂכָל (סוֹטָה ג.).

און דַּעֲרְפָּאָר יַעֲצֵט ווען די אִידן הָאָבֵן גַּעֲעֲבֵן צָדָקָה פֶּאָרן מִשְׁפָּן,
שְׁטִיט וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, זֵי הָאָבֵן גַּעֲנוּמֵעַן, ווייל מיט דעם וואס
זֵי הָאָבֵן גַּעֲעֲבֵן צָדָקָה הָאָבֵן זֵי גַּעֲנוּמֵעַן דעם אַיִבְעַרְשְׁטֵן עַר זֶאֱלֵן
רַחֲמָנוּת הָאָבֵן אויף זֵי, און דורך דעם וועלן זֵי נִישֵׁט טוהן קיין
עֲבִירוֹת.

(תוֹךְ הַנַּחֲל לִיל שֵׁבֶת קוֹדֵשׁ תְּרוּמָה תשס"ג לפ"ק)

בעוה"ש"ת

קונטרס

דער פאשעפער דארף לייך יא

ווי עס ווערט ערקלערט אז דורכדעם וואס מען איז פרייליך, ווערט מען געוואר דעם 'אמת', אז "דער פאשעפער דארף מיך יא!"

פארנעקערנט דורך

פבוך קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א

פרשת תרוקה תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי, דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעשלאסן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי בריסלב - טא יארק יצ"ו

מֵעַן דַּאָרף זײַ זײַער שְׂטאַרְקֵן אײַן יַעֲדֵן
פֿרֵט אױן פֿרֵט, וּבִפֿרֵט מײַט מַדַּת הַשְּׂמֻחָה,
וואַרום ווען אַ אײַד אײַז פֿרײַלײַך, וּבִפֿרֵטײַות
ווען ער אײַז מִקֵּיִם אַ מִצְוָה, מײַט דַּעם
ווייזט ער אַז ער האַט אַ רײַנעם האַרץ, צום
בוֹרָא פֿל עוֹלָמִים, אַזױ ווי דער הײַלִיגער
רַבִּי זָאָגט (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת שְׂמֻחָה סײַמֵן א) פֿשְׂאָדֵם
עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשֻׂמְחָה, בִּידוּעַ שְׁלִבּוֹ שְׁלֵם
לֵאלֹקָיו; אויב אַ אײַד טוט יַעֲדֵעַ מִצְוָה מײַט
אַ שְׂמֻחָה, אײַז אַ סײַמֵן ער האַט אַ רײַן האַרץ
צום בוֹרָא פֿל עוֹלָמִים.

(אָשׁוּר בַּנַּחַל חֵלֶק ה' מִכְּתַב תְּקַס"ה)

דער באשעפער דארף דיך יא

א.

אין דעם הייליגן רביניס צייטן האט דער צאר פון רוסלאנד געוואלט ארויס געבן א גזירה אז מען זאל נעמען אידישע קינדער אין מיליטער, די גזירה איז געווען אז מען זאל זיי צוכאפן קליינערהייט פון די עלטערן, און זיי אויפציען אלץ גוים רחמנא לצלן, כדי זיי זאלן שפעטער זיין סאלדאטן.

דער הייליגער רבי האט געפערליך איינגעריסן מיט תפלה, מבטל צו זיין די ביטערע גזירה, און דער הייליגער רבי האט געהאט א טענה, פארנוואס פאר אנדערע צדיקים גייט דאס נישט אזוי אין לעבן, און מאכן נישט אזא געוואלד (חיי מוהר"ן סימן א; ו; רעז, שצח).

האט דער הייליגער רבי דעמאלטס געזאגט (שיחות הר"ן, סימן קלא): אזוי ווי עס איז יעצט חודש אדר, און עס קומט שוין פורים ווען אידן וועלן זינגען און טאנצן און פאטשן מיט די הענט, דורך דעם וועט מען קענען פועל'ן אפצושטופן די גזירה, אזוי איז טאקע געווען די גזירה איז געווארן אפגעשטופט פאר נאך פונעף און צוואנציג יאר וואס דעמאלטס איז עס ליידער ארויסגעקומען.

דער הייליגער רבי האט דעמאלטס געזאגט די תורה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן י): כְּשֵׁיש חֵס וְשְׁלוֹם, דֵּינִים עַל יִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי רִקּוּדִים וְהִמְחָאת פֶּה אֶל פֶּה נִעְשָׂה הַמִּתְקַת הַדֵּינִין - ווען עס איז דא חס ושלום דינים אויף אידן איז די עצה מען זאל טאנצן און פאטשן, דורך דעם וועט מען ממתיק זיין די

דער באשעפער דארף דיך יא

דינים. ווייל שמחה איז די העכסטע מדריגה, און מען קען דורך שמחה פועל'ן מער ווי מיט סיי וועלעכע אנדערע זאך.

למעשה זעהט מען אז א מענטש קען ענדערש טוהן אלע אנדערע שווערע עבודות, ער קען פאסטן, זיך קוילערן אין שניי, און אלע אנדערע סיגופים, אבער נאר נישט זיין פרייליך, ווייל עס גייט איבער אויף א מענטש אזויפיל צרות און יסורים מיט עבירות, אז דאס שלעפט אים אראפ נאר צו זיין אין מרה שחורה, וועגן דעם איז צו זיין פרייליך די שווערסטע עבודה (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן כד), עס דאכט זיך נאר אז מען איז פרייליך.

מען דארף אבער וויסן אז שמחה איז א זאך וואס מען קען נישט אייביג זעהן פון אינדרויסן, אמאל דאכט זיך אויף איינעם אז ער איז א מרה שחורה דיגער מענטש, אבער באמת האט ער פשוט א לב נשבר, די זעלבע זאך פארקערט אויף, אז מען זעהט איינער וואס איז פרייליך ער טאנצט און שפרינגט, און ער מאכט ווערטליך און ליצנות פון אנדערע, מיינט עס נאך נישט אז ער איז טאקע פרייליך, פארקערט ער איז רחמנא לצלן דורכגעפויילט מיט מרה שחורה, און ער איז זייער א דערביטערטער מענטש, נאר ער פארשטעלט דאס מיט די אלע זאכן, וועגן דעם האט דער הייליגער רבי זייער אנגעווארנט, זיך אכטונג צו געבן וועמען מען הערט זינגען, ווייל אויב חלילה מען הערט פון נישט ערליכע זינגערס, שאדט דאס זייער, און עס ציהט אראפ דעם מענטש פון דינען דעם אייבערשטן (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן ג).

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן מב): עס איז דא א גרויסער חילוק צווישן א לב נשבר און עצבות, ווייל א לב נשבר איז באמת פרייליך, נאר ער טראכט שטענדיג: רבונו של עולם! איך בין אזוי ווייט פון דיר! איך שפיר ווי איך רייס זיך אפ פון דיר חס ושלום, רבונו של עולם! איך

דער באשעפער דארף דיך יא

פאל שטענדיג אראפ! און דאס גלייכן. אזוי קומט ער שטענדיג צוריק צום באשעפער, וואס דאס איז די גרעסטע שמחה, אז דער מענטש בענקט צום באשעפער, און ער וויל נאר זיין נאנט צום בורא פל עולם, קומט אויס אז אפילו ער האט יעצט א 'לב נשבר' און ער בעט זיך ביים באשעפער: רבנו של עולם! וואס וועט זיין מיט מיר, איך האב שוין געוואלט זיין א ערליכער איד, דאווענען און לערנען און זיין וואויל, און עס גייט מיר נישט. דאך אבער איז ער באמת בשמחה, ווייל ביים באשעפער איז נאר דא 'שמחה', און אלעס איז נאר פרייליך, אזוי ווי עס שטייט (דברי הימים א טז, כז): עוז וחדוה במקומו. אבער עצבות איז, אז ער רעדט זיך אפ און ער האט נאר קשיות אויפן באשעפער רחמנא לצלן, און ער איז פול מיט ספיקות און בלבולים אין די אמונה.

די גמרא זאגט סוף מסכת תענית (דף כט ע"א): משנכנס אדר מרבין בשמחה. טייטשן צדיקים, ווען עס קומט חודש אדר, מרבין - פארמערט מען די קדושה, בשמחה - דורך שמחה. ווייל מיט שמחה פארמערט מען די קדושה.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן י'): דאס איז געווען די גאנצע זאך פון מרדכי און אסתר, וואס 'אסתר' ווייזט אויף טאנצן מיט די פוס, און 'מרדכי' אויף פאטשן מיט די הענט, וואס דורך די צוויי פוחות האבן זיי מכניע געווען המן-עמלק. און דאס איז "דער גאנצער סוד פון פורים: צו זיין נאר פרייליך".

וועגן דעם זאגן חז"ל (שבת פ"ח ע"א): די אידן האבן דעמאלטס נאכאמאל מקבל געווען די תורה מאהבה. ווייל די ערשטע מאל ביי מתן תורה ביים בארג סיני, איז נאר געווען מיראה, ווייל דער אייבערשטער האט זיי געצווינגען אז אויב זיי וועלן נישט מקבל זיין די תורה, וועלן זיי דארט

דער באַשעפער דאַרף דיך יא

באגראבן ווערן. אָבער ביי די צייטן פון אַחשורוש איז געווען דער עיקר קבלת התורה, ווייל עס איז געווען מיט אַ געוואלדיגע שמחה.

כאַטשיג חז"ל זאָגן (מעניח כ"ו ע"ב): דער טאג ווען דער אייבערשטער האט געגעבן די תורה איז געווען אזא שמחה אזוי ווי אַ חתונה; ווייל די אידן ווערן אנגערויפן פֿלֶה און פֿבֿיכול דער אייבערשטער ווערט אנגערויפן חתן, און מען האט זוכה געווען צו מקבל זיין די תורה וואס דאס איז די פֿתובה, וועגן דעם איז דעמאלטס געווען די גרעסטע חתונה, דאך אָבער, ווען די אידן האבן מקבל געווען די תורה פורים, איז דאס געווען אויף אסאך אַ העכערע מדרגה, ווייל ווען משה רבינו האט געגעבן די תורה, איז רחמנא לצלן געווען א פגם אין אמונת חכמים, מען האט נישט געגלייבט אין משה רבינו, און עס איז געלונגען פאר די ערב רב איינצורעדן פאר די אידן אז משה רבינו איז שוין געשטארבן, און דער שטן האט מיטגעשפילט צו דעם, ער האט געוויזן אין די וואלקענעס אזוי ווי מען פירט משה רבינו ביי זיין לוויה (שבת פ"ט ע"א), ביז זיי האבן דורכדעם ליידער געמאכט דעם עגל, וואס פון דעם איז ארויס געקומען אלע קלקולים, און ווען משה רבינו איז אראפגעקומען און ער האט געהערט ווי מען טאנצט און מען שפרינגט מיטן עגל האט ער גלייך צובראכן די לוחות, און וועגן דעם האט דער אייבערשטער געמוזט צווינגען די אידן מקבל צו זיין די תורה.

אָבער נאכדעם וואס אידישע קינדער זענען דורך געגאנגען די ביטערע צרה פון המן מיט אַחשורוש, וואס זיי האבן געוואלט רחמנא לצלן אינגאנצן פארלענדן די אידן, האט מען שוין גוט געזעהן ווער די גוים זענען, און וואס זיי זענען מסוגל צו טיהן, און די גרויסע חילוק וואס איז דא צווישן אַ איד און אַ גוי להבדיל אַלף אַלפי הבדלות, אַ גוי איז אַן 'אַכזר' און איין שטיק שמוץ, ממילא האבן זיי שוין מקבל געווען די תורה מיט אַ מורא דיגע ליבשאפט.

דער באַשעפער דאַרף דיך יא

און דאס איז א לימוד פאר אונז, וואס מען זעהט ליידער ווי מענטשן פאלן אַוועק פון די אַמונָה, ווייל מען זעהט אז פאר די גוים גייט גוט און עס פעלט זיי גארנישט, אָבער באַמט ווען מען זאל גוט קוקן אויף די רשעות פון די גוים, סיי עשו און סיי ישמעאל, וואספארא אַכזריות זיי האָבן געטוהן בַּמשך אַלע דורות ביז היינט, פֿריידט מען זיך שוין: ברוך השם, שלא עשני גוי, מיר זענען נישט קיין גוים ברוך השם, נאר מיר האָבן מקבל געווען די תורה. במילא נעמט מען אן די תורה מיט א מוֹרָא־דיגע אַהבה.

נאר די סבה פֿאַרוואס מען זעהט דאָך אז מענטשן זענען צובראָכן און מיואָש, איז ווייל מען ווערט נכשל אין 'פגם הברית', דורכדעם וואס מען פאלט נעבעך אריין צו קוקן אַלע נארישע און טמאנע זאכן פון די גוים, במילא ווערט מען אויף מיטגעשלעפט מיט זיי, וואס דורכדעם קומט אריין אינעם מענטש כפירות און אפיקורסות, אזוי ווי מיר זאגן יעדן טאג אינדערפרי און ביינאכט ביי קריאת שמע (במדבר טו, לט): ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. זאגן חז"ל אויף דעם (בְּרָכוֹת י"ב ע"ב): אַחֲרֵי לִבְבָכֶם דאס מיינט מען מינות וּכפירות, וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם מיינט מען ניאוף; ווייל ווער עס פאלט נעבעך אריין אין ניאוף רחמנא לצלן, ווערט ביי אים אפגעקילט די אַמונָה, און ער ווערט מיואָש. מַמְלֵא טראַכט ער: וואס האב איך שוין צו לערנען יעדן טאג מקרא משנה גמרא, און דאס איז אים א מוֹרָא־דיגער עול, בשעת די גרעסטע שמחה איז צו לערנען די הייליגע תורה, און מען קען דאס אפילו נישט מסביר זיין, אונדאי ביים אַנפֿאַנג איז מוֹרָא־דיג שווער זיך אַוועק צו זעצן מיט א חומש, אויפמאכן א משניות, א גמרא, אָבער איין מאל מען עפענט דעם חומש, משניות, גמרא, שלחן ערוך, און מען לערנט אין די רייע, איז נישט דא קיין גרעסערע פארגעניגן פון דעם.

דערפֿאַר קודם דאַרף מען מקבל זיין די תורה אפילו געצווינגענערהייט, ווען עס איז שווער און נישט געשמאק, אָבער איינמאל מען איז שוין טועם

דער באַשעפער דאַרף דיך יא

דעם זיסן טעם פון די תורה, וויל מען שוין מער גארנישט. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר איינעם (שיחות הר"ן סימן יז): פארנוואס זאלסטו נישט לערנען, דו וועסט דאך גארנישט דערלייגן, פארקערט דו וועסט נאך באקומען 'עולם הבא' דערפאר? ! אָפּגערעדט, אויב דו וועסט זיך צוגעוואוינען צו לערנען, און די תורה וועט דיר ווייזן דאס פנים, און ארויסווייזן ליבשאפט, וועסטו שוין נישט וועלן קיין שום שׂכר, נאר די תורה אליינס !

דער הייליגער מונקאטשער רב [המנחת אלעזר] זכותו יגן עלינו האט אמאל דערציילט, אז זיין זיידע הרב הקדוש 'בעל שם שלמה' זכותו יגן עלינו האט געהאט א זון רבי משה יהודה לייב זכותו יגן עלינו פון סטריזשוב, וואס ער איז געווארן אן איידעם ביים הייליגן גארליצער רב זכותו יגן עלינו, ביי זיין חתונה ווען מען האט שוין געוואלט גיין צו די חופה, זעהט מען אז דער גרויסער זיידע דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו איז נישט דא, עס גייט דורך א האלבע שעה, א שעה, און ער קומט נאך אלץ נישט ארויס פון זיין שטוב וואו ער איז געזיצן פארשפארט, ביז דערנווייל איז דורך נאך א שעה, זענען די קינדער [דער הייליגער שניאזנער רב און דער הייליגער גארליצער רב זכותו יגן עלינו] צוגעגאנגען צום מחותן און אים געזאגט: הערט אויס! מיר זענען קינדער און מיר טארן נישט שטערן דעם טאטען, דערפאר זאלט איר אריינגיין צום טאטען וואס ער האט זיך מן הסתם פארלערנט, און אים דערמאנען אז עס איז דא היינט א חתונה.

אזוי האט ער טאקע געטוהן, ער גייט אריין צום הייליגן צאנזער רב אין צימער, זעהט ער ווי דער הייליגער צאנזער רב לערנט מיט א געוואלדיגע געשמאק צו די שיין פון די לעכט, נעמט ער זיין שטריימעל און פארדעקט דערמיט די לעכט, ממילא איז געווארן טונקל, הייבט זיך דער הייליגער

דער באשעפער דארף דיך יא

צאנזער רב אויף די אויגן און באמערקט אים, פֿרעגט ער אים: װער זענט איר? און װאס טוט איר דא? ענטפֿערט ער: מחותן! מען ווארט אויף אייך אינדרויסן צו גיין צו די חופה. פֿרעגט ער אים: פון וואספֿארא חופה רעדט איר? ! זאגט ער: מיר האבן זיך דאך משה געווען. זאגט אים דער הייליגער צאנזער רב: עס איז דאך אזוי זיס צו לערנען, אָבער שטענדיג שטערט מען מיר, יעצט וויבאלד עס איז שטיל און קיינער טשעפעט נישט איז די בעסטע געלעגענהייט צו לערנען, איך האלט יעצט אינמיטן לערנען 'מלחמות' מיטן 'בעל המאור', און איך האב אזוי ליב צו לערנען, קומט זעצט אייך אויף אוועק, וועט איר דאס מיט מיר אינאיינעם לערנען, ער הייבט אן צו לערנען מיט אים, און אזוי האבן זיי זיך אינאיינעם פארלערנט, אינדערצייט וואס דער גאנצער עולם ווארט אינדרויסן, ווען זיי האבן געענדיגט צו לערנען, רופט זיך דער צאנזער רב אן: יעצט קען מען גיין צום חופה. זעהט מען פון דעם וואס הייסט חביבות התורה, ליבשאפט צו די תורה.

און צו דעם קען באַמַת יעדער איד זוכה זיין, אויב ער פאלגט דעם הייליגן רבי'ן און ער לערנט אויפן 'סדר דרך הלימוד' וואס דער הייליגער רבי האט אינז געגעבן, אז אפילו ער פארשטייט נישט זאל ער זיך בכלל נישט אפֿשטעלן נאר זאגן ווייטער אין א סדר (ענין שיחות הר"ן, סימן עו), וואס דורךדעם באקומט מען א מורא'דיגן תענוג פונעם לערנען, עס ציהט צו לערנען נאך א פֿרק און נאך א פֿרק משניות, און מען ווערט נישט זאט, נאך א מסכתא און נאך א מסכתא, ביז מען ענדיגט ששה סדרי משנה, און מען פאנגט שוין נאכאמאל אן, די זעלבע זאך מיט גמרא איינמאל און נאכאמאל, נאכדעם העלפט דער אייבערשטער און מען הייבט אויף אן לערנען זוהר מיט תיקונים.

דאס איז די מעלה פון חודש אדר וואס איז א חודש פון שמחה, ווייל אז א מענטש איז פרייליך גייט אים שוין זיין גאנצער לעבן אנדערש, ער האט

דער באשעפער דארף דיך יא

שוין אן אנדער סארט מוח, און ער מאכט זיך שוין בכלל נישט צו טוהן פון די וואס לאכן אפ פון דעם 'דרף הלימוד'. אזוי אויף פאלט פון אים אנוועק תאוות ניאוף, ווייל די גאנצע תאוה נעמט זיך נאר פון מרה שחורה, אבער אז א מענטש איז פרייליך איז ער ביים באשעפער, דאס הייסט ער שפירט כביכול אז דער אייבערשטער איז דא מיט אים, ממילא מאכט די תאוה נישט ביי אים קיין שום רושם, און עס איז ביי אים בכלל נישט קיין נסיון (עיני ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עב), דערפאר דארף א מענטש זייער אסאך הארעווען אויף שמחה, בפרט אין חודש אדר, נאכדעם זאל ער שוין דאס אויף מיטנעמען אויף א גאנץ יאר.

ב.

דאס געפונען מיר אין די וואכעדיגע סדרה (שמות כה, ב), דער אייבערשטער האט געזאגט: מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי - פון יעדער איד וואס זיין הארץ וועט וועלן, זאל מען פון אים נעמען זיין נדבה. זאגט די הייליגע רש"י: 'ידבנו לבו'. לשון נדבה, והוא לשון רצון טוב; דאס הייסט, ווען א מענטש געט צדקה, און ער העלפט ארויס אן ארימאן, דארף דאס זיין מיט א געוואלדיגע שמחה, און מיט די גרעסטע הנאה, נישט אז עס זאל אים וויי טוהן אז ער מוז נעבעך געבן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים טו, י): 'ולא ירע לבבך בתתך לו' - עס זאל דיר נישט וויי טוהן די הארץ ווען דו געבסט צדקה. אדרבה זיי מלא שמחה מיט די מצוה. צדקה איז אבער נישט שטענדיג מיט געלט, ווייל צו זאגן א גוט ווארט פאר א מענטש, אדער מחזק זיין א צווייטן איד, איז נאך אסאך א גרעסערע צדקה!

אנודאי אז מען העלפט ארויס פאר א 'בית התבשיל', וואו מען געט צו עסן פאר הונגעריגע און דארשטיגע מענטשן, איז דאס א מורא'דיגער זכות,

דער באשעפער דארף דיך יא

ווייל מען קען ביי דעם נישט פאפן, און א מענטש וואס איז נישט הונגעריג וועט נישט קענען עסן, און ווער עס קען יא עסן, זאל אים דאס וואויל באקומען, און די מעלה פון א 'בית התבשיל' וואו יעדער קען עסן איז, אז די וואס דארפן דאס טאקע יא האבן, זענען זיך פשוט מ'חיה.

ווייל אמאל געט א מענטש צדקה פון זיין אויסגעהארעוועטע און אפגעשפארטע געלט, און ער זאגט נאך אן ערליכן לשם יחוד וכו', און יענער נעמט די געלט און ער גייט דערמיט טוהן עבירות רחמנא לצלן. חז"ל זאגן (בבא קמא ט"ז ע"ב): ירמיהו הנביא האט געשאלטן די מענטשן פון ענתות, וואס זיי פלעגן געבן צדקה, [זיי האבן אים זייער מצער געווען, און אריין געלייגט אין א גרוב, און די נשמה איז אים פמעט אויסגעגאנגען, ווייל ער האט נישט געהאט וואס צו עסן], אז זיי זאלן נכשל ווערן מיט געבן צדקה אויף נישט גוטע פלעצער. עס איז דא עטליכע תפלות פונעם הייליגן רבי נתן (לקוטי תפלות, תפלה כה; עז; קנב; חלק ב, ד): ווי ער בעהט זיך: רבונו של עולם! אז איך געב שוין יא צדקה, זאל עס זיין פאר אן אמת'ע צדקה. דערפאר דארף מען שטענדיג בעטן אז מען זאל זוכה זיין צו געבן צדקה נאר אויף גוטע פלעצער.

ג.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות השקמת הבוקר, הלכה א, אות ד): וועגן דעם האט דער אייבערשטער געהייסן נאך די מעשה פונעם עגל, אז יעדער זאל ברענגען עפעס א נדבה פארן משכן, יעדער איינער וואספארא נדבה ער קען, איינער האט געהאט גאלד, איינער זילבער, קופער, און אזוי ווייטער, יעדער זיין ואך וואס ער האט פארמאגט, זאל ער דאס געבן מיט זיין גושן הארץ פאר משה רבינו צו קענען בויען דעם משכן. אונז צו ווייזן,

דער באשעפער דארף דיך יא

אז יעדער איד האט זיין גוטע נקודה וואס ער קען ברענגען פארן אייבערשטן, און דאס איז ביים אייבערשטן זייער חשוב.

ווייל רוב מענטשן ווערן צובראכן פון דעם וואס זיי טראכטן: פארנוואס בין איך נישט אזוי ווי יענעם? יענער מאכט דאך אזא נחת רוח פארן באשעפער, און איך קען נישט! בשעת עס איז א פשוט'ער נארישקייט אזוי צו טראכטן, ווייל פון יענעם וויל דער באשעפער דאס וואס ער קען, און פון דיר וויל דער באשעפער דאס וואס דו קענסט, דער באשעפער דארף נישט פון דיר וואס דו האסט נישט און דו קענסט נישט. און אפילו עס דאכט זיך דיר אז דאס וואס דו האסט איז גארנישט ווערד, דאך אבער ביים באשעפער איז דאס זייער חשוב.

דאס געפונען מיר ביים ברענגען די נדבות פארן משפך עס איז געווען אנזעלעכע וואס האבן נאר געקענט ברענגען בלוי וואל אדער פערפעל וואל, אדער נאר א פארעם, און ער וואלט אויך געקענט טראכטן: וואס איז שוין מיין ביסל וואל אקעגן יענעם וואס האט געברענגט א שטיק גאלד? ! דאס האט די תורה אויז געוואלט לערנען: יא! דער באשעפער וויל דאס וואס דו האסט. דערפאר דארף זיך א מענטש מורא'דיג מ'חיה זיין מיט זיין נקודה, און זיך פרייען מיט דעם, און וויסן אז דער אייבערשטער דארף אים יא, דער באשעפער דארף יא זיין דאווענען און זיין לערנען, אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט, און ער קען ניטאמאל געהעריג זאגן די עברי, דאך האט דער אייבערשטער א מורא'דיגער נחת רוח פון יעדע ווארט תורה וואס ער זאגט, און ער פלאנצט איין דערפון גרויסע ביימער ברוחניות וכו', (עיין לקוטי מוה"רן חלק א, סימן עו, בשם ז"ה הקדוש, קדושים דף פה ע"ב). דאס איז דער עיקר שלימות פון א מענטש, ער זאל זיין א צופרידענער און פרייליכער מענטש, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות ד, א): איזהו עשיר? 'השמח' בחלקו.

דער באשעפער דארף דיך יא

ד.

מאת כל איש אשר ידבנו לבו. 'מאת' איז די אותיות 'אמת'. דער הייליגער רבי זאגט (בהשמות שמוכאות בסוף חגי מוהר"ן, אות ב): 'אדר' איז די ראשי תיבות: ר'אש ד'ברך א'מת (תהלים קי"ט, ק"ס). ווייל חודש אדר וואס איז דער חודש פון שמחה, דארף זיין מיט אן אמת, און אמת איז נאר דער באשעפער, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ירמיה י, י): 'וה' אלקים אמת. אבער אלע אנדערע זאכן איז שקר, און אז איינער זאגט דיר: קום לאמיר זיין פרייליך, און ער שלעפט דיר אנוועק פון באשעפער איז דאס אינגאנצן נישט קיין שמחה. ווייל וואס מער א מענטש ציהט זיך צום בורא כל עולמים, איז אין אים דא מער אמת, אבער אז מען איז אפגעריסן פון באשעפער איז מען אין שקר.

וועגן דעם 'אדר' ווען מען דארף זיין זייער פרייליך דארף מען די ערשטע זאך וויסן: ראש 'דברך' אמת. דער דיבור זאל זיין מיט אמת, אויף די שמחה זאל זיין א אמת'ע שמחה, דאס הייסט, איך פריי זיך אז איך בין א איד און נישט קיין גוי! אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י): מיטן 'שלא עשני גוי' קען מען זיך מורא'דיג שטארק מחיה זיין, און קיינער קען אויף דעם נישט מקטרג זיין.

דער הייליגער רבי צדוק הכהן מלובלין זכותו יגן עלינו, ברענגט (פרי צדיק חג השבועות, אות יב): אז איינמאל ווען דער הייליגער בארדיטשובער רב זכותו יגן עלינו האט געדאווענט פארן עמוד, האט ער אויסגעלאזט די ברכה: שלא עשני גוי. איז צוגעגאנגען צו אים א איד און געזאגט: רבי! איר האט אויסגעלאזט א ברכה. זאגט אים דער הייליגער בארדיטשובער רב: איך האב בכלל נישט פארגעסן צו מאכן די ברכה, נאר ווען איך בין אויפגעשטאנען צופרי בין איך געווען זייער צובראכן ווי אזוי איך זעה

דער באַשעפער דאַרף דיך יא

אויס, [אזוי ווי דער סדר איז ביי צדיקים], און איך האב נישט געהאט מיט וואס זיך מחיה צו זיין, דערפאר האב איך שוועל געמאכט די ברכה: שלא עשני גוי. וואס מיט דעם האב איך מיך אויפגעלעבט, אז ווי אזוי איך זעה נאר אויס, דאך בין איך נישט קיין גוי.

זעהט מען פון דעם אז אפילו דער הייליגער בארדיטשובער רב וואס איז געווען מורא'דיג גרויס, [דער הייליגער צמח צדק זכותו יגן עלינו, האט אמאל געזאגט: דער בארדיטשובער רב האט באשאפן א נייעם היכל אין הימעל מיטן נאמען: היכל הזכותים, ווייל ער האט אזויפיל מלמד זכות געווען אויף אידישע קינדער. דער הייליגער רבי האט אים אנגערופן (שיחות הר"ן סימן קצו, חיי מוהר"ן סימן ער): 'פאר ישראל'. און געזאגט: אז ער איז דער תפילין פונעם אייבערשטן]. דאך האט ער נישט געהאט מיט וואס זיך מחיה צו זיין נאר מיט 'שלא עשני גוי'. איז דאך אנודאי און אנודאי אז מיר דארפן זיך מיט דעם מחיה זיין.

און אזוי אויף דארף מען זיך מחיה זיין מיט יעדע נקודה טובה: ברוך השם איך האב א צלם אלקים, איך גיי מיט די בארד און פאות, [מען זעהט אנדערע הייבן זיך געבען אן צו שערן די פאות און די בארד, עס דאכט זיך זיי אז זיי וועלן טרעפן א בעסערן שידוך, אבער ביים סוף לאזט זיך אויס אז מען גט זיך ליידער, ווייל יעדע זאך וואס איז קעגן די תורה האט נישט קיין קיום], און אז א מענטש פריידט זיך מיט יעדע פינטעלע גוטס וואס ער האט אין זיך, ברענגט אים דאס נענטער צום באשעפער, וואס דאס איז די גרעסטע אמת. די תורה הקדושה הייבט זיך אן: בראשית ברא אלקים. זאגן חז"ל (בראשית רבה א, ז): דאס איז די סוף ווערטער פון "אמת", צו ווייזן אז מיט דעם האט דער אייבערשטער באשאפן די וועלט.

דער באַשעפער דאַרף דיך יא

דער הייליגער רבי נתן זאָגט (לקוטי הלכות רבית, הלכה ה, אות כח): אויף דעם וואס מיר געפונען אין חז"ל (בראשית רבה ח, ה): ווען דער אייבערשטער האט געוואלט באשאפן די מענטש, האט ער זיך דאס דורכגעשמועסט מיט די מלאכים, האט 'אמת' געזאגט: באשאפ אים נישט, ווייל ער איז איין שטיק לינגט. האט דער אייבערשטער גענומען דעם אמת, און אים אראפגעווארפן אויף דער ערד, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דניאל ח, יב): ותשלף אמת ארצה. איז שווער, ווי אזוי האט דער אייבערשטער גענומען דעם 'אמת' און אנועק געווארפן, חז"ל זאגן דאך (שבת נ"ה ע"א): חותמו של הקב"ה אמת - דאס איז דעם באשעפערס זיגל !

נאר אויב איז מען מקטרג אויף א איד, און מען זאגט: דער איד טויג נישט. אפילו עס זאל טאקע זיין אמת, אזא אמת איז נישט קיין אמת! ווייל דער עיקר אמת איז, אז יעדער איד האט א תקנה און ער קען אלעס פארעכטן אויב ער וויל. דאס זאגט דער פסוק: ויחקו לי תרומה מאת כל איש וגו' ווען מען וויל געבן צדקה, זאל דאס זיין מיט אן 'אמת', נאר צו העלפן און מחזק זיין א צווייטן איד.

ה.

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (שמות כה, ח). זאגן חז"ל (עין של"ה מסכת תענית דף ס): בתוך כל אחד ואחד. דאס הייסט יעדע מענטש קען ווערן א בית המקדש, אז די שכניה זאל אין אים רוען. דערפאר זאגן חז"ל (בראשית רבה מ"ז, ו; ועיין ברש"י בראשית יז, כב): צדיקים זענען די 'מרפכה' פונעם אייבערשטן, פּבֿיכּוּל דער באשעפער זיצט און רייט אויף זיי (עין אור יקר להרמ"ק זכותו יגן עלינו, בראשית [תיקוני זוהר] שער ה, סימן יג, כרך ג, דף רמו). און ווי אזוי קען מען דאס וויסן? אויב א מענטש רעדט שטענדיג פון באשעפער, איז א סימן אז אין דעם מענטש רוהט די באשעפער! פארקערט

דער באשעפער דארף דיך יא

אויף, אויב רחמנא לצלן א מענטש רעדט נאר 'ניבול פה', איז ער מגלה אז ער איז דורך געפוילט מיט ניאוף. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות ניבול פה, סימן א): ווער עס רעדט 'ניבול פה', איז א סימן אז זיין הארץ איז פול מיט עבירות, און פון דעם טראכט ער; ווייל א מענטש רעדט נאר פון וואס ער טראכט.

וועגן דעם אפילו אז א מענטש איז שוין נעבעך זייער נידעריג אראפגעפאלן, זאל ער בשום אופן נישט אויפגעבן, נאר פון דארט זאל ער רעדן און בענקן צום באשעפער, צו וועלן ווערן א 'מרכבה' פאר די הייליגע שכינה, וואס עס איז נישט דא קיין גרעסערע תענוג פון דעם, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (עין שיחות הר"ן סימנים: שב, ג, נא), פאר איינעם וואס איז שוין נעבעך דורכגעפאלן מיט שווערע ביטערע גראבע עבירות, מיט דעם לשון: "דער עיקר איז 'מבטן שאל שועתי' (יונה ב, ג)." אפילו מען ליגט אין טיפן גרוב, זאל מען חס ושלום נישט צובראכן ווערן, נאר שטענדיג שרייען און בעטן דעם באשעפער: איך וויל ארויסגיין פון דעם! וואס מיט דעם ווייזט מען אז מען וויל צוריקומען צום אייבערשטן מיט אן אמת, און דעמאלטס אפילו די גאנצע וועלט זאל זאגן: דו ביזט שוין גארנישט ווערט! מאכט מען זיך בכלל נישט צוטהן, ווייל דער עיקר איז וואס דער באשעפער זאגט, און ביים אייבערשטן האט יעדער איד א תקנה, און יעדער איד קען נאנט ווערן צו אים, אויב ער זאל זיך נאר נישט מייאש זיין, נאר שטענדיג בעטן און בעטן דעם באשעפער און נישט אויפגעבן, וועט ער זוכה זיין אז דער באשעפער וועט ביי אים רוהען און וואוינען.

דער באַשעפער דאַרף דיך יא

1.

וַעֲשׂוּ אַרְוֹן עֲצֵי שָׁטִים, אַמְתִּים 'נְחָצִי' אָרְכוּ, וְאִמָּה 'נְחָצִי' רַחְבוּ, וְאִמָּה 'נְחָצִי' קִמְתוּ (שְׁמוֹת כה, י), דִּי עֲרָשְׁטַע זאַך וואס דער אַייבערשטער האט געהייסן מאכן איז געווען די אַרְוֹן, וואס דאַרְט איז געליגן די לוחות, וואס אין דעם שטייט די הייליגע תורה. דאַרף מען פאַרשטיין, פאַרן וואס זענען אַלע מדות [מאַסן] ביי דעם געווען האלבע איילן, און נישט גאַנצע? נאר דאס קומט אונז צו ווייזן, אז וויפיל א מענטש זאל נאר לערנען, איז נאך נישט גענוג, און ער האט שטענדיג נאך צו לערנען.

2.

אויפן אַרְוֹן האט מען געלייגט די פפורת, אז דער אַרְוֹן זאל זיין צוגעדעקט, צו ווייזן אז ווען מען לערנט תורה זאל מען דאס לערנען נאר פאַרן בורא פל עולמים, און נישט ארויס צו ווייזן קיין בקיאות פאַר מענטשן. דער מדרש זאגט (שמות רבה פרשה ח, ב): אז א מענטש זיצט אין א ווינקל און לערנט תורה, אפילו קיינער ווייסט נישט, איז אים כּבֹּיָכוֹל דער אַייבערשטער אליין מפרסם.

און דאס האט מען געזעהן בחוש, למשל דער הייליגער 'חזון איש' זכותו יגן עלינו, ווען ער איז געווען אין ליטא, האט קיינער נישט געוואוסט פון אים, [ער האט ארויסגעגעבן זיינע ספרים אן זיין נאמען], און ווען ער איז אַנגעקומען אויף אַרץ ישׂראל איז ער נתגלה געווארן, כאטש ער האט נישט געוואלט בשום פנים וואפן זיין א רב אדער א ראש ישיבה, דאך איז נאכדעם מוראדיג באקאנט געווארן זיין גאונות, ערליכקייט, און לומדות.

דער באשעפער דארף דיך יא

ח.

אויף די פּוּרְתַת זענען געווען די 'כְּרוּבִים', וואס פון דאָרט איז אַרויס געקומען דער קול פון באשעפער פּכִּיכּוֹל (עין רש"י שְׁמוֹת כה, כב), אונז צו ווייזן אז ווען א מענטש לערנט 'תּוֹרָה לְשִׁמְהָ' איז ער זוכה צו 'רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ', ביז צו 'נְבוּאָה'. וועגן דעם איז דער קול פון נְבוּאָה דוּקָא אַרויסגעקומען פון העכער די אַרֹן וואס דאָרט איז געווען די גאַנצע תּוֹרָה, אזוי ווי חז"ל זאָגן (בְּרַכּוֹת ה ע"א): מַקְרָא מְשֻׁנָּה גְּמָרָא הַלְכוֹת וְאַגְדוֹת, אַלְעס האט שוין משה רבינו מקבל געווען ביים באַרג סִינַי. ווייל נאר ווען א מענטש לערנט די תּוֹרָה פארן באשעפערס נאמען און ער פארדעקט דאס, דעמאלטס קען ער זוכה זיין צו רוח הקודש און נְבוּאָה.

ט.

רש"י זאָגט דא (שְׁמוֹת כה, יח): די 'כְּרוּבִים' האָבן אויסגעזעהן אזוי ווי צוויי קינדערלעך. אָבער אין פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית, נאכדעם ווען אדם הראשון האט צוגעהערט צו חוה, און געגעסן פונעם עץ הַדַּעַת, און דער אייבערשטער האט אים אַרויסגעטריבן פון גן עֵדֶן, האט דער אייבערשטער געשטעלט דאָרט דעם דרייעדיגן שווערד און די כְּרוּבִים, ער זאל שוין נישט קענען צוקומען אהין, זאָגט רש"י (בְּרֵאשִׁית ג, כד): 'כְּרוּבִים' מיינט 'מְלֹאכֵי חֲבֵלָה'. איז דאס דאָך א סתירה? נאר עס איז ביידע אַמֶּת, זיצן די כְּרוּבִים ביים אַרֹן; דאס הייסט, מען זיצט און מען לערנט תּוֹרָה, דעמאלטס איז מען אזוי ווי וואוילע לעכטיגע קינדער, 'תּוֹרָתָהּ שֶׁל בַּיִת רַבָּן שְׁלֵא חֲטָאוּ' (שְׁפַת ק"ט ע"ב), אָבער אויב איז מען עובר אויפן באשעפערס באפעל, און מען לערנט נישט קיין תּוֹרָה, דעמאלטס איז מען א 'מְלֹאכֵי חֲבֵלָה'.

און דאס קען מען זעהן בחוש, אין א ישיבה וואס די בחורים האָבן דעם ריכטיגן דרף הלימוד, האָבן זיי ליב צו זיצן און לערנען אין די רייע. מַקְרָא

דער באשעפער דארף דיך יא

משנה גמרא מדרש, ממילא שעדיגן זיי גארנישט, און מען דארף נישט פעניטן און פאררעכטן שטענדיג, ווייל אז ער האט ליב צו לערנען בלייבט אלעס זויבער און ריין, אבער אז מען גייט ליידיג איז מען פשוט מלאכי חבלה אלעס ווערט געשעדיגט: די סינקס ווערן אראפגעריסן, אין די ווענט איז דא לעכער, בענק זענען צובראכן וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצא): עס קענען זיין צוויי מענטשן איינער נעבן אנדערן, איינער איז אין 'גן עדן'; דאס הייסט, ער דארף גארנישט און ער וויל גארנישט, נאר דעם באשעפער און די תורה, און ער זינגט ניגונים אויף דעם. ווידעראום דער צווייטער וואס זיצט נעבן אים איז נעבעף אזוי צובראכן, אז ער טראכט: הלואי שטארב איך שוין, און נישט נאר איך, נאר הלואי ווערט די גאנצע וועלט חרוב און יעדער שטארבט. אזוי לעבט ער נעבעף אין גיהנום מיט ביטערניש.

דאס זאגט דער פסוק (בראשית ג, כד): ויגדש את האדם - דער באשעפער האט פארטריבן אדם און אים פארשיקט פון גן עדן, און ער האט אנוועק געשטעלט אקעגן דעם 'גן עדן' די 'פרובים'; וואס דאס זענען די מלאכי חבלה וואס פייניגן אים און יאגן אים. און ווען דער אייבערשטער האט רחמנות אויף א מענטש, און ער זעהט אז ער האט רצונות וכסופים, און ער וויל שוין אמת'דיג זיין גוט, נעמט אים דער אייבערשטער ארויס פון זיינע אלע עבירות און שלעכטע מדות וואס קומט פון די פיר יסודות וואס איז דא אין יעדער מענטש: אש רוח מים עפר. און ער לייגט אים צוריק אריין אין גן עדן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית ב, טו): ויפקח.. את האדם וינחחו בגן עדן. דאס הייסט אויב לערנט ער תורה, ווערן די זעלבע פרובים וואס פארדעם איז עס מלאכי חבלה, ווערט עס יעצט אזוי ווי א קינד וואס האט נישט קיין חטא, און ער לעבט א פיינע און א זיסע לעבן.

דער באשעפער דארף דיך יא

י

און אזוי זענען אויף אלע בליים פונעם משפּן דא ביי יעדן מענטש, נאר
עס ווענדט זיך וואס דער מענטש וויל טיף טיף, וויל ער דעם באשעפער,
וועט ער זיין נאר פרייליך, און טוהן חסד מיט יעדן, עס וועט אים גיין אין
לעבן צו העלפן נאך א איד, ווייל ער איז א צופרידענער מענטש, אבער אויב
א מענטש איז שטענדיג אויפגעגעט און טרויעריג, דאס ברענגט אים צו
די ערגסטע זאכן, און אויף שמחה דארף מען זייער אסאך בעטן דעם
אייבערשטן, בפרט יעצט אין דעם חודש פון שמחה נאר בעטן אויף שמחה
וואס דאס איז די גאולה, ווייל אז מען איז פרייליך הייבט זיך די פוס און
מען טאנצט און מען זינגט, און די גאנצער לעבן ווערט ממש א תענוג, עס
איז ביי אים א תענוג דאס דאווענען און לערנען, און דאס איז דער עיקר
שלימות צו וואס א מענטש דארף קומען, ער זאל וויסן אז דער באשעפער
איז דא, ממילא דארף ער שוין גארנישט מער.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אלע זוכה זיין און צוקומען צו
דעם.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~

בעוהש"ת

קונטרס

א אידישע שטוב

ווי עס ווערט ערקלערט: אז פאר אן אמת'ן מנהיג ישראל גייט אין לעבן עס זאל זיין שידוכים ביי אידן; לערנט פאר א יונגערמאן ווי אזוי צו בויען זיין "אידישע שטוב", עס זאל זיין א וואוינונג פארן באשעפער.

פארגעלערנט דורך

פבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א

מלכה מלכה עם סעודת שבע ברכות

מוצאי שבת פרשת תרומה תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטונער רבי, דער באהאלטענער ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

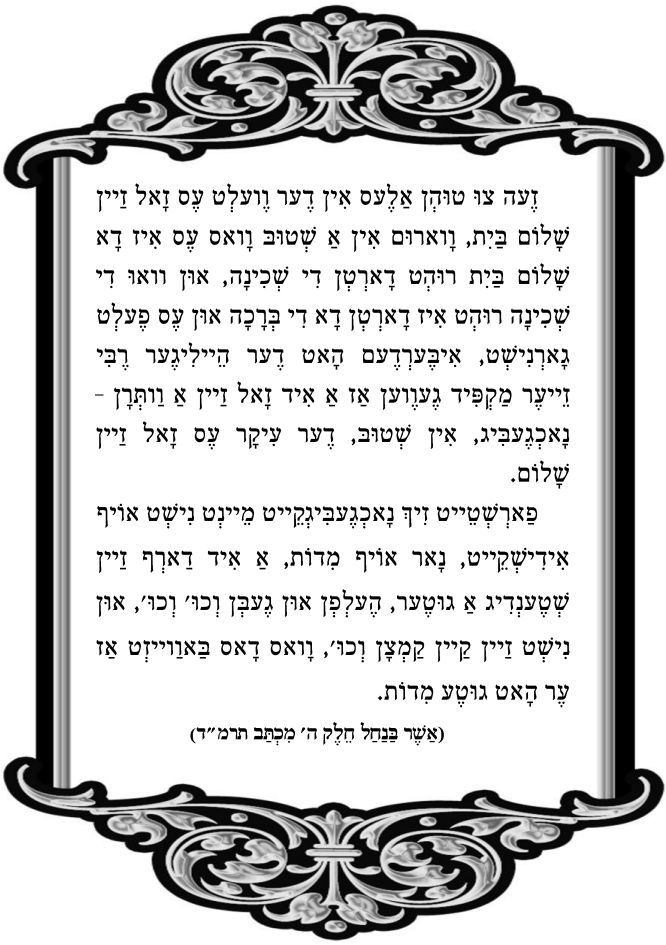
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע הקמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

זעה צו טוהן אלעס אין דער וועלט עס זאל זיין
שלום בית, ווארום אין א שטוב וואס עס איז דא
שלום בית רוהט דארטן די שכינה, און וואו די
שכינה רוהט איז דארטן דא די ברכה און עס פעלט
גארנישט, איבערדעם האט דער הייליגער רבי
זייער מקפיד געווען אז א איד זאל זיין א וותרן -
נאכגעביג, אין שטוב, דער עיקר עס זאל זיין
שלום.

פארשטייט זיך נאכגעביגקייט מיינט נישט אויף
אידישקייט, נאר אויף מדות, א איד דארף זיין
שטענדיג א גוטער, העלפן און געבן וכו' וכו', און
נישט זיין קיין קמץן וכו', וואס דאס פאנווייזט אז
ער האט גוטע מדות.

(אשר בנחל חלק ה' מכתב תרמ"ד)

א אידישע שטוב

א.

מיר שטייען יעצט ז' אדר, די הילולא פון משה רבינו - רעיא מהימנא. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): ווער עס איז א רחמן ווי ער האט רחמנות אויף אידישע קינדער, דער קען זיין א מנהיג, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ישעיה מט, י'): **כי מרחמם ינהגם**. און אזא רחמן איז נאר געווען משה רבינו, וואס ער איז געווען דער מנהיג ישראל, און ער איז געווען דער ערשטער אויסלייזער און ער וועט אונז אויף אויסלייזן פון דעם לעצטן גלות, אזוי ווי דער זהר הקדוש זאגט (תיקוני זוהר, קיא ע"ב): **'משה' איז ראשי תיבות: מ'ה ש'היה ה'וא ש'יהיה** (קהלת א, ט), וואס איז געווען דאס וועט זיין.

וואס איז געווען די גרויסקייט פון משה רבינו? זאגט די גמרא (מנחות סה ע"א): **משה רבינו אוהב ישראל היה**, משה רבינו האט זייער ליב געהאט יעדן איד; און ער איז געווען גרייט זיך מוסר נפש צו זיין פאר גאנץ כלל ישראל, אזוי ווי מען זעהט ווען דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה (שמות לב, י'): **איך גיי פארלענדן כלל ישראל**, און איך וועל דיר גרויס מאכן. האט משה רבינו זיך גענומען טענה'ן מיטן אייבערשטן ער זאל מוחל זיין פאר די אידן, און זיי חס ושלום נישט אפמעקן, און ער האט זיך געבעטן (שם, לב): **מחני נא מספרך, ענדערש מעק מיר אויס, אבער נישט די אידישע**

א אידישע שטוב

קינדער! ווייל משה רבינו איז געווען א מורא דיגער רחמן, און אן אמת'ער מנהיג.

דער מדרש ברענגט (שמות רבה ב, ב): פארנואס האט דער אייבערשטער אויסגעקליבן משה רבנו צו זיין מנהיג ישראל? ווייל ווען ער איז געווען א פאסטור איז אמאל א ציגעלע אנטלאפן פון די סטאדע, איז עס משה רבנו נאכגעלאפן, און עס איז אלץ געלאפן ווייטער און ווייטער ביז עס איז געלאפן אפאר מייל און עס איז אנגעקומען צו א טייכל וואסער, האט ער זיך אפגעשטעלט טרונקען, און ווען משה רבנו האט אים דערגרייכט, האט ער געזעהן אז ער איז שוין נעבעך זייער אויסגעמוטשעט, האט אים משה רבנו ארויף געלייגט אויף זיין פלייצע, און געזאגט: ביסט דאך נעבעך אזוי מיד און אויסגעמוטשעט, קום וועל איך דיר טראגן אויף מיין אקסל. האט דער אייבערשטער געזאגט: משה משה! אז דו האסט אזוי רחמנות אויף די שפעלעך, געב איך דיר איבער מיינע טייערע שאף, מיינע קינדער, דו זאלסט זיין זייער פאסטור.

זאגט דער הייליגער רבי (שם): דער עיקר רחמנות איז ארויסצונעמען אידישע קינדער פון עוונות; דער זוהר הקדוש זאגט (ויקרא ז ע"ב): א בחור איז א פלג גוף - א האלבער גוף, און ווען ער האט חתונה ווערט ער א אדם השלם - א גאנצער מענטש. קומט אויס אז דער עיקר רחמנות איז ארויס צו נעמען א בחור פון זיין געפענגעניש (עין בראשית רבה סח, ד) ער זאל נישט חס ושלום דארפן קומען צו עבירות. דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן פט): דער צדיק וואס ער האט דעם אמת'ן דעת, איז דער שדכן וואס איז משדך אלע שדיכים; ווייל עס גייט אים אין לעבן צו ראטעווען אידישע קינדער אז זיי זאלן נישט זינדיגן, וואס דאס איז די העכסטע זאך וואס קען נאר זיין, און דאס איז דער עיקר ארבעט פון אן אמת'ער מנהיג ישראל, מאכן שדיכים פאר בחורים און מיידלעך, און זיי

א אידישע שטוב

חתונה מאכן וואס שגעלער, וואס אזוי ארום פארשפארט מען זיך די אלע צרות פון די היינטיגע דור. חז"ל זאגן (קדושין כט ע"ב): רב חסדא האט געזאגט: דאס וואס איך בין מער פון מיינע חברים, ווייל איך האב חתונה געהאט ביי די זעכצן יאר, און אויב וואלט איך חתונה געהאט ביי די פערצן יאר וואלט איך מיר געקענט רייצן אפען מיטן שטן.

די משנה זאגט (אבות ה, כא): בן שמונה עשרה לחופה, און אזוי ווערט גע'פסק'נט אין שלחן ערוך (אבן העזר סימן א, סעיף ג). זאגט דער בית שמואל אויפן פלאץ (סעיף קטן ג): דאס מיינט צו זאגן ווען מען ווערט זיבעצן יאר מיט א טאג, וואס דעמאלטס איז מען שוין אריין אין די אכצענטע יאר; וואס דעמאלטס דארף מען שוין לויט אלע שיטות חתונה האבן און נישט ווארטן מער, בפרט אין דעם היינטיגן נידעריגן דור איז די איינציגסטער תיקון חתונה צו מאכן די בני הנעורים וואס פריער.

דאס הייסט אן אמת'ער צדיק אז ער ברענגט אריין דעם אמת'ן דעת אינעם מענטש, וואס איז דער דעת? אתה הראת לדעת כי הויה הוא אלקים אין עוד מלבדו (דברים ד, לה), אז א מענטש זאל וויסן אז אלעס איז דער באשעפער, און אויסער דעם באשעפער איז גארנישט דא. חז"ל זאגן (שבת נה ע"ב): אין יסורים בלא עון, אויב עס איז נישט דא קיין עוונות, איז נישט דא קיין יסורים. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רג): ווען א מענטש ווייסט אז אלעס פירט זיך מיט 'השגחה פּרטיז'ת', דעמאלטס אפילו חלילה מען שפירט א ווייטאג, אדער מען האט רחמנא לצלן א מחלה, קען מען זיך בעסער דערהאלטן, ווייל מען ווייסט אז אלעס איז מיט א השגחה פונעם אייבערשטן, אבער אז מען האט נישט דעם שכל און דעת איז זייער ביטער, ווייל דעמאלטס שפירט מען אלע מיני צער און יסורים רחמנא לצלן.

א אידישע שטוב

קומט אויס אז די גרעסטע רחמנות איז ווען אידישע קינדער פאלן נעבעך אריין אין עבירות, ווייל די נשמה פון א איד קומט פון אַזאַ הויכע פלאץ אז עס איז גארנישט שניף אז עס זאל זינדיגן, און אויב ער זינדיגט יא חס ושלום קען ער דאס נישט פארנעמען און ער האט מורא דיגע יסורים (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז). דערפאר דארף מען זיין זיך זוכות אלע בחורים און אלע מיידלעך, ווייל אז מען איז א פלג גוף און עס איז דא עוונות איז דאס די גרעסטע צער און יסורים. וועגן דעם איז דער עיקר שלימות הדעת צו טוען שידוכים און חתונה מאכן די קינדער וואס יונגע, און נישט קוקן אויף זייטיגע חשבונות און פאליטיק.

ב.

און אז דער אייבערשטער העלפט אז מען האט געטראפן דעם זיווג און מען האט חתונה געהאט ברוך השם, דארף מען וויסן ווי אזוי צו פירן א אידישער שטוב, וואס דאס לערנען מיר אין די וואכעדיגע סדרה. אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות כה, ח): **וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם. זֶאֱגַט רַשׁ"י:** וַעֲשׂוּ לְשִׁמִּי בֵּית קְדוּשָׁה, איר זאלט מאכן פאר מיר א הייליגע הויז; דאס הייסט, דער בורא כל עולמים האט געבעטן אז מען זאל מאכן פאר אים א משכן, נאכדעם דעם בית המקדש (מלכים א, קאפיטל ו), אבער דאס גייט אויף ארויף אויף יעדן מענטש, אז מען זאל זעהן אויפצושטעלן ביי זיך אין שטוב א בית המקדש; ווייל די אלע זאכן וואס זענען געווען אין בית המקדש דארף אויף יעדע איד האבן.

קודם איז געווען אין בית המקדש די 'ארוץ'; אזוי אויף דארף יעדער יונגערמאן האבן א 'ארוץ', ער זאל האבן די גאנצע תורה: **חמשה חומשי תורה, ששה סדרי משנה, בבלי, ירושלמי, תוספתא, רמב"ם, טור, שולחן ערוך וכו'.** אויף דרום זייט פונעם 'ארוץ' איז געווען די 'שולחן', דאס גייט

א אידישע שטוב

ארויף אויף 'פּרנסה'. און אויפן 'שולחן' איז געווען די 'לחם הפנים', וואס דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לא): א מענטש דארף זעהן אז דער ברויט וואס ער עסט זאל זיין אזוי ווי דער 'לחם הפנים'; דאס הייסט, מען דארף וויסן אז אין יעדע גשמיות'דיגע זאך איז אויף דא רוחניות, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים ח, ג): **כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם**, דערפאר ווען א מענטש זעצט זיך צום טיש עסן, דארף ער זיך פירן אזוי ווי עס דארף צו זיין, און אכטונג געבן וואס ער עסט, אז אלעס זאל זיין אינגאנצן אויסגעאלטן און האבן גאר א היימישן קער. דער הייליגער רמב"ם זאגט (עין צפנת פענח פרשת יתרו דבור המתחיל ונראה דשמעתי ממורי; דגל מחנה אפרים פרשת עקב דבור המתחיל ומלתם את עולת לבבכם, בשם הפעל שם טוב זכותו; גן עליון): ווען א מענטש ווערט חלילה נכשל מיט מאכלות אסורות, ווערט זיין בלוט פארגרעפט און פארשמוצט רחמנא לצלן, אז עס איז אים שוין זייער שווער אריין צו נעמען אין זיך די אמונה.

אויף צפון זייט איז געווען די 'מנוחה', אזוי אויך דארף זיין ליכטיג אין יעדן שטוב; דאס הייסט, אז א מענטש זאל זיך הייליגן די צוויי אויגן, צוויי אויערן, צוויי נאז לעכער, מויל, וואס דאס זענען די זיבן לעכט וואס יעדע מענטש טראגט אויף זיך, און מען דארף דאס הייליגן און רייניגן עס זאל שיינען און לייכטן (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא), אזוי וועט זיין ליכטיג אין שטוב.

נאכדעם איז געווען די 'פיוז', וואס דאס איז געווען די ערשטע עבודה וואס דער כהן האט געדארפט טוהן ווען ער איז אריינגעקומען אין משכן און אין בית המקדש, ער האט זיך געמוזט אפנוואשן די הענט מיט די פוס ביים 'פיוז', וואס דער פיוז איז געמאכט געווארן פון די שפיגלעך וואס די פרויען האבן געברענגט פארן משכן (שמות לח, ח), און משה רבינו האט

א אידישע שטוב

דאס קודם נישט געוואלט נעמען פון זיי, ביז דער אייבערשטער האט אים געזאגט: אין די זכות פון די שפיגלעך האבן זיך די אידישע טעכטער שיינ געמאכט, וואס דורכדעם האבן זיך אידישע קינדער געמערט אין מצרים, וואס אין דעם זכות זענען זיי ארויס פון מצרים, דערפאר איז דאס באלייבט ביי מיר מער פון אלעם (רש"י שם, בשם מנחומא, סימן ט). דאס דארף אויך זיין ביי יעדע אידישע שטוב, וויבאלד יעדע אידישע שטוב איז א משכן, און דער מאן איז דער כהן, וועגן דעם ווען דער מאן קומט אריין אין שטוב, דארף ער זיך די ערשטע זאך אפנוואשן די הענט און די פוס, וואס דאס ווייזט אז די 'הענט' זאלן נישט זיין קארג, און מען זאל נוצן די הענט צו העלפן די ווייב, און איר געבן וואס זי דארף. דאס ווארט 'ונתנו' [זיי זאלן געבן]. קען מען ליינען פון ביידע זייטן, דאס ווייזט אז ווען מען געט באקומט מען צוריק, אבער אז מען געט נישט איז נישט דא וואס צוריק צו באקומען.

דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו גגן עלינו זאגט (נועם אלימלך פרשת מקץ): מען זאל זייער אכטונג געבן נישט צו זיין א 'קמצן' - קארגער, וואס דאס איז זייער א שלעכטע מדה. ווייל אין שטוב דארף א מענטש זיין א 'פזרן', אזוי ווי חז"ל זאגן (חולין פד ע"ב): א מענטש זאל אייביג עסן ווייניגער וויפיל ער האט, און אנטוהן וויפיל ער האט, אבער פאר זיין ווייב און קינדער זאל ער געבן מער וויפיל ער האט.

אזוי אויך דארף מען אפנוואשן די 'פוס', נישט צו זיין פויל צו גיין ברענגען און קויפן וואס עס פעלט איר אויס, אזוי אויך דארף מען וויסן אז מען דארף מיט די 'פוס' גיין דאווענען דריי מאל א טאג: שחרית, מנחה, מעריב אין בית המדרש, און אז מען גייט ארבעטן, אדער מען איז אין כולל, דארף מען מיט די 'פוס' נאכדעם צוריק אהיימקומען אין שטוב, און נישט בלייבן רעדן מיט א חבר, ווייל עס איז נישט דא אזא זאך ווי א חבר, נאר די ווייב איז די חבר.

א אידישע שטוב

אזוי איז דאס אויף א לימוד בכלליות, פאר איינעם וואס איז עוסק אין די עבודה פון א כהן צו מאכן שלום בית, צו האבן די צוויי זאכן, וואס אויב נישט איז די גאנצע זאך א שקר, די ערשטע זאך: ער זאל זיך אפנוואשן די 'הענט'; דאס הייסט, מען זאל נישט אינזינען האבן קיין געלט, ווייל די מינוט מען מיינט געלט איז א שאד דארטן צו גיין, ווייל יענער וועט קיינמאל נישט מאכן קיין שלום בית, ער טוט דאך דאס פאר זיין פּרנסה, פארשטייט זיך אז ער וועט דאס אויסציען עס זאל נעמען כּאטשיג א יאר צוויי, ווייל יעדעס מאל ווען מען קומט צו אים מאכט ער געלט. די צווייטע זאך: ער זאל זיך אפנוואשן די 'פוס'; דאס הייסט, מען זאל נישט מיד ווערן, מען זאל נאכאמאל גיין און נאכאמאל גיין און טוהן וואס מען קען ווען עס האנדלט זיך צו מאכן שלום אין א אידישע שטוב.

נאכדעם דער 'מזבח', וואס אויף דעם האט מען מקריב געווען קרבנות, דאס לערנט אונז וואס חז"ל זאגן (גיטין ז ע"ב): כל המגרש אשתו ראשונה אפילו מזבח מוריד עליו דמעות, ווער עס 'גט' זיין ערשטע ווייב, לאזט אויף אים אפילו די מזבח טרערן; שטעלט זיך אנועק א שאלה, פארוואס וויינט פונקט דער מזבח און נישט די אנדערע כלים וואס זענען געווען אין בית המקדש? ! נאר די מזבח וויינט: מען האט שוין גענוג קרבנות מקריב געווען אויף מיר, איך דארף נישט נאך קרבנות! ווער זענען די קרבנות? די קינדער, ווייל אפילו לאמיר זאגן אז די מאן און ווייב האבן זיך טאקע אן עצה געגעבן און זיך גע'גט, אבער די קינדער בלייבן רחמנא לצלן לעבעדיגע יתומים, און זיי זענען נעבעך די קרבנות.

נאכדעם איז געווען די 'מזבח הזהב', וואס אויף דעם האט מען מקטיר געווען די 'קטורת', וואס דאס איז מען מקיים אז דער אייבערשטער העלפט און עס ווערט געבוירן א אינגעלע, מאכט מען א ברית, און עס שטייט (רמ"א, יורה דעה סימן רסה, סעיף יא): אז דער 'סנדק' איז אזוי ווי ער איז מקריב

א אידישע שטוב

'קטורת'. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כד): דורך 'שמחה' איז אזוי ווי ער איז מקטיר 'קטרת', און ער פארברענט אלע קליפות, און ער גייט ארויס פון גלות; דאס הייסט, אפילו א מענטש איז זייער זייער נידעריג, קען ער דורך שמחה זיך אויפהייבן ביז צו די העכסטע מדרגה.

ג.

אזוי ווי דער אייבערשטער האט געהאלפן אז מיר זענען זיך דא צוזאמגעקומען ביי א שבע ברכות, וואס א חתן האט ברוך השם חתונה געהאט און וועט אים-ירצה-השם אויפשטעלן א שיינע שטוב, אזוי וועט דער אייבערשטער העלפן אז איר וועט אלע אים-ירצה-השם חתונה האבן, נאר איך בעט אייך איר זאלט ענדיגן 'מסכת תענית' הונדערט און איין מאל, וועט דער אייבערשטער אונדאן רחמנות האבן אויף אייך. פארנוואס עפעס דווקא מסכת תענית? נאר אין אמת'ן אריין אז א מענטש איז נכשל געווארן מיט חטאות געוורים וואלט ער ווען געדארפט פאסטן אן א שיעור תעניתים (ענין שער ריח הקודש, תקין כז), אבער ווער האט דען כח צו פאסטן?! וועגן דעם איז די בעסטע זאך צו לערנען מסכת תענית, וואס יעדע 'סיום מסכת' איז חשוב'ער ווי טויזענטער תעניתים, כל שכן אז מען איז זוכה צו ענדיגן הונדערט און איין מאל מסכת תענית איז דאס א מורא'דיגער זכות.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן יט): אפילו די מענטשן וואס זענען דורך געפאלן מיט וואס זיי זענען דורכגעפאלן, און נאך יעצט זענען זיי פארזינקען און פארגרעפט אין זייערע שמוץ, און קענען נישט ארויס קריכן דערפון, אבער אויב וועלן זיי זיך פארנעמען צו לערנען יעדן טאג 'כף וכוף' - אזויפיל און אזויפיל, וועט דאס זיי ארויס נעמען פון 'שאול תחתית'. און עס איז מקובל ביי אונזערע לייט אז 'כף וכוף' גייט ארויף אויף

א אידישע שטוב

ח"י [אכטצן] פּרקים משניות. דער אר"י הקדוש זאגט (עיין בספר אור הנשר למהר"ם פאפאריש, עמוד התורה פרק טו): אכצן פּרקים משניות א טאג איז א סגולה צו הרגענען דעם יצר הרע. חז"ל זאגן (ויקרא רבה ז, ג): אין כל הגליות הללו מתפנסות אלא בזכות משניות, אין די זכות פון משניות וועט מען זוכה זיין צו די גאולה. אזוי אויף באטרעפט 'משנה' פונקט וויפיל 'פרנסה', און אז מען לערנט אסאך משניות האט מען פרנסה בשפע.

אזוי אויף אז א מענטש האט שכל און ער לערנט יעדן טאג חומש רש"י מיטן תרגום, [ער ווארט נישט ביי פרייטיג וואס דעמאלטס קען ער דאס נישט באווייזן, נאר ער הייבט שוין אן פון זונטאג (שלחן ערוך אורח חיים סימן רפה, סעיף ג)], איז ער זוכה מעביר סדרה צו זיין יעדע וואך. און דאס איז א סגולה פאר יראת שמים, אזוי ווי דער הייליגער בעלזער רב, רבי יששכר דוב זכותו יגן עלינו האט געזאגט: א טאג וואס מען לערנט חומש רש"י וועט מען נישט זינדיגן. נאכדעם דארף מען זעהן אויפצובויען א 'בית' וואס דאס גייט ארויף אז מען זאל לערנען יעדן טאג בבלי, ירושלמי, תוספתא, וואס דאס איז ראשי תיבות פי"ת, ווייל דורכדעם בויעט מען זיך אויף א שיינע הויז אויף די וועלט און אויף יענע וועלט, [נישט קיין חילוק וויפיל יארן דאס וועט נעמען]. אבער יעדע הויז דארף דאך האבן א שומר און א 'שטר' וואס זאל אכטונג געבן אויפן הויז, דאס גייט ארויף, אז מען זאל לערנען יעדן טאג: ר'מב"ם ט"ור שלחן ערוך וואס דאס איז די ראשי תיבות פון דאס ווארט שט"ר.

אינעם שטעטל ראדין וואו דער הייליגער חפץ חיים האט געוואוינט, איז געווען א איד א עושר וואס ער האט פארמאגט פיר גרויסע הייזער [פאלאצן], ווען ער איז אנוועק פון דער וועלט, איז מען אריין צום הייליגן חפץ חיים און אים פארציילט די נייעס אז דער עושר ר' אנשיל איז אנוועק, און ער האט איבערגעלאזט פיר פאלאצן. [פונקט יענע וואך איז אויף אנוועק

א אידישע שטוב

א איד אן אַרימאן ר' יום טוב, רופט זיך אן דער חפץ חיים זכותו יגן עלינו:
ר' יום טוב האט איבערגעלאזט די גאנצע וועלט! נישט נאר פיר פאלאצן!

דערפאר דארף זיך א מענטש מאכן אן אמת'ן חשבון אז נאר די פרקים
משניות און בלעטער גמרא וואס ער כאפט אריין יעדן טאג, דאס וועט
בלייבן פון אים.

דער פסוק זאגט (ישעיה נח, ח): והלך לפניך צדקך, די מצוות און מעשים
טובים וואס א מענטש טוט, דאס גייט פאר אים. אזוי ווי דער תנא זאגט
(אבות ו, י): אין מלוין לו לאדם לא כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות, אלא
תורה ומצוות ומעשים טובים בלבד.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן שוין אלע זוכה זיין צו גיין
קעגן משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

בעוה"ש"ת

קונטרס

מיר אידן אינאיינעם

ווי עס ווערט ערקלערט די שיינקייט ווען אידן האלטן
זיך צוזאמען און מען איז זיך מחזק אינאיינעם מיט גרויס
'שמחה', וואס דורכדעם וועט מען זוכה זיין צו די גאולה
שלימה בקרוב.

פארנעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוה"ר א"ש שליט"א

אצ"ל הכנסת ספר תורה וחנופת בית המדרש "היכל הקודש",
עם סעודת שבע ברכות, ד' תצוה תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענער ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונט, מורנו ורבינו

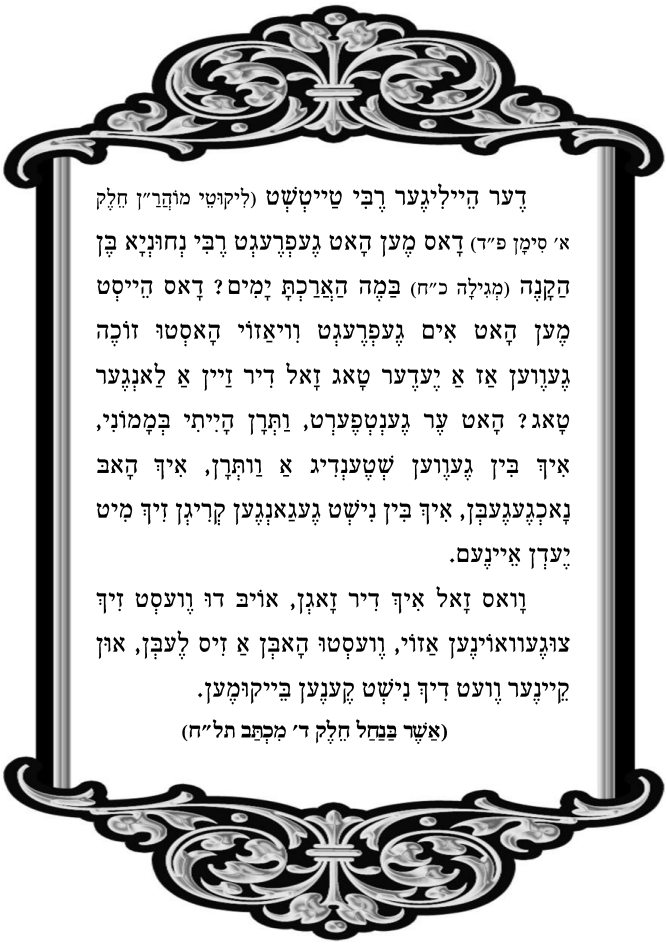
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו האון הקדוש, א וואונדערליכער ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - גמא יארק יצ"ו

דער הייליגער רבי טייטשט (ליקוטי מוהר"ן חלק
א' סימן פ"ד) דאס מען האט געפֿרעגט רבי נחוניא בן
הקנה (מגילה כ"ח) במה האַרְכַּת יָמִים? דאס הייסט
מען האט אים געפֿרעגט וויאזוי האסטו זוכה
געווען אז א יעדער טאג זאל דיר זיין א לאנגער
טאג? האט ער גענטפֿערט, ותרן הייתי בממוני,
איך בין געווען שטענדיג א וותרן, איך האב
נאכגעגעבן, איך בין נישט געגאנגען קריגן זיך מיט
יעדן איינעם.

וואס זאל איך דיר זאגן, אויב דו וועסט זיך
צוגעוואוינען אזוי, וועסטו האבן א זיס לעבן, און
קיינער וועט דיר נישט קענען בייקומען.
(אשר בנחל חלק ד' מכתב תל"ח)

מיר אידן אינאיינעם

א.

דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו גגן עלינו זאגט (עיין נועם אלימלך בהעלותך, דבור המתחיל: ויאמר משה): אז דער בורא פל עולמים טוט א נס פאר א מענטש זאל ער דערציילן די נס, און אין דעם זכות וועט ער זעהן נאך ניסים. דערפאר אז דער בורא פל עולמים האט מיט מיר געטוהן אזא מורא'דיגער נס, און מיר צוריק געגעבן די נשמה נאכדעם וואס עס איז שוין געווען 'ציאת נשמה', אזוי ווי דער דאקטער האט מיר געזאגט: דו ביסט איינס פון א מיליאן וואס האט באוויזן איבערצולעבן אזא שווערע הארץ אטאקע. מוז איך דאנקן דעם בורא פל עולמים אז איך בין דא.

מיר געפונען אז יעקב אבינו האט געזאגט פאר יוסף (בראשית מח, יא): ראה פניך לא פלתי - איך האב זיך נישט פארגעשטעלט אז איך וועל נאך זעהן דיין פנים, ביז דערנוייל האט מיר דער באשעפער געהאלפן אז איך זעה נאך דייע קינדער אויך. די זעלבע ווערטער זאג איך אויך, ווייל חז"ל זאגן (סנהדרין יט ע"ב): תלמידים ווערן אנגערופן קינדער. און פאר עלעך חידשים צוריק, 'חול המועד פסח', האב איך זיך נישט פארגעשטעלט אז איך וועל נאך בכלל זיין מיט מענטשן דא, און יעצט האט מיר דער באשעפער געהאלפן אז איך קען זיצן אין א שיינ בית המדרש, וואס טייערע יונגעלייט האבן אויפגעשטעלט.

מיר אידן אינאיינעם

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (לקוטי הלכות בית הפנסת, הלכה א; הלכה ד, אות ג): די טעם פארנוואס א שוהל ווערט אנגערופן 'בית הפנסת', ווייל וויבאלד מען דאווענט דארטן, קומען זיך דארט צאם אלע סארטן אידן, און פון דעם באשטייט דער מנין. אזוי ווי משה רבנו האט געזאגט (דברים כט, ט): **אתם נצבים היום כלכם וכו' כל איש ישראל וכו'.** אלע אידן אינאיינעם פונעם גרעסטן און דעם חשובסטן, ביזן האלץ האקער און דעם וואסער טרעגער, שטייען היינט פארן אייבערשטן. דאס זעלבע איז מיט א מנין אין א בית המדרש, אפילו מען זאל צאמנעמען ניין גרויסע צדיקים, תנאים אדער אמוראים, קען מען נישט זאגן קיין קדושה, ברכו, אבער די רגע אז מען ברענגט אריין א צענטן פון גאס, זאל ער זיין סיי ווער, קען מען שוין זאגן קדיש וכו'. זעהט מען פון דעם דאס גרויסקייט פון א בית המדרש, וואס דאס נעמט צוזאם יעדן, און אין דעם זכות וועט מען זוכה זיין צו די גאולה.

דאס געפונען מיר אין פסוק (בראשית מט א), **יעקב אבינו רופט צאם זיינע קינדער, און ער זאגט זיי: האספו ואגידה לכם וגו'.** זאגט רש"י: ער האט זיי געוואלט אויסזאגן דעם קיץ - ווען עס וועט זיין דער סוף פון גלות, אבער די שכינה האט זיך אפגעטוהן פון אים, האט ער זיי אנגעהויבן זאגן אנדערע זאכן. פֿרעגט דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה (לקוטי הלכות, אבידה ומציאה הלכה ג, אות יא; פריה ורביה הלכה ה, אות ד; תענית הלכה ד, אות יג): אויב אזוי פארנוואס שטייט עס אומזינסט אין די תורה?! נאר אין די ווערטער אליין האט ער זיי שוין מרמז געווען ווי אזוי מען וועט זוכה זיין צו די גאולה: **הקבצו ושמעו בני יעקב וגו'.** אויב אידן וועלן זיך צאמנעמען און הערן וואס דער טאטע און דער זיידע זאגן, און נישט אנוועק גיין פון די מסורה פון אונזערע עלטערן און אור-עלטערן, דורך דעם וועט זיין די גאולה, און מען וועט אויסגעלייזט ווערן.

מיר אידן אינאיינעם

דאס איז די גאנצע זאך פון א בית הפנסת וואו מען קומט זיך צאם, וואס אזוי דערהאלט מען זיך ביי אידישקייט. דערפאר זאגן חז"ל (ברכות ח ע"א): ווען רבי יוחנן האט געהערט אז עס איז דא אלטע אידן אין בבל, האט ער זיך זייער געוואונדערט, עס שטייט דאך אין די תורה (דברים יא, כא): למען ירבו מיכם וגו' - מען וועט לאנג לעבן על האדמה - נאר אין ארץ ישראל. און ווי אזוי קען זיין אז אין 'חויץ לארץ' לעבט מען לאנג? אבער ווען ער האט געהערט אז צופרי און ביינאכט קומט מען זיך צאם אין די בתי כנסיות ובתי מדרשות [שוהלן], האט ער געזאגט: דאס האט זיי געהאלפן אז זיי לעבן לאנג.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סא): וואו אידן קומען זיך צאם, אפילו אין חויץ לארץ, באקומט דארט די לופט, די קדושה פון ארץ ישראל, ווייל דורכדעם וואס מען דאווענט און מען לערנט דארט, ציהט מען אהין די שכינה, ממילא ווערט דארט ארץ ישראל. דער הייליגער 'צמח צדק' זכותו יגן עלינו, האט אמאל געזאגט פאר א חסיד וואס האט זייער געוואלט פארן אויף ארץ ישראל: מאך דא ארץ ישראל!

דער הייליגער סאטמארער רבי זכותו יגן עלינו, טייטשט מיט דעם (עין הגדה של פסח מהר"י ט"ב): דאס וואס מען זאגט אין די הגדה: השתא הכא יעצט וויבאלד מיר זענען נאך אין גלות, איז דא אין חויץ לארץ פארהאן די קדושה פון 'ארץ ישראל', נאר אז דער אייבערשטער וועט העלפן מען וועט זוכה זיין צו די אמת'ע גאולה, דעמאלטס: לשנה הבאה בארעא דישראל, וועט מען שוין זיין ממש אין ארץ ישראל.

דער הייליגער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו, האט נאכגעזאגט פון זיין רבי'ן דער 'אור שבועת המים' בעל-שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו: דארט וואו זען אידן קומען זיך צאם, און זיי זיצן באחדות

מיר אידן אינאיינעם

מיט איין מחשבה, אפילו זיי רעדן נישט גארנישט, האט דאס אזא מורא'דיגן כת, אז אפילו דער מלאך מיכאל וואס איז מלמד זכות אויף די אידן, קען אויף נישט צוקומען דארט, פון דעם גרויסן לעכטיגקייט וואס קומט ארויס פון דארט. כל שפן אז צען אידן קומען זיך צאם, און מען דאווענט צוזאמען, מען לערנט צוזאמען, און מען איז זיך מחזק אינאיינעם, איז אונדאזי אז מען איז דארט ממשיך די שכינה. אזוי ווי חז"ל זאגן (סנהדרין ל"ט ע"א): כל ביה עשרה שכנתא שריא.

ווען דער הייליגער רבי איז אנוועק געפארן פון די שטאט ברסלב אויף אומאן, כדי נסתלק צו ווערן דארטן, האט ער געהאלטן די האנט אויף די מזוזה, און זיך אנגערויפן פאר אונזערע לייט: אויב וועט איר זיך צאמקומען און זיך האלטן צוזאמען, וועט איר מיר נאך קענען ממשיך זיין צו אייך.

ברוך השם, מען האלט שוין היינט מער פון צוויי הונדערט יאר, פון הייליגן רבינו'ס פטירה, און עס בויטעט זיך אלץ נאך א בית המדרש און נאך א בית המדרש, וואס דורכדעם איז מען ממשיך דעם הייליגן רבין, ווייל אין א פלאץ וואו מען רעדט פונעם הייליגן רבין איז דער הייליגער רבי דארט.

מיט דעם קען מען טייטשן דעם פסוק (דברים לא, א): וילך משה, אפילו ווען משה איז אנוועק פון דער וועלט, דאך אבער: וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל, זיינע דיבורים איז געבליבן צווישן אידישע קינדער, ווייל אידן לערנען די הייליגע תורה פון משה רבינו.

ב.

דאס איז געווען די גאנצע גס פון פורים, נאכדעם וואס 'המן הרשע' [וואס שטאמט פון עמלק, אן אייניקל פון עשיו, וואס דער שר פון עשיו איז דער סמ"ך מ"ם] האט נאר געוואלט אפטיילן צווישן אידן, און ער האט

מיר אידן אינאיינעם

געזאגט (אסתר ג, ח): 'לשנו עם אחד מפור ומפורד - אידן זענען צוקריגט און צושפליטערט. וואס דאס איז דער גאנצער ארבעט פונעם סמ"ך מ"ם ימח שמו, עס זאל נישט זיין קיין אחרות צווישן אידן, וועגן דעם איז זיין נאמען סמ"ך מ"ם, ס'איז זעכציג, מ'איז פערציג, אז איינער זאל זיך האלטן מער פונעם אנדערן. און דער רשע האט געווארפן גורל, און עס איז אויסגעקומען אויף חודש אדר, ער האט דעמאלטס געוואלט חס ושלום בייקומען די אידן, האט דער אייבערשטער געזאגט (עין מגילה יג ע"ב): דו רשע! די אידן האבן שוין געברענגט זייערע שקלים נאך פאר דינע שקלים. ווייל מיט די 'מחצית השקל' וואס אידן ברענגן, ווייזן זיי, אז איין איד אליין איז נאר א האלבע זאך, און ער מוז האבן א צווייטן איד אויף (עין אלשיך הקדוש פרשת פי תשא), וואס דורכדעם מעקט מען אויס עמלק, וואס ער איז שטענדיג מקטרג און זאגט: אידן קענען זיך נישט פארגלייכן אינאיינעם, און זענען שטענדיג זעכציג אויף פערציג. וועגן דעם געבן מיר א מחצית השקל, צו ווייזן פונקט פארקערט, אידן האבן זיך יא ליב.

דער הייליגער בארדיטשובער רב זכותו יגן עלינו זאגט (קדושת לוי פרשת ויצא, דבור המתחיל וירא): דער אייבערשטער געט שטענדיג א שפע פון אלעס גוטס פאר יעדן איד, (ועיזו גם ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לו), נאר מיר קענען עס נישט מקבל זיין, ווייל אידן קומען זיך נישט צאם, וועגן דעם איז דא א שטיין וואס פארשטאפט די ברוינעם וואס פליסט פון דארט 'שפע ברכה והצלחה', אבער ווען אידן קומען זיך צאם, ווערט א מורא דיגער שמחה, און מען קען אנטרינקען אידישע קינדער מיט אלע גוטע השפעות.

צדיקים זאגן: ווען צוויי אידן קומען זיך צאם, קומט ארויס דעם אייבערשטענס נאמען: 'י', [וואס איין 'י' ווייזט אויף די ערשטע אות פונעם שם 'ה-ו-ה', דער צווייטער 'י' ווייזט אויף די לעצטער אות פונעם שם 'א-

מיר אידן אינאיינעם

ד-ג-]. דאס איז די מעלה אז מען איז מחנך ברוך השם נאך א בית המדרש לתפארת ולתהלה.

ג.

דאס איז אויף דער ענגן וואס מען זעהט ביים שרייבן א ספר תורה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן צא): א סגולה צו 'התמדה' - מען זאל זוכה זיין צו לערנען פלייסיג די הייליגע תורה איז, מען זאל נישט רעדן אויף קיין שום איד, ווייל עס איז דא אין די תורה זעקס הונדערט טויזענט אותיות, אקעגן די זעקס הונדערט טויזענט נשמות וואס עס איז דא ביי אידן, קומט אויס, אויב מען רעדט חס ושלום אויף א איד, מאכט מען מיט דעם פסול די ספר תורה, ווייל עס פעלט שוין איין אות, פון דעם איד אויף וועם מען האט גערעדט, און די תורה איז צוגעגליכן צו א פלה, און אויב מען טרעפט עפעס א פעלער אין די פלה איז שוין די ליבשאפט נישט אזוי שטארק, די זעלבע זאך אז מען רעדט אקעגן א איד, און עס איז דא א פעלער אין די תורה, פארשטייט זיך אליין אז מען האט שוין נישט אזוי ליב צו לערנען די תורה.

פשוט קען מען דאס אויף פארשטיין, ווייל אז מען רעדט נישט אויף קיינעם האט מען צייט צו לערנען, און מען איז נישט פאנומען צו בארעך אן אנדערן.

עס איז דא א הלכה ביי א ספר תורה (אורח חיים סימן ל"ב, סעיף ד. פרי מגדים פתיחה להלכות קריאת התורה): אז די אותיות דארפן זיין 'מוקף גוילי' - ארומגענומען מיט פארמעט פון אלע זייטן, און איין אות טאר נישט אנריירן דעם אנדערן אות, און טאמער רירט עס נא אן איז עס פסול. פון דעם קען מען זיך ארויס לערנען, אז איין איד טאר זיך נישט מבליבל זיין פון א

מיר אידן אינאיינעם

צווייטן, נאר זענער מענטש דארף וויסן, אז אין אים איז תלוי אלע עולמות
און אלע תיקונים (ע"י לקוטי הלכות, נזקי שכנים, הלכה א; ובהלכה ה).

ד.

דאס געפונען מיר אין די וואכעדיגע סדרה (שמות כח, כט), אז אהרן הכהן
וואס ער איז געווען דער מקור פון אהבה און שלום, האט אנגעטוהן אויף
זיין הארץ די חושן, וואס האט געהאט צוועלעף שטיינער פון אלע קאלירן,
אקעגן אלע צוועלעף שבטים, וואס דאס איז גאנץ פלל ישראל, און דאס
האט ער שטענדיג געטראגן ביים הארץ, ווייל עס איז אים געגאנגען אין
לעבן, אז עס זאל שלום צווישן אידן, און מען זאל האבן שלום בית, אזוי
ווי חז"ל זאגן (אבות דרבי נתן פרק יב, אות ד): עס זענען געווען צענדליגער
טויזענטער קינדערלעך וואס האבן געהייסן 'אהרן', נאך אהרן הכהן, ווייל
ער האט שלום געמאכט צווישן פארפעלקער וואס האבן זיך געהאלטן ביים
צושיידן רחמנא לצלן, און אהרן האט זיך אריינגעלייגט מיט אלע כוחות
עס זאל זיין דארט שלום, ממילא נאכדעם ווען דער אייבערשטער האט
געהאלפן, זיי זענען נפקד געווארן און געהאט א קינד, האט מען א נאמען
געגעבן נאך אהרן. [פון דא איז דער מקור אז מען געט א נאמען פון א רבי'ן
אפילו ווען ער לעבט נאך (וע"י מסכת שבת קל"ד ע"א)].

נאכדעם געפונען מיר (שם כח, ט"ב) אז אהרן הכהן האט געהאט אויף
ביידע אקסלען דימאנד שטיינער, אין דעם שטיין פון איין אקסעל איז
געווען אריינגעקריצט די נעמען פון זעקס שבטים, און אויף די אנדערע
אקסעל די נעמען פון די איבעריגע זעקס שבטים. דארף מען פארשטיין אז
ער האט שוין געהאט אינעם חושן, וואס איז געליגן אויפן הארץ, אלע
צוועלעף שבטים, פארן וואס האט ער נאך געדארפט האבן זייערע נעמען

מיר אידן אינאיינעם

אויף אויף די אקסלען? ! נאכמער איז שווער, פארוואס דא האט מען שוין אפגעטיילט זעקס אויף איין אקסל, און זעקס אויף די אנדערע אקסל? !

נאר ווי באקאנט איז שטענדיג דא ביי יעדע זאך זימן און שמאל - די וואס ציהען צו רעכטס, און די וואס ציהען צו לינקס, וואס די צוויי פארטראגן זיך נישט, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה מ"ז ע"א): שמאל דוחה וזימן מקרבת. אבער דער צדיק וואס איז אזוי ווי א כהן מוז דאך יעדן האבן, און ער טראגט אלע אידן אינאיינעם אויף זיין הארץ, דערפאר האט אהרן הכהן געמוזט טראגן זעקס אויף די רעכטע אקסל, און זעקס אויף די לינקע אקסל, ווייל דער צדיק דארף יעדן שלעפן אויף זיין וועג.

און אזוי וועט אויף זיין ביי די גאולה שלימה בקרוב, ווען 'אברהם אבינו' וועט אהיים רופן זיין זוהן ושמעאל, אז ער זאל זיך שוין אפלאזן פון זיינע נארישקייטן און גלויבונגען, אזוי אויף 'יצחק' וועט צוריק אהיים רופן עשיו, וועט 'יעקב אבינו' האבן די שווערסטע עבודה צאמצונעמען די אלע צוועלעף שטיינער און דאס מאכן פאר איין שטיין, דאס הייסט, צאם צונעמען כלל ישראל און אלע צוועלעף נסתחות התפלה, און דאס מאכן פאר איינס, דאס איז די שווערסטע זאך, [ברוך השם, ביי מיר דאווענען אלע סארטן אידן מיט אלע סארטן נסתחות אין איין בית המדרש], און 'דוד המלך' וועט אינגאנצן אויסמעקן דעם עמלק. און דאס זאגן מיר יעדן טאג ביים דאווענען: לתקן עולם במלכות שדי וכו' להפנות אליך כל רשעי ארץ וכו'. מיר בעטן דעם באשעפער: יעדער זאל שוין אנוועקווארפן זיינע שטותים און נארישקייטן און אנערקענען דעם בורא כל עולמים. חוץ עמלק וואס ער איז איין שטיק שלעכטס וועט מוזן אינגאנצן אפגעשניטן ווערן.

דאס האט אסתר המלכה [וואס דאס גייט ארויף אויף די שכינה], גע'טענה'ט צו מרדכי הצדיק (אסתר ד, טז): לך בנוס את כל היהודים, ער זאל

מיר אידן אינאיינעם

צאמנעמען אלע אידן. דורךדעם וואס ער וועט אזוי אריינברענגן די אמונה אינעם אייבערשטן, ממילא אז יעדער וויל נאר דעם בורא פל עולמים, איז שוין דא פלאץ פאר יעדן איינעם.

און אזוי וועט זיין אין בית המקדש: עס וועט זיין אזא 'השראת השכינה' אז מען וועט פארגעסן פון אלע זייטיגע זאכן, ממילא וועט יעדער קענען זיין דארט, מען וועט שוין פארגעסן: איך בין אזא חסיד! איך בין א ליטווישער! א ספרדי'שער! וכו', אזוי ווי דער משנה זאגט (אבות ה, ה): מעולם לא אמר אדם צר לי המקום שאלין בירושלים. ווייל וויבאלד מען וועט דארט שפירן אזוי אפען די שכינה, וועט שוין זיין גענוג פלאץ פאר יעדן סארט איד, אזוי ווי דער משנה זאגט אויך (שם): עומדים צפופים ומשתחוים רוחים.

ה.

דאס איז אויך דער ענין פון א שבע ברכות וואס מיר האבן יעצט ברוך השם, ווייל דער תכלית פון חתונה האבן איז, אז מען זאל לעבן צוזאמען, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית ב, כד): על כן יעזב איש את אביו ואמו ודבק באשתו והיה לבשר אחד. וואס לכאורה איז שווער, עס איז דאך דא א 'מצות עשה' (שמות כ, יב): כבוד את אביך ואת אמך - א מענטש דארף מכבד זיין, זיין טאטע און מאמע; וואס די מצוה גייט אן אגאנץ לעבן, אפילו נאך די חתונה, און ווי אזוי זאגט די תורה דא אז מען זאל אפלאזן די טאטע מאמע און זיך באהעפטן צו די ווייב?!

נאר דער פשט איז, וויבאלד די טאטע מאמע האבן זיך געפלאגט מיט די קינדער זייט זיי זענען געבוירן געווארן, ביז נאך אסאך מיה און פלאג פון אלע יארן האבן זיי ענדליך דערלעבט חתונה צו מאכן די קינדער, ווילן טאטע מאמע יעצט זעהן אביסל נחת פון זיי, דערפאר אוודאי טאר מען

מיר אידן אינאיינעם

נישט אפלאזן די עלטערן, נאר מען דארף זיי זייער מכבד זיין, און יעדן טאג אנרופן, אפילו צו רעדן נאר איין ווארט: טאטע וואס מאכסטו? מאמע וואס מאכסטו? [א אינגערמאן קען רעדן אויף זיין סעלפאון מיט א חבר שטותים מיט נארישקייטן שעה'ן לאנג, און מיט די טאטע מאמע פארגעסט ער אינגאנצן צו רעדן, כאטש איינמאל א טאג], אבער די תורה וויל אונז לערנען מיט דעם אן עצה, אז אויב עס גייט עפעס נישט גוט אין שטוב, וואס דאס קען זיך אפט מאכן, בפרט אין אנהייב נאך די חתונה, זאל מען קיינמאל נישט אריינמישן די עלטערן, נאר ענדערש זיך אליינס צווישן זיך אויסגלייכן, און אז מען קען נישט אליינס זאל מען גיין צו א גרויסער צדיק, [וואס האט נישט קיין שום אינטערעסע, נאר צו מאכן שלום בית], וואס ער וועט אויסלערנען ווי אזוי מען דארף פירן א שטוב, און אז מען דארף זיין א ות'רן וכו', און אזוי וועט ער אריינברענגען די שכונה אין שטוב און עס וועט זיין דארט שלום בית.

ו.

דאס איז אויף די גרויסקייט פון יום טוב פורים וואס דאס איז דער גרעסטער יום טוב, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש משלי ט, ב): **כָּל הַמוֹעֲדִים יְהִי בְטוֹלֵן וַיְמִי הַפּוֹרִים לֹא יְהִי נְבֻטְלִים לְעוֹלָם** - אלע ימים טובים וועלן בטל ווערן, אויסער דער יום טוב פורים וועט קיינמאל נישט בטל ווערן; איז באוואוסט די קשא, מיר ווייסן דאך אז די תורה וועט נישט געטוישט ווערן אפילו איין טראפ, אויב אזוי וואס הייסט אז עס וועט בטל ווערן אלע ימים טובים? !

נאר פורים קומט אראפ אזא מין אפענע לעכטיגקייט און אזא מין שמחה, ביז עס גייט ארויס פון אלע גרעניצן (עין פרי עץ חיים, שער הפורים, פרק ה), אזוי ווי מען זעהט אז א מענטש שעמט זיך גארנישט צו טאנצן וואו ער

מיר אידן אינאיינעם

געפונט זיך נאר, וועגן דעם וועט די לעכטיגקייט און שמחה פון אלע ימים טובים, בטל ווערן צו די פרייליכקייט פון די יום טוב פורים. און אויף האט מען פורים נאכאמאל מקבל געווען די תורה פון דאסניי, פון גרויס ליבשאפט צום אייבערשטן, וועגן דעם קען מען פורים פועל'ן מורא'דיגע זאכן.

אין די צייט ווען דער הייליגער רבי אלעזר רוקח, בעל 'מעשה רוקח' זכותו יגן עלינו, האט געוואוינט אין אמסטערדאם [האלאנד], האבן די וויסענשאפטלער און פארשערס געזאגט: זיי זעהען אז די גאנצע לאנד איז אין א סכנה, ווייל עס איז דא ביליאנען ביליאנען ווערעם אין דער ערד, [מען האט דאס געקענט זעהן מיט א פארגרעסערונג גלאז], וואס דאס וועט פארניכטן די גאנצע ערד, און די גאנצע לאנד וועט איינפאלן, וויבאלד עס איז אויף א אינזל אינמיטן וואסער, און זיי האבן שוין פרובירט אלע עצות אבער עס האט גארנישט געהאלפן. דער האלאנדישער קיסר האט איינגעזעהן אז עס איז דא אין אמסטערדאם א גרויסער צדיק, דער הייליגער רבי אלעזר רוקח זכותו יגן עלינו, האט ער זיך געוואנדן צו אים, אבער ער האט אים עטליכע מאל אפגעשטופט און געזאגט: נישט יעצט. ענדליך האט ער אנגעגעבן פארן קיסר א געוויסן טאג [וואס איז אויסגעפאלן ביי די אידן דעם יום טוב פורים], וואס דעמאלטס וועט ער דאס אויספועל'ן ביים בורא כל עולמים.

דער קיסר איז געווען מורא'דיג נייגעריג וואס דער צדיק גייט טוהן אין דעם טאג, [ווייל אפילו די גוים האבן געהאט דעמאלטס 'אמונת חכמים'], האבן זיי געזעהן ווי ער האט צאמגענומען אסאך אידן, און געמאכט א גרויסע סעודה וואו מען האט געגעסן און געטרינקען און געזינגען און געטאנצן מיט זאזא מורא'דיגע שמחה אז דער קיסר האט נישט געקענט צו זיך קומען צוקוקענדיג דעם בילד, און בשעת די מורא'דיגע טעניץ און

מיר אידן אינאיינעם

שמחה איז געווארן שטערקער און שטערקער, באמערקן זיי צו זייער גרויס וואונדער ווי עס גייען ארויס אן א צאל ווערעם פון דער ערד, און זיי גייען גלייך אין ים אריין. און אזוי איז מען ניצול געווארן פון די סכנה.

נאכדעם האט דער קיסר געלאזט אויסגיסן א מטבע מיט די צורה פונעם הייליגן 'מעשה רוקח' זכותו יגן עלינו, לכבוד דעם גרויסן נס וואס ער האט געטוהן מיטן גאנצן לאנד, [די מטבע איז נאך דא, אין די גאר אלטע ביבלאטעקן (ועיין שו"ת שאילת יעב"ץ סימן קע, אודות זה)], זעהט מען אז פורים איז א טאג פון ניסים, ווייל ווען אידן טאנצן און פרייען זיך, זעהט מען אפענע ניסים.

דער הייליגער רבי מרדכי'לע נאדבורנער זכותו יגן עלינו, האט געזאגט אויף דער עלטער: ווען איך וואלט געוואוסט אין די יונגע יארן וואס מען קען אויפטוהן פורים נאר פון פרייליך מאכן נאך א איד, וואלט איך אנוועק געלייגט אלע מיניע עבודות פון דעם טאג, און נאר משמח געווען אידן.

עס איז געווען א איד פון אונזערע לייט ער האט געוואוינט אין א דערפל לעבן די שטאט טעפליק, ער פלעגט אלץ קומען צו רבי מאיר פון טעפליק זכותו יגן עלינו וואס ער האט אים מקרב געווען צום הייליגן רבי'ן.

דער איד האט געבען געהאט אן עלטערע פארזעסענעם טאכטער אין שטוב, [אמאל אז מען האט נישט געהאט גענוג געלט פאר נדן, איז געווען זייער ביטער], ווען עס איז געקומען פורים נאכמיטאג און מען איז זיך צאמגעקומען אין בית המדרש צו א סעודה לכבוד פורים, און אלע אנשי שלומינו האבן געטאנצן און זיך געפריידט, באמערקט רבי מאיר ווי דער איד זיצט אין דער זייט אינגאנצן צובראכן און טאנצט נישט מיט, כאפט ער אים אן און ער שלעפט אים אריין מיט געוואלד אינעם רינג, [אזוי ווי דער סדר איז אז איינער איז פרייליך און טאנצט קען ער נישט זעהן ווי א איד

מיר אידן אינאיינעם

זיצט אין דער זייט צובראכן, רופט זיך דער איד אן: ןואס זאל איך טוהן!
איך האב דאך א 'צבניה' אויפן קאפ! ענטפערט אים רבי מאיר: און אז עס
איז דיר אזוי שלעכט, האסטו דיר געטראפן אן עצה צו זיין צובראכן און
מרה שחורה'דיג? ! אונז האט דער הייליגער רבי געלערנט, אז עס איז שוין
זייער שלעכט, שרייט מען אט אזוי (תהלים כה, יז): צרות לבבי הרחיבו,
ממצוקותי הוציאני! און אזוי כאפט ער אים אן מיט געוואלד, און ער הייבט
זיך אן צו דרייען און טאנצן מיט אים, און יעדע מאל שרייט ער: אז עס איז
שוין זייער שלעכט שרייט מען אט אזוי: צרות לבבי הרחיבו, ממצוקותי
הוציאני! און דער איד שרייט נאך אים מיט, מיט אלע כוחות דעם פסוק.

א קורצע צייט נאך פורים, איז איינער פון אנשי שלומינו דורך געפארן
דעם דערפל און ער האט שוין געמוזט בלייבן דארט אויף שבת, און ער איז
איינגעשטאנען ביי דעם איד, און די טאכטער האט אריינגעברענגט די עסן
און אים באדינט, פרגעט אים דער גאסט: ווער איז דאס מיידל? זאגט ער:
דאס איז מייין עלטסטע טאכטער, זאגט יענער: איך האב אויך אן עלטערער
זוהן, אפער זענען מיר זיך משה? בקיצור, דער אייבערשטער האט
געהאלפן אז עס איז ברוך השם גלייך געווארן דער שידוך.

זעהט מען פון דעם וואס שמחת פורים קען ברענגען ווען מען האלט זיך
צוזאמען, און מען איז זיך אינאיינעם משמח.

חז"ל זאגן (מגילה כ"ט ע"א): היינטיגע צייטן זענען אלע שוהלן און בתי
מדרשים א מקדש מעט. אזוי אויך זאגן חז"ל (שם): אלע בתי כנסיות און
בתי מדרשות וועלן ארויף גיין אויף ארץ ישראל. קומט אויס אז יעצט איז
דא דער בית המקדש. און דער תכלית איז אז אידן זאלן זיך האלטן
צוזאמען, דערפאר אז עס ווערט נתרבה בתי כנסיות און בתי מדרשות איז
עס א מורא'דיגער זכות. ברוך השם, אכשר דרא, היינט איז שוין דא אויך

מיר אידן אינאיינעם

יעדער גאס עטליכער בתי מדרשים און מקנאות, אויך איז שוין דא מנגינים
פון ותיקין ביז גאר שפעט ביינאכט.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל שוין זוכה זיין צוזאמען מקבל
צו זיין פני משיח צדקינו מיט די גרעסטע שמחה, און מען זאל שוין זעהן
בהתגלות השכינה, וכבבנן בית המקדש במהרה בימינו אמן.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~

בעזה"ש"ת

קונטרס

האלט זיך שטארק

ווי עס ווערט ערקלערט אז דער עיקר גרויסקייט און שיינקייט פון א איד איז, ווען ער דערהאלט זיך ביים אייבערשטן, ווען עס גייט איבער אויף אים שוועריקייטן רחמנא ד'צלו.

פארנעלערנט דורך

פבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א

ד"ר ששי תצנה תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי, דער פאהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדוננו, מורינו ורבינו

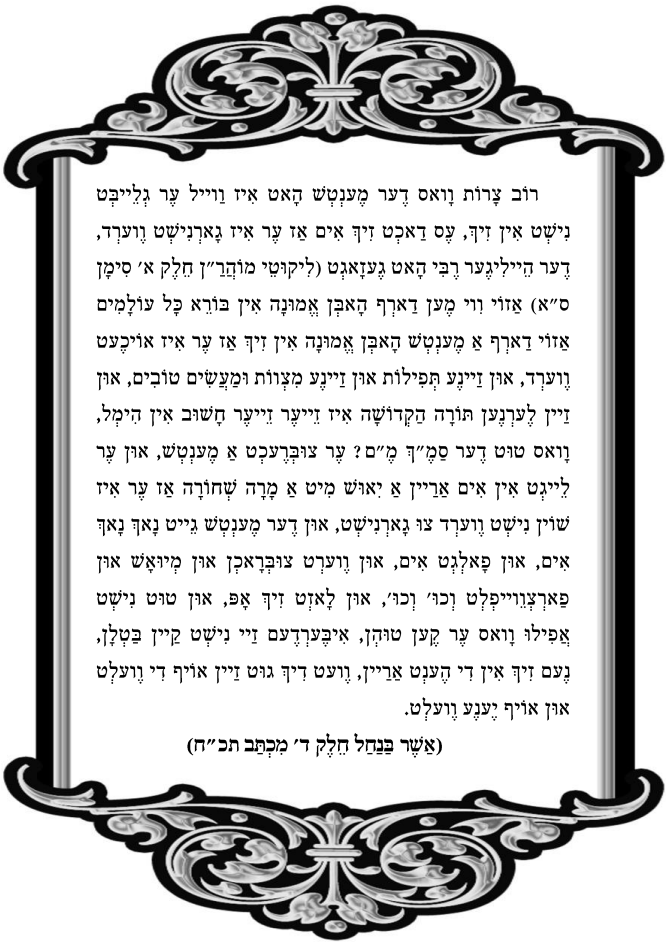
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהיילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעשלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסיד'י ברסלב - נח אריק יצ"ו

רוב צרות וואס דער מענטש האט איז ווייל ער גלייבט
נישט אין זיך, עס דאכט זיך אים אז ער איז גארנישט ווערד,
דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן
ס"א) אזוי ווי מען דארף האבן אמונה אין בורא כל עולמים
אזוי דארף א מענטש האבן אמונה אין זיך אז ער איז אויכעט
ווערד, און זיינע תפילות און זיינע מצוות ומעשים טובים, און
זיין לערנען תורה הקדושה איז זייער זייער חשוב אין הימל,
וואס טוט דער סמ"ך מ"ם? ער צוברעכט א מענטש, און ער
לייגט אין אים אריין א יאוש מיט א מרה שחורה אז ער איז
שוין נישט ווערד צו גארנישט, און דער מענטש גייט נאך נאך
אים, און פאלגט אים, און ווערט צובראכן און מיואש און
פארצווייפלט וכו' וכו', און לאזט זיך אפ, און טוט נישט
אפילו וואס ער קען טוהן, איבערדעם זיי נישט קיין בטלן,
נעם זיך אין די הענט אריין, וועט דיך גוט זיין אויף די וועלט
און אויף יענע וועלט.

(אשר בנחל חלק ד' מכתב תכ"ח)

האלט זיך שטארק

א.

אין די וואכעדיגע סדרה (פרשת תצוה) געפונען מיר, אז דער באשעפער האט געגעבן א מצוה מען זאל אנציינדן די 'מנורה' מיט "שמן זית זך" – לויטערע איילבירטן אויל. ווי אזוי האט מען דאס געמאכט? 'כתית למאור', מען האט עס גוט צושטויסן, אזוי איז ארויסגעקומען קלארע ריינע אויל, אז עס האט גוט געלאכטן.

דאס איז א לימוד פאר יעדן מענטש, וואס זיין נשמה איז א חלק אלקי ממעל' – א שטיק באשעפער כביכול, נאר דער באשעפער לייגט דאס אריין אין א גוף וואס עס קומט אראפ דורך די טאטע און מאמע (גדה ל"א, ע"א), און זיין גאנצע חיות איז פון די נשמה, און עס איז זייער שווער פאר א מענטש צו פארשטיין, ווי אזוי קען זיין אז רוחניות איז אריינגעלייגט אין די גשמיות? און וועגן דעם איז אים אויף שווער צו פארשטיין, וואס הייסט א העכערע סארט מענטש? ווייל מיט וואס איז ער העכער פון אן אנדערן?!

נאר עס שטייט אין זהר הקדוש (משפטים, דף עד ע"ב): ווען א קינד ווערט געבוירן געט מען אים א 'נפש', איז ער מער זוכה, געט מען אים שוין א 'רוח', איז ער נאכמער זוכה, געט מען אים שוין צו א 'נשמה', ביז מען געט אים 'חיה' און 'יחידה' – אז ער וויל שוין נאר דעם באשעפער; און דאס

האלט זיך שטארק

אלעס איז נאך ביי נפש אליינס, און אזוי גייט דאס נאכדעם ווייטער, העכער און העכער וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא): אויבן אויפן ים זעהט מען אז די וואסער איז גלייך, אבער אז מען גייט אריין אינעם וואסער, זעהט מען, אז אנפאנג איז נאך נידעריג, אביסל ווייטער איז שוין טיפער, און אזוי ווערט די ים אלץ טיפער און טיפער, ביז אינמיטן דער ים איז די וואסער טיף ביזן תהום, דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק (ישעיה יא, ט): ומלאה הארץ דעה את הנו"ה פמים לים מכסים - ווען דער אייבערשטער וועט העלפן עס וועט זיין די גאולה, וועט שוין יעדער וויסן פונעם אייבערשטן, אבער דאס וועט זיין אזוי ווי די וואסער, וואס פון אויבן איז דאס גלייך, אבער אין די טיפעניש איז דא א גרויסער חילוק. אזוי אויף וועט יעדער דעמאלטס וויסן אז עס איז דא א באשעפער, אפילו להבדיל די גוים, אבער די טיפקייט פונעם שכל וויפיל יעדער וועט משיג זיין, אין דעם וועט זיין א גרויסער חילוק.

קומט אויס, אונדאי בכלליות האט יעדער איד אמונה, אבער דאך כאפט א חילוק צווישן איינער אינעם צווייטן, ווייל אז איינער הארעוועט מער, פארשטייט ער מער. אזוי ווי בגשמיות כאפט א גרויסער חילוק פון איינער וואס האט זיך קוים נעכטן געלערנט א פאך, צו איינער וואס טוט דאס שוין פופציג יאר, וואס ער קען דאס שוין טוהן מיט פארמאכטע אויגן, איז דאך אונדאי און אונדאי ברוחניות א גרויסער חילוק פון איינער וואס הייבט קוים אן צו הארעווען, און ווי נאר עס הייבט אים אן איבערצוגיין, מען איז אים מבזה, אדער ער וויל זיין אן ערליכער איד און עס גייט אים נישט, טראכט ער שוין: מען דארף מיר נישט האבן, און ער לאזט שוין אלעס אפ, צו איינער וואס מען פראבירט אים גוט גוט אויס, און ער דערהאלט זיך און ער גייט ווייטער, ער כאפט פעטש וכו', און דאך דערהאלט ער זיך. אזוי ווי

האלט זיך שטארק

דער הייליגער רבי האט געזאגט (עײן קיצור ליקוטי מוהר״ן סימן ו): ״דער עיקר איז, 'שקורין' דער האלטן זיך״.

דער הייליגער רבי האט אמאל דערציילט א מעשה (פוכבי אור מעשיות ומשלים, סימן ב): עס איז געווען א ארימער מענטש, וואס האט זיך געשפייזט דורכדעם וואס ער האט געגראבן ליים און דאס פארקויפט, איינמאל אינמיטן גראבן האט ער געזעהן א שטיקל גלאז וואס שיינט, האט ער זיך געפריידט דערצו, און ער גייט מיט דעם צו א סטאר, זאגט אים יענער: דו ווייסט וואס דו האסט? דאס איז דאך א דיימאנד! און ער שיקט אים צו א סטאר וואס פארקויפט צירונגען מיט דיימאנטן, גייט ער דארט אריין, זאגט אים דער געשעפטס מאן: דו האסט א פארמעגן וואס די גאנצע שטעטל האט נישט אזויפיל געלט וויפיל דער דיימאנד איז ווערד, דערפאר זאלסטו גיין אין שטאט אריין דארטן וועסטו טרעפן מענטשן וואס האנדלען מיט דיימאנטן, וועלן זיי דיר דאס קענען באצאלן.

אבער ער האט נישט געהאט קיין געלט אפילו פארן וועג, איז ער געגאנגען צופיס, ביז ער איז אָנגעקומען אין א גרויסע שטאט, זאגט אים דארט איינער פון די דיימאנט סוחרים: דו האסט אזא פארמעגן אז נאר ביי די קעניגליכער שטאט אליין קען מען דיר באצאלן דערפאר, און דער מלך קען עס אפקויפן. האט ער געדארפט נעמען א שיה, אבער ער האט נישט געהאט קיין געלט דערפאר, [קוים וואס ער האט געהאט אביסל געהעריגע וועש זיך אַנצוטהון, אבער מיט א רצון קען מען אלעס איבערקומען], איז ער געגאנגען צום שיה בארטן, און ער זאגט: איך וויל רעדן מיטן קאפיטאן. און ער ווייזט אים די דיימאנד וואס ער האט, פארשטייט זיך ווען דער קאפיטאן האט געזעהן וואספארא עושר ער איז, האט ער אים געגעבן אן עקסטערן צימער אין די ערשטע קלאס, מיט א משרת וואס זאל אים באדינען אויפן וועג.

האלט זיך שטארק

יעדן טאג פֿלעגט דער קאפיטאן קומען מיט אים שמועסן, ער איז דאך אזא מעכטיגער עושר, און ער האט טאקע געהאט אין זיך א שטארקייט אז ער האט געקענט מיטשפילן 'מעשה עושר', [כאטשיג ער האט נאך קיינמאל נישט טועם געווען וואס הייסט אן עושר], און בשעת'ן עסן פֿלעגט ער האלטן די דיימאנד אויפן טיש, כּדי ער זאל זיין פֿריילעך און ער זאל האבן א גוטן אפּעטיט.

איינמאל נאכן עסן האט אים געכאפט די שלאף, און עס קומט אריין דער אפּרייניגער, און ער נעמט די טישטוף מיט אלע שמוץ און ברעקלעך, און שאקעלט עס אריין צוזאמען מיטן דיימאנד אין ים אריין! ווען ער וועקט זיך אויף און ער זעהט וואס דא האט פּאסירט, האט ער זיך זייער דערשראקן: אז דער קאפיטאן וועט געוואר ווערן אז איך בין א פּשוטער שנאָרער און איך האב בכלל נישט קיין געלט, וועט ער מיר גלייך אריינװארפן אין ים אריין. אָבער "ער האט זיך געשטארקט, און זיך געמאכט ווי עס וואלט גארנישט פּאסירט", און ער האט ווייטער גערעדט מיט דעם זעלבן ברייטקייט אזוי ווי פּארדעם.

ווען דער שיף האט שוין געהאלטן נאנט ביים אַנגעקומען צום באַרטן, קומט דער קאפיטאן צו אים צו, און ער זאגט אים: הער זיך איין! איך פיר דא אסאך זעק מיט ווייץ, און איך האב מורא עס זאל זיין אויף מיין נאמען, ווייל מען וועט זאגן אז איך האב עס גע'גנב'עט, [ער טאר נישט טראגן אזויפיל אייגענע סחורה], און וויבאלד איך זעה אז דו ביסט אן אָרענטליכער גביר, שרייב איך אלעס אריבער אויף דיין נאמען, און נאכדעם וואס מען וועט אריבערגיין דעם וואך גרעניץ, און מען וועט שוין זיין אין שטאט, וועסטו מיר עס צוריק איבערשרייבן. און ער האט מסכים געווען.

האלט זיך שטארק

ווי נאר מען איז אָנגעקומען, האט דער קאפיטאן גע'פג'רט, פארשטייט זיך דער איד האט פארקויפט די גאנצע סחורה, און ער איז געווארן אַ מורא'דיגער עושר. האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט נאך די מעשה: "די דיימאנד איז 'נישט' געווען זיינס, ווייל ער האט עס פארלוירן! די ווייץ איז 'א' געווען זיינס, ווייל עס איז געבליבן ביי אים! און פארנוואס איז ער געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט זיך דערהאלטן".

און דאס האט דער הייליגער רבי געזאגט אויף זיך, פארנוואס איז ער געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט זיך דערהאלטן. ווייל אויף די וועלט מוז מען זיך דערהאלטן, און אויב עס איז אויף איינעם נגזר געווארן אז ער דארף דורכגיין צרות און יסורים, בזיונות און שפיכת דמים, מען זאל רעדן אויף אים אלע שלעכטס, וועט גארנישט ניצן און ער וועט דאס מוזן דורכגיין.

דער זהר הקדוש (בראשית דף כח ע"א), לייגט צו איין ווארט אויפן פסוק (בראשית ב, כ): **וּלְאָדָם לֹא מִצָּא עֶזְרוֹ, [כְּלֵהוּ] כְּנָגְדוֹ** - דער אייבערשטער האט נישט געטראפן פאר אדם קיין העלפער ביים לעצטן גלות, נאר אלע זענען קעגן אים; וואס דאס גייט ארויף אויפן הייליגן רבי'ן וואס אלע זענען געווען קעגן אים (כוכבי אור מאמר חכמה ובינה, אות מב). און ער איז געבער אינגאנצן פארדעקט און באהאלטן פון דער וועלט, און אויב דער הייליגער רבי - וואס ער איז די שיינקייט און די חן פון די גאנצע וועלט - וואלט נתגלה געווארן, וואלט פאר יעדן לעכטיג געווארן, און יעדענס אויגן וואלט זיך געעפענט וכו' (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן סו). קומט אויס אז דער עיקר דארף מען זיך קענען דערהאלטן אויף דער וועלט.

דאס האט דער אייבערשטער געזאגט פאר משה רבנו, ער זאל הייסן די אידן ברענגען קלארע און לויטערע אויל, און דאס מאכט מען דורכדעם

האלט זיך שטארק

וואס מען צושטויסט דאס גוט. דאס גייט ארויף אויף די 'מוח' פון א מענטש וואס דאס ווערט אנגערופן 'אוויל', [דער מוח האט אין זיך פייכקייט און פעטקייט, וואס פון דעם קומט די זרע (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס), וועגן דעם ווען א מענטש זינדיגט רחמנא לצלן מיט פגם הברית, ווערט אים די מוח אויסגעטרוקענט, במילא איז ער נערנרועז און משוגע (עייזן ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לו)]. און ווי אזוי איז מען זוכה צו א לויטערן מוח? אז עס איז 'פתית למאור'; מען האט דיך גוט צוקנאקט און צובראכן און דאך האסטו דיך דערהאלטן, דעמאלטס לייכט מען שוין גאר אנדערש. און דאס איז דער עיקר חילוק פון איינער צום צווייטן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תקנה): ביים באשעפער איז זייער חשוב א געפרעגלטן חסיד; אזוי ווי מען בראט אויס א הינדל [טשיקן] און עס איז גוט אויסגעברענט פון אלע זייטן, אזוי איז אין הימל זייער חשוב ווער עס דערהאלט זיך מיט אלע איבערגייעכץ. עס שטייט אין זהר הקדוש (הקדמה דף ד ע"א): עס גייט ארויס א 'כרוז' פון הימל, וואס רופט אויס: "ווער פון ענק האט א שייכות צו עולם הבא? ווער עס קען מאכן פון ביטער - זיס, און פון פינסטער - לעכטיג". ווייל נאר אזא מענטש האט שייכות צו רוחניות, און דאס איז דער עיקר גרויסקייט פון א איד, אז ער קען זיך דערהאלטן.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לכרכה האט אמאל גערעדט צו אונזערע לייט, און ער האט זיך אינמיטן זייער צופלאקערט, און געזאגט אזוי: פארנוואס האט רבי שמעון בר יוחאי זוכה געווען צו ווערן רבי שמעון בר יוחאי? ווייל ער האט געהאט 'די מאס התחזקות'!

[נאכדעם וואס ער האט ארויסגעזאגט אפען ווער די רומיים זענען און ווי שמוציג זיי זענען, און אלע גוטע זאכן וואס זיי מאכן איז נאר פאר

האלט זיך שטארק

זייערע אייגענע צוועקן, און נישט פאר די טובה פון די אידן (עיון עבודה זרה ב, ע"ב), און דער רומ'ישער קיסר האט אים געוואלט כאפן דערפאר, האט ער זיך געדארפט באהאלטן אין בית המדרש, און זיין ווייב פלעגט אים ברענגען צו עסן, נאכדעם ווען מען האט אים שוין שטערקער געזוכט, האט ער געזאגט פאר זיין זוהן אלעזר: איך האב מורא אז מען וועט כאפן די מאמען און איר אויספייניגן, און זי וועט נאך אויסזאגן, ממילא לאמיר אנטלויפן. און זיי האבן זיך באהאלטן אין א הייל אין שטעטל פקיעין, און ער איז געווען דארט מיטן זוהן צוועלעף יאר, און ווען ער איז ארויסגעגאנגען האט מען אים פון הימל צוריק געשיקט אויף נאך א יאר (שבת ל"ג ע"ב); צו קענען זיצן דרייצן יאר אין א מערה און נישט זעהן די לעכטיגקייט, מוז מען דאך האבן אויסטערלישע כוחות, נאר רבי שמעון בר יוחאי האט זיך דערהאלטן!].

דער אר"י הקדוש איז געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות! [ער איז געווארן א יתום פון זיין טאטע אלץ קליין קינד, און זיין מאמע איז געגאנגען אויף מצרים צו איר ברודער, איז ער דארט אויפגעוואקסן ביי זיין פעטער, און ער איז געווען דארט אליין אין מצרים נעבן דעם גילוס, אפגעזונדערט פון דער וועלט, שטעלט אייך פאר: א מענטש וואס האט אנעלעכע ידיעות, און אליהו הנביא קומט שטענדיג צו אים לערנען, און ער האט נישט קיינעם פאר וועם עפעס מגלה צו זיין. דאס איז דאך א מורא'דיגער צער, אבער ער האט זיך דערהאלטן, ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות].

דער בעל-שם הקדוש זכותו יגן עלינו איז געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות! [אויפן בעל שם טוב הקדוש האבן געקריגט די גרעסטע גדולים, אפילו זיין אייגענע שוואגער דער הייליגער רבי גרשון קיטוב'ער זכותו יגן עלינו, האט אין אנפאנג געמינט אז זיין

האלט זיך שטארק

שוועסטער האט גענומען עפעס א פארגרעבטער יונג, ווייל ער האט זיך מורא'דיג אויסבאהאלטן, ער איז געגאנגען מיט אַזא קויט ווי די גוים גייען, ארומגעבונדן מיט א שטריקל [פאר א גארטל].

און פארנוואס איז דער הייליגער רבי, געווען דער הייליגער רבי? ווייל ער האט געהאט אין זיך 'די מאס התחזקות'! האט דער הייליגער רבי נתן אויסגעפירט צום סוף: און פארנוואס בין איך געקומען צו וואס איך בין געקומען? ! ווייל איך האב אין מיר די מאס התחזקות! ! !

ווען מען זאל וויסן היינטיגע צייטן ווי אזוי דער הייליגער רבי נתן האט אויסגעזעהן... ער האט אפילו נישט געהאט קיין הוט, ער איז געגאנגען מיט א קאשקעטל [דאטשיק], וועגן דעם ווילאנג א מענטש לעבט נאך דא אויף דער וועלט, איז זייער שווער צו וויסן און אנערקענען זיין גרויסקייט, ווייל דער שקר איז זייער גרויס און דאס זעהט מען, ממילא לויפט מען דאס נאך.

דאס איז טאקע איינע פון די טעמים פארנוואס מען פארשטעלט זיך פורים, כדי צו ווייזן אז מען קען דא אויף דער וועלט גוט פאפן מענטשן און זיך פארשטעלן מיט א גרויסע ווייסע בארד וכו' און אזוי אלע מיני אנטוועקן, אבער ווי נאר מען נעמט דאס אראפ, זעהט מען אז ער איז גארנישט מיט נישט, נאר ער האט זיך פשוט פארשטעלט.

ווי באקאנט האט דער הייליגער רבי ר' מאיר פרימישלאנער זכותו יגן עלינו זייער נישט געקענט פארליידן קיין געפאפטע זאכן, אמאל איז איינער געקומען צו אים מיט א ברייטקייט, ער איז גאגאנגען מיט פעפיטע הויזן און אזוי דעם גאנצען רבי'שען לבוש אינמיטן די וואך, פרעגט ער אים: ווער ביזטו? זאגט ער: מיין עלטער זיידע איז געווען דער און דער! זאגט

האלט זיך שטארק

ער אים: איך פֿרעג דאך דיר, ווער דו/ ביזט? זאגט ער: מיין טאטע איז דער
און דער... זאגט ער אים: איך וועל דיר דערצייילן א מעשה:

אמאל איז א הונט געגאנגען אין וואלד, און ער האט דארט געטראפן א
געפֿגרטן לייב, האט ער זיך אָנגעטוהן די פֿעלעכל [הויט] פונעם לייב,
נאכדעם האט ער געטראפן א געפֿגרטן בער, האט ער זיך אויף אָנגעטוהן
די פֿעלעכל פונעם בער, און נאכדעם פון א וואלף, און אזוי פון נאך חיות
וואס ער האט געטראפן, האט ער אָנגעטוהן אויף זיך, און ווי ער גייט אזוי
ארום, ווערט א רעש אין וואלד: עס איז יעצט אָנגעקומען א באַשעפעניש
וואס איז נאך קיינמאל נישט געווען! א לייב, א בער, א וואלף וכו', אלעס
אין איין חיה. און אלע חיות האבן געציטערט פון די חיה, און אזוי ווי די
לייב איז דער מלך פון אלע חיות, האט ער געזאגט פארן פוקס: דו ביזט
דאך זייער קלוג, ווער מיר געוואר ווער דאס איז. איז דער פוקס צוגעגאנגען
צו אים מיט א חכמה, און אים געפֿרעגט: ווער ביזטו? זאגט ער: מיין
עלטער זיידע איז געווען א לייב. אבער ווער ביזטו? זאגט ער: מיין זיידע
איז געווען א וואלף! א בער! אבער ווער ביזטו? זאגט ער: איך בין א הונט.
דער הייליגער רבי מאיר'ל פון פרימישלאן האט אים מיט דעם געוואלט
אויסלענען אז ער זאל נישט בלאזן און מאכן פון זיך א גאנצער עסק, ווייל
די אלע זאכן איז נאר א שפיל.

דער עיקר פון א צדיק איז, מען זאל זעהן ביי אים תכלית, אז איך האב
ביז יעצט נישט געבענטשט, און יעצט אדאנק דעם צדיק בענטשט איך שוין
בעסער ברוך השם, איך בענטשט אין א סידור; איך האב קיינמאל נישט
געליינט קריאת שמע שעל המטה, איך בין אריינגעפאלן אין בעט מיט א
מורא'דיגן צופראכנקייט און יאוש, און יעצט ליין איך שוין ברוך השם
געהעריג קריאת שמע פארן שלאפן.

האלט זיך שטארק

דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות קריאת שמע שעל המטה, הלכה ב; עיין פרי עץ חיים שער קריאת שמע שעל המטה, פרק ה): אפילו א מענטש האט געזינדיגט מיט דעם חטא פון 'הוצאת זרע לבטלה' רחמנא לצלן, און ער ליינט קריאת שמע שעל המטה אזוי ווי דער אר"י הקדוש האט דאס אויסגעשטעלט, און ער זאגט די וידוי, איז מען אים מוחל אויף אלע זיינע עבירות.

אזוי אויף איז א אמת'ער ערליכער איד מוזקה דעם מענטש, ער זאל אריינקומען אין שוהל און אנטוהן תפילין, דאווענען די דריי תפלות יעדן טאג, אזוי הערט ער קדיש, ער ענטפערט: אמן יהא שמיה רבה וכו'. און נאכדעם איז ער אים שוין אויף מוזקה ער זאל אנהייבן לערנען: חומש, משניות, גמרא. דאס הייסט א רבי, ער געט מיר תכלית. אויב נישט, איז ער נישט מער ווי א פשוט'ער הונט, נאר ער איז פארשטעלט מיט אלע ערליי פארשטעלעכצער.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט, אויף איינעם וואס איז דעמאלטס געווען באקאנט אלץ א מנהיג: ער האט גורם געווען אז טויזענט מענטשן זאלן נישט אויפשטיין צו תחיית המתים! (חיי מוהר"ן סימן תקלז).

ווייל דער עיקר איז אז א איד זאל קומען צו אזא מין מדרגה אין 'אלקות', אז עס זאל אים שוין גארנישט אינטערעסירן, און ער זאל שוין גארנישט וועלן נאר דעם באשעפער אליין, ממילא איז שוין ביי אים נישט קיין חילוק צווישן 'ארור הקן' צו 'ברוך מרדכי', אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): וואס מער א מענטש שפירט דעם באשעפער, פארליבט ער זיך מער אין באשעפער, ביז ער טוט אויס די לבושים וואס פארשטעלן דעם באשעפער, און ער זעהט שוין נאר דעם בורא כל עולמים אליין אן קיין לבושים.

האלט זיך שטארק

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה זאגט (לקוטי הלכות תחומין, הלכה ה, אות כז): יעצט שעמען זיך נאך מענטשן צו רעדן אפען פון באשעפער; און טאמער רעדט איינער פון באשעפער, זאגט מען אים שוין: דו באלאנגסט מן הסתם דארטן! וואס איז? איך טאר נישט רעדן פון באשעפער?!

מען זאגט א ווערטל אז ווען א ליטוואק האלט אינמיטן לערנען, און איינער זאגט: דער אייבערשטער זאגט אין א פסוק, אדער דאס גלייכן, זאגט ער: יעצט לערנט מען, לאז אפ דעם אייבערשטן... ביים הייליגן רבי עקיבא איגר זכותו יגן עלינו, [אזוי אויך ביי נאך אסאך צדיקים] ווען ער פלעגט לערנען האט מען געהערט ווי ער זאגט: שמאי אומר - שמאי זאגט, אז דאס איז די רצון פון באשעפער, הלל אומר - הלל זאגט, אז דאס איז די רצון פון באשעפער. ווייל די גאנצע תורה איז די חכמה פון באשעפער אליין, און איך לערן נאר ווייל דער באשעפער האט אזוי געהייסן, און דער באשעפער איז אין די תורה, וואס דאס הייסט 'תורה לשמה'.

אבער סתם אז מען זאגט שיינע דרשות און שיינע משלים און חידושים וואס איז געבויעט אויף לופט, דאס הייסט, דער מענטש וואס הערט עס האט פון דעם גארנישט, ער איז א צופראכענער מענטש, וואס האט אפגעטוהן אלע עבירות אין די וועלט, און ער ליגט אין שאול תחתית ומתחתיו, און ער דארף האבן איינער זאל אים מחזק זיין, און אז מען קען מחזק זיין אזא איד, און אים ברענגן נאנט צום אייבערשטן דאס איז א חידוש, און דאס איז א אמת'ער תלמוד-חכם און מנהיג, אויב נישט איז אלעס א שיינער שפיל (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כח).

אבער דער וואס איז עוסק מיט א רבים און ער העלפט אנדערע מוד לידן, ווייל ער טשעפעט דעם סמ"ך מ"ם, וואס ער האט שוין יעדן אין זיין טאש, און ער האט נישט מער קיין מורא, און פלוצלינג קומט איינער מיט א קליין

האלט זיך שטארק

מעסערל און געט אים א שנייד, און ער נעמט ארויס איינעם נאכן אנדערן פון שאול תחתית, אונדאי ווערט דער סמ"ך מ"ם צו ווילדעוועט, און ער מאכט זיכער אז מען זאל אויף דעם ערליכן איד רעדן כל דבר אסור.

דערפאר, פאר דעם הייליגן רבינ'ס נשמה איז אראפ געקומען אויף דער וועלט, האט דער סמ"ך מ"ם געמאכט א טומעל און א רעש: אויב די נשמה קומט אראפ, האב איך שוין נישט וואס צוטוהן דא! האט מען אים געזאגט: די נשמה מוז שוין אראפ גיין, און דו געב זיך אן עצה. ביז דערנווייל האט מען באשוואירן דעם הייליגן רבינ'ס נשמה, [אזוי ווי מען באשווערט יעדע נשמה פאר עס קומט אראפ (נדה ל ע"ב)], און דער סמ"ך מ"ם איז נאך אלץ נישט דא, ענדליך איז ער צוריק געקומען מיט אן אלטען איינגעבויגענעם, און ער האט 'געלאכט' און זיך אנגערופן: איך האב שוין געטראפן אן עצה! די נשמה קען שוין אראפ גיין (עין סיפורי מעשיות, מעשה ז), דאס הייסט זיין עצה איז געווען מען זאל אפלאכן פונעם הייליגן רבינ'ס זאך און דאס צונישט מאכן וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קסג): עס איז דא א מענטש וואס ער קומט אן אין יעדענס מויל, און מען קייפט אים אזוי ווי גאם; דאס הייסט, יעדער האט עפעס וואס צו רעדן אויף אים; אפילו ער קען אים ניטאמאל, און אז מען פרעגט אים: וואס רעדסטו? דו קענסט דאך נישט דעם מענטש בכלל?! זאגט ער: איך וויל אים נישט קענען, און איך וויל אים נישט זעהן! רחמנא לצלן.

אבער אז א מענטש האט געהאט א טובה ביים צדיק, דארף ער אונדאי האבן 'הפרת הטוב', און נישט חלילה ווערן קלוגער פון דעם אייגענעם רבי'ן, און רחמנא לצלן אן קיין טראפל בושה, גיין דן זיין, צו ער איז יא א ערליכער איד צו נישט, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש רות רבה א, א): אויפן פסוק

האלט זיך שטארק

(רות א, א) וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁפּוֹט הַשּׁוֹפְטִים. שְׁשָׁפוּ אֶת שׁוֹפְטֵיהֶם; דער פלמוד גייט גאר משפּט'ן דעם רבי'ן רחמנא לצלן. נאר וואס דען? דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רכח): ווען דער אייבערשטער זעהט א נשמה וואס קען צוריק ברענגן מענטשן צום באשעפער, שטעלט ער אליין אויף אויף אים מחלוקת, ווייל אויב נישט וואלט נישט געווען קיין בחירה.

קומט אים אז אויף יעדן מענטש מוז דורכגיין צרות, און יעדער מענטש שפּירט אז זיין צרה איז די גרעסטע צרה, און מען קען דאס נישט אנועקמאכן, פונקט אזוי ווי א קליין יונגעלע וואס שפּילט זיך מיט זיין קארעלע, און איינער האט דאס אנגעטרעטן און צובראכן, וויינט ער זייער שטארק און ער האלט עס נישט אויס, און א גרויסער מענטש לאכט זיך אים דערפון, אבער לאמיר זעהן ביי אים אליין אז א גוי וועט אריינקראכן אין זיין קאר, און די אינשווענס וועט ארויפגיין וכו', וועט ער אויף נישט אויסהאלטן, וואס איז באמת די זעלבע זאך ווי דער צער פון דעם קליין יונגעל פאר איינעם וואס האט נאך א גרעסערן שכל, קומט אים אז יעדער מענטש שפּירט אז זיין צרה איז די גרעסטע צרה.

דער פסוק זאגט (קהלת א, יח): יוסיף דעת יוסיף מכאוב - וואס מער שכל מען האט, אלץ א גרעסערע צרה און איבערגייעכץ דאך מען אריבערגיין. אבער דער עיקר איז מען זאל זיך דערהאלטן, וואס דעמאלטס וועט שוין די מ'ח שיינען און לייכטן, ביז מען וועט שטענדיג שפּירן דעם אייבערשטן אין יעדע מצב.

דאס זאגט דער פסוק (שמות כו, כ): להעלות נר תמיד. 'נר' באטרעפט: יהו"ה-אהי"ה, יהו"ה-אלהי"ם, יהו"ה-אדני". 'תמיד' איז מרמז אויף: שוית יהו"ה לנגדי תמיד (תהלים טז, ח). דאס ווייזט אז וואס מער עס גייט אריבער אויף א מענטש יסורים ארימקייט אדער מחלוקת, און ער

האלט זיך שטארק

דערהאלט זיך, אלץ מער ציהט ער ארויף אויף זיך דעם באשעפער אין יעדן פאל.

ב.

מיר שטייען יעצט פאר שבת זכור, וואס עס איז א מצות עשה דאורייתא' צו הערן און געדענקן אויסצומעקן דעם עמלק, חז"ל האבן אויסגעשטעלט אז מען זאל ליינען די פרשה פון מחית עמלק דוקא פאר פורים (מגילה כ"ט ע"א), מען זאל זיך דערמאנען, אז המן שטאמט פון עמלק, וואס ער איז אן אייניקל פון עשיו, און דער שר פון עשיו איז דער סמך מ"ם, וואס ער רעדט צו דעם מענטש צו טוהן אן עבירה. אזוי ווי מיר זאגן (דברים כה, יח): אשר קרף בדרך - ער האט דיך אפגעקילט פון באשעפער.

דאס איז דער גרעסטער חורבן, אז עס ווערט קאלט ביי א מענטש דאס אידישקייט, און מען קען עס דערקענען אויף די לבוש, ווי אזוי מען גייט אנגעטוהן, כאטשיג עס שטייט אין זהר הקדוש (בהעלותך קנ"ג ע"א): טפשים קוקען אויף די ררויסענדיגער לבוש, אבער די קלוגע קוקען וואס עס איז דא אונטער די לבוש. פונדעסטוועגן האבן מיר א מצוה צו גיין מיט א אידישן לבוש, און נישט נאכגיין די גוים און זייערע וועגן (שלקו ערוף סימן קע"ח סעיף א). חז"ל זאגן (סנהדרין ע"ד ע"ב): ווען עס איז דא א גזירה פון שמו רחמנא לצלן, דארף מען זיך מוסר נפש זיין אפילו אויף א שיד בענדל, למשל אז די גוים גייען מיט רויטע שיד בענדלעך, און זיי האבן גוזר געווען אז יעדער מוז גיין מיט די שיד בענדלעך ווייל אזוי גייט די עבודה זרה, דארף מען זיך מוסר נפש זיין און נישט גיין אזוי.

אזוי אויף געפונען מיר אז דער הייליגער רבי שרייבט ביי די מעשה פון 'חכם ותם' (סיפורי מעשיות, מעשה ט), אז דער חכם איז געגאנגען אין מארק און ער האט געזעהן ווי משרתים גייען, און עס איז אים זייער געפאלן ווי

האלט זיך שטארק

אזוי זיי גייען מיט די שפיציגע שיף און די שיפע היטן, און וועגן דעם האט ער זיך אויף אזוי אנגעטוהן, און אזוי איז אים דורך געגאנגען דאס לעבן, ביז ער איז רחמנא לצלן אריינגעפאלן אין א טיפן בלאטע [זומפ], און ווען דער תם האט אים געטרופן אין דעם ביטערן מצב, האט ער אים געפרעגט: וואס טוסטו דא? געב א קוק וואו אהין דער רוח [טייול] האט זיך געבען געטרופן! זאגט דער חכם: עס איז נישט קיין רוח, עס איז פשוט מין ברוידער וואס ער איז מין שונא, און ער האט זיך יעצט נוקם געווען אין מיר. זעהט מען ווי ווייט ער איז פארקראכן מיט זיינע חכמות און זיין נאכמאכן יעדן, אז אפילו ווען ער האט זיך שוין געוואלגערט פאר יסורים האט ער נאך אלץ נישט געגלייבט אז עס איז דא א בורא פל עולם וואס ער מאכט אלעס, און עס איז דא צדיקים וואס זיי קענען העלפן דעם מענטש.

און דאס איז די גאנצע קליפה פון עמלק, אז ער ברענגט אריין אינעם מענטש ספיקות, ער זאל טראכטן: ה'ש ה'ו'ה בקרבנו אם אין (שמות יז, ז), דער אייבערשטער איז טאקע מיט מיר? דער אייבערשטער דארף מיר טאקע האבן? וועגן דעם געפונען מיר אז גלייך נאכדעם שטייט שוין (שם, ח): ויבא עמלק וילחם עם ישראל 'ברפידם' - עמלק איז געקומען און מלחמה געהאלטן מיט די אידן, און וואו איז דאס געווען? אין רפידים. ווייל זיין עיקר פח איז געווען דורכדעם וואס די אידן האבן נאכגעלאזט פון לערנען די תורה (פנהדרין ק"ו ע"א), ווייל אז מען לערנט נישט קיין תורה קען מען גוט אפנארן א מענטש.

דערפאר דארף מען זיך שטענדיג מאכן א חשבון הנפש צו מען לערנט, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן ו): דער שטן איז צוגעגליכן צו איינער וואס גייט ארום מיט א פארמאכטן האנט, און יעדער לויפט אים נאך, ווייל מען מיינט אז ער האט זיכער וואס מען דארף, און צום סוף

האלט זיך שטארק

עפענט ער די האנט, און עס איז ליידיג, עס איז גארנישט דא דארט; דאס גייט ארויף אז מען לויפט נאך א מענטש, טעג, וואכן, חדשים, און יארן, און מען איז זיכער אז ער וועט מיר העלפן, און נאנט ברענגען צום אייבערשטן, אבער ביים סוף גיי איך אנוועק מיט גארנישט אין די האנט, איך האב ביי אים גארנישט איינגעקויפט.

וועגן דעם דארף זיך א מענטש מוראדיג מחזק זיין אין לערנען תורה, אפילו ער איז שוין דורך געגאנגען אין זיין לעבן אסאך שוועריקייטן, און ער איז דורכגעפאלן מיט אלע מיני שמוץ אין דער וועלט רחמנא לצלן, זאל ער נישט צובראכן ווערן, ווייל דער זעלבער רבנו-של-עולם וואס האט געזאגט, וואס מען טאר נישט טוהן, האט געזאגט: אויב איך האב שוין נא געטוהן עפעס נישט גוטס, זאל איך תשובה טוהן און אלעס וועט פאראכטן ווערן.

“און דער עיקר תשובה איז דורך די תורה”, אזוי ווי דער ירושלמי זאגט (ראש השנה פרק ד, הלכה ח): מפנין שקבלתם עליכם עול תורה, מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימיתכם - ווי נאר א מענטש איז מקבל אויף זיך דעם עול פון תורה, רעכנט דער אייבערשטער אזוי ווי ער וואלט קיינמאל אין זיין לעבן נישט געזינדיגט. דערפאר אז מען געוואוינט זיך צו, צו לערנען יעדן טאג אפאר פסוקים חומש, אפאר פרקים משניות, גמרא וכו', איז דאס דער גרעסטער תשובה. און מען דארף זיך בכלל נישט צוטוהן מאכן פון די וואס לאכן און שפעטן דערפון: אז דאס הייסט נישט געלערנט, דו פארשטייסט דאך נישט וואס דו זאגסט. [אז איינער קויפט זיך אן יעדע וואך פאר שבת א גאנצע פאק מיט צייטונגען, לאכט מען נישט, נאר פון איינער וואס האט ברוך השם גענומען א חומש, משניות, גמרא, מדרש, דארף מען לאכן?]

האלט זיך שטארק

דאס זאגט מען דריי מאל א טאג ביים דאנענען שמונה עשרה: השיבנו אבינו 'לתורתך'; ווייל די ערשטע זאך אז מען וויל תשובה טוהן, דארף מען אסאך בעטן: השיבנו אבינו לתורתך - מען זאל זוכה זיין צו לערנען די הייליגע תורה; וואס דאס איז דער עיקר תשובה. און נאכדעם: וקרבנו מלבנו לעבודתך, מען זאל זוכה זיין צו בעטן יעדע זאך דעם באשעפער, און דורכדעם: והחזירנו בתשובה שלימה לפניך, איז מען זוכה תשובה צו טוהן אינגאנצן פארן באשעפער (עייני ליקוטי הלכות פריה ורביה, הלכה א, אות ט).

וועגן דעם אז מען רעדט צום באשעפער אפילו נאר איין ווארט, קען מען זיך נישט פארשטעלן די גרויסקייט דערפון, און אז מען געוואוינט זיך צו דעם צו, קען מען שוין נאכדעם רעדן אגאנצן טאג צום באשעפער, למשל, אז מען גייט אין גראסערי איינקויפן, און דער גראסערי מאן פֿרעגט דיר: וואס ווילסטו? קענסטו זאגן פארדעם שטילערהייט: [רבנו-של-עולם!] איך דארף א ברויט, א מילך. שטענדיג לייג צו די ווארט 'רבנו-של-עולם', אזוי קען מען פון יעדע זאך מאכן א תפלה.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה): א מענטש דארף קומען צו אזא מדריגה אין אמונה, אז אפילו ווען ער רעדט מיט מענטשן זאל ער דעמאלטס באמת רעדן צום באשעפער; נאר מענטשן קענען דאס נישט כאפן, און האבן נישט קיין השגה אין אזאלעכע זאכן, דערפאר איז מען מזלזל אין אזא צדיק, אבער ווען מען זאל גוט קוקען, זעהט מען אז נאכדעם וואס דער צדיק האט גערעדט מיט א מענטש פארשידענע זאכן, פלוצלינג נעמט דער מענטש א משניות, א גמרא וכו', און הייבט אן לערנען.

האלט זיך שטארק

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן זכרוננו לברכה, (חיי מוהר"ן סימן שעו): איך האב א ענין ווי אזוי צו רעדן צו יעדן איינעם אויף זיין וועג. האט רבי נתן געזאגט: רבי! אפֿשר לערנט איר מיר דאס אויס? האט דער הייליגער רבי געזאגט: איך קען דיר דאס נישט אויסלערנען. אָבער וויבאלד רבי נתן איז געווען אן עקשן, האט ער געפרעגט: פארוואס? האט אים די רבי געענטפערט: ווייל דעמאלטס וועל איך מיט דיר אויף מער נישט קענען רעדן.

אז א מענטש איז זוכה און ער איז דבוק צום בורא-כל-עולמים, הערט ער גלייך ווען איינער רעדט וואס יענער איז, ווייל וואס א מענטש האט אין הארץ זאגט ער ארויס. און אז איינער רעדט חלילה ניבול פה איז א סימן אז ער פול מיט שמוץ רחמנא לצלן (ספר המדות, אות ניבול פה, סימן א).

דאס איז וואס מיר האבן אין 'שבת זכור', צו געדענקען וואס עמלק האט געטוהן מיט די אידן, נאכדעם וואס זיי זענען ארויס געגאנגען פון מצרים מיט אזאלעכע גרויסע ניסים, און דער ים האט זיך געשפאלטן וכו', האבן אלע פעלקער מורא געהאט און געציטערט פון די אידן, אז זיי האבן אזא גרויסן באשעפער וואס נעמט זיך אן פאר זיי, און וויי און ביטער איז פאר ווער עס טשעפעט זיי, אזוי ווי מען האט געזעהן אז גאנצע אומות וואס האבן געהאט צו טוהן מיט די אידן זענען אפגעמעקט געווארן, ביז עמלק איז געקומען מיט חוצפה און עזות, און דאס אפגעקילט, אזוי ווי דער מדרש זאגט (תנחומא כי תצא, ט), א משל: עס איז געווען א קאכעדיגער מקנה וואס קיינער האט זיך נישט גערועט אריינצוגיין אין דעם, ביז עס איז געקומען איינער, און ער האט געגעבן א טאנץ אריין, אפילו ער אליינס האט זיך טאקע גוט אפגעבריהט, האט ער דאס קאלט געמאכט פאר אנדערע, און געוויזן פאר יעדעם אז עס געשעהט גארנישט, די זעלבע זאך עמלק איז געווען דער ערשטער וואס ער האט זיך דערוואגט אנצוהייבן

האלט זיך שטארק

מיט די אידן, און געוויזן פאר אלע אומות העולם, אז עס געשעהט גארנישט
אז מען טשעפעט חס ושלום די אידן.

און די זעלבע עמלק איז נישט נאר געווען ביי 'יציאת מצרים' און 'קבלת
התורה', נאר זיי זענען נאך היינט אויך דא, אזוי ווי מען האט זיך
איבערצייגט ביי דעם ביטערן חורבן פון די צווייטע וועלט מלחמה, ווען
אפילו אלע ביליגע און נידערטרעקטיגסטע גוים, צום ביישפיל די
אוקריינישע, די פוילישע, און אזוי די איבריגע אומות ימח שמם, האבן
מזרא געהאט צו טשעפענען די אידן, ביז די דייטשן ימח שמם זענען
געקומען און געוויזן אז מען קען טשעפענען די אידן, און אזוי האבן אלע
נאכדעם מיטגעטאנצן, דערפאר דארף מען דאס געדענקען אז עמלק מוז
אינגאנצן אפגעמעקט ווערן.

און אזוי ווי בכלליות ליידן אידן פון עמלק, אזוי אויך דארף יעדע
מענטש בפרטיות שטענדיג געדענקען וואס עמלק וויל טוהן מיט אים,
נאכדעם וואס דער צדיק האט אים ארויסגעהאלפן און אים ארויסגענומען
פון זיין טיפן פלאנטער, און אים מזכה געווען מיט אלע גוטע זאכן, און
יעצט קומט אן עמלק און מאכט ליצנות דערפון, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש
שוחר טוב שמואל, פרשה יב) אויפן פסוק (משלי יט, כה) לץ תפה - זה עמלק;
ווייל די פח פון עמלק איז ליצנות. וועגן דעם זאגט די גמרא (ברכות ג"ח
ע"א), אויף דעם פסוק (דברי הימים-א כט, יא): לך הני"ה הממלכה - זו מלחמת
עמלק; דורכדעם וואס א מענטש ווייסט אז נאר דער אייבערשטער איז דא,
און ער איז שטארק ביי דעם, מיט דעם האלט ער מלחמה מיט עמלק, וואס
וויל נאר אריינברענגן אין א מענטש ספיקות אין אמונה, און אזוי מעקט
מען אים אויס.

האלט זיך שטארק

אבער די מצות-עשה אויסצומעקן עמלק איז אויף א גאנץ יאר, צו געדענקען אז עמלק מאכט דעם מענטש קאלט, און צוקלאפט אים פון יונגווייז אויס, און ער רעדט אים איין, אז ער איז שוין גארנישט ווערט, [אמאל קען זיין אז די עלטערן האבן נישט געוואוסט ווי אזוי צו מחנך זיין, אדער א מלמד האט אים צוקלאפט], פסיכילאגן זאגן: ביז די זיבעצן אכצן יאר האט שוין א מענטש געהערט עטליכע פערציג טויזענט מאל די ווערטער: ביסט גארנישט ווערד, דו שלימזל איינער, דו טויגסט אויף גארנישט, און דאס גלייכן. און וויבאלד ער הערט דאס אזוי סאך מאל, גייט דאס אריין אין אים, און ער איז זיך שוין מייאש פון זיין לעבן, נאכדעם איז אים שוין שווער חתונה צו האבן, און ווען ער האט חתונה קען ער זיך נישט אויסקומען מיט זיין ווייב, [מען האט אים נישט אויסגעלערנט ווי אזוי צו רעדן צו א ווייב], און אזוי הייבט זיך אן פראבלעמען אין שטוב וכדו' וכדו', וואס דאס אלעס האט עמלק גורם געווען, דערפאר דארף מען גוט געדענקען אים אפצומעקן.

ג.

חז"ל זאגן (ירושלמי מגילה פרק א, הלכה ד), אז אין דעם הייליגן טאג פורים 'כל הפושט יד נותנים לו'. מען געט צדקה רעכטס און לינקס פאר יעדעם איינעם, און מען פרעגט נישט קיין שאלות, [כאטש אגאנץ יאר דארף מען זייער אכטונג געבן, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן, מען זאל זוכה זיין צו וויסן וואו צו געבן די אויסגעהארעוועטע און אפגעשפארטע געלט, די צדקה זאל גיין אויף גוטע פלעצער, און דאס ערשטע דארף מען רחמנות האבן און ארויסהעלפן די אייגענע ווייב און קינדער], אבער פורים מאכט מען נישט קיין חשבונות מען העלפט יעדן. דערפאר דארף מען זיך צוגעוואוינען צו טהיין צדקה און העלפן אידן, און דער עיקר צדקה איז

האלט זיך שטארק

מזכּה צו זיין, אז נאך אידן זאלן וויסן פון באשעפער, און אז מען קען רעדן צום באשעפער.

עס איז געווען א צדיק וואס ער האט אַוועק געשיקט זיינס א נאנטער תלמיד צו א געוויסן פּלאץ, ער זאל דארט מקרב זיין אידן צום אייבערשטן, נאכן דארט זיין בערך א יאר, קומט ער צוריק צום רבי'ן, און ער זאגט: איך האב גארנישט גע'פּוּעל'ט. פּרעגט אים די צדיק: א גלאז וואסער קענסטו געבן פאר א איד? זאגט ער: יא. אויב אזוי - פּרעגט אים די רבי - פּאָרנוואס האסטו עס נישט געטוהן, און מזכּה געווען א איד זאל מאכן א 'שְהַפְּלֵי'?

דאס זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן סימן פה): ווען א מענטש זעהט פאר זיך א נסיעה זאל ער פארן, אפּשער דארף ער דארט עפּעס אויפּטוהן, ווייל וואו א איד גייט, טוט ער עפּעס אויף; דא דארף ער ארויסגיין, דארף ער זיך נאכדעם וואשן די הענט, און אויב עס איז נישט דא קיין וואסער גייט ער צום גוי, ער זאל אים געבן אביסל וואסער, און אזוי מאכט ער 'אפּשער יצר' אין א פּלאץ וואו מען האט קיינמאל נישט געמאכט קיין אפּשער יצר, און דא מאכט ער א 'שְהַפְּלֵי' וכו', ווייל א איד איז קיינמאל נישט אליין, וואו ער גייט האט ער דעם באשעפער, אפּגערעדט אז מען קען רעדן דארטן מיט א איד פון באשעפער, איז נישטא קיין גרעסערס דערפון. פארן מענטש דאכט זיך נאר אז ער האט גארנישט אויפּגעטוהן און גארנישט גע'פּוּעל'ט, אבער באַמַת די רגע וואס מען רעדט מיט א איד פון אַמוּנָה, און ער טראכט אויף איין מינוט: אפּשער איז ער גערעכט, עס איז טאקע דא א באשעפער אויף די וועלט! אפילו א מינוט נאכדעם האט ער שוין פון אלעם פּאַרְגֶעסן, דאך איז דאס אין הימל מוראדיג חשוב (עיינ חיי מוהר"ן סימן תקמג), ווייל יעדע קליינע ריי וואס א מענטש טוט פארן אייבערשטן דא אויף די וועלט, אפילו עס דאכט זיך אים אז עס איז גארנישט מיט נישט, אבער אין הימעל איז

האלט זיך שטארק

דאס מורא'דיג מורא'דיג חשוב, און ער גייט דורכדעם זייער ווייט אין די קרושה (עין בשירות שאחר הסיפורי מעשיות).

ד.

פורים איז דא א מצוה פון טרינקען 'עד דלא ידע', דאך דארף מען דאס אויף מקיים זיין מיט שכל, ווייל אז א מענטש טרינקט זיך אן ביז ער ליגט ווי א 'פגור' און ער קען שוין גארנישט טוהן, נישט בענטשן און נישט דאווענען מעריב, און דאס טרונקען האט אים געמאכט פארגעסן פון באשעפער, איז זייער ביטער (עין פה החיים סימן תרצ"ה ס"ק יז), דערפאר דארף מען נישט טרינקען מער ווי צוויי דריי כוסות, און נאכדעם טאנצט מען אזויפיל, אז מען איז שוין גענוג שיכור פון זיך אזוי סאך דרייען און טאנצן.

דער הייליגער רמ"א זכותו יגן עלינו וואס איז געווען רב אין די שטאט קראקא, פלעגט אלץ אחריות זייענדיג דער רב פון שטאט, ארוםגיין פורים ביינאכט, דערמאנען דעם עולם צו בענטשן און צו דאווענען מעריב; ווייל פורים איז אפען אלע עולמות, און מען קען פועל'ן ביים באשעפער און באקומען יעדע זאך וואס מען וויל, מען דארף נאר אויסנוצן די צייט. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצג; שיחות הר"ן סימן סב): די מחשבה פון א מענטש איז אזוי שטארק, אז אויב טראכט ער מיטן גאנצן מחשבה עפעס, וועט ער עס האבן, און אז ער וויל געלט, וועט ער האבן געלט.

אזוי אויך דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו שעדיגן אדער שלאגן אן אנדערן, וואס דאס קומט פשוט פון רשעות און פון זיך וועלן נוקם זיין, נאר א גאנץ יאר שעמט ער זיך דאס צו טוהן, טוט ער דאס פורים מיטן

האלט זיך שטארק

אויסרייד אז ער איז שיכור. אבער דער סימן אז מען איז באַמט שיכור איז
ווען מען קישט א צווייטן, און מען זאגט אים: איך האב דיר אזוי ליב וכו'.

ה.

אזוי אויך דארף מען זייער אכטונג געבן פורים, נישט חלילה צו מאכן
ליצנות און חוזק פון ערליכע אידן, אזוי ווי מען זעהט ליידער עזות פנימ'ער
וואס וואגן זיך רחמנא לצלן צו מאכן ליצנות און געשפעט אין פראנט פון
גרויסע צדיקים מנהיגי ישראל, וואס האבן זיך מוסר נפש געווען פארן
באשעפער, און מען לייגט דאס אן, אלץ 'מנהג ישראל' פון מאכן א פורים
רב, וואס באַמט האט דאס נישט קיין מקור, אדרבה אז מען איז זוכה און
מען גייט צו א צדיק פורים, זאל מען גוט צולייגן דעם אויער און הערן וואס
ער זאגט, וועט מען הערן אזאלעכע זאכן וואס א גאנץ יאר הערט מען
נישט. איך האב אליין געהערט פורים פונעם הייליגן סאטמארען רבי'ן
זכותו יגן עלינו בשעת ער איז שוין געווען בגילופין, מיט דעם לשון: איין
זאך ווייסט דער בורא-כל-עולמים, אז איך האב קיינמאל נישט געהאט קיין
שלעכטן געדאנק.

ו.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן יז): שבת דארף מען
זיין מורא'דיג פרייליך; און מען זעהט אז דער שטן פארלייגט זיך און לויפט
ארום יעדן ערב שבת אין אלע אידישע שטובער, און ער ארבעט אן אז עס
זאל זיין דארט מחלוקת, מען טשעפעט זיך מיט די ווייב וכו', אזוי אז די
גאנצע שבת איז שוין צושטערט (עין מורה באצבע סימן ד, אות קמ), דערפאר
דארף מען פרויבירן מיט אלע כוחות, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן, צו
זיין נאר פרייליך אין שבת, בפרט דעם שבת זכור, דארף מען שוין זיין זייער
פרייליך אין שטוב.

האלט זיך שטארק

און נאכדעם פורים אליין דארף מען דאך אונראי זיין מורא'דיג פרייליך, דער הייליגער רבי מרדכי'לע נאדבורנער זכותו יגן עלינו האט געזאגט: ווען איך זאל וויסן אין די יוגענט וואס הייסט משמח זיין א איד, וואלט איך א גאנץ פורים נאר געווען פארווען משמח צו זיין און פרייליך מאכן אידן, ווייל דער עיקר עבודה פון פורים איז נאר 'שמחה', און אפילו דאס וויינען דארף אויך נאר זיין מיט שמחה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קעה).

מען קען זיך נישט פארשטעלן דאס גרויסקייט פונעם הייליגן טאג פורים, דער הייליגער סאטמארער רב זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט פורים: איך זאל נישט אראפקומען אויף דער וועלט נאר צו הערן איינמאל די מגילה ליינען איז שוין געווען פדאי.

צדיקים זאגן: די לשון 'מגילת אסתר' ווייזט אונז, אז די מגילה איז 'מגלה' און דעקט אויף די 'הסתרה' וואס איז באהאלטן פון אונז, (עין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נו). אזוי אויך ווערט געברענגט (מדרש אסתר רבה ג, י; מגילה ט"ו ע"א): וואו עס שטייט 'המלה' אין די מגילה, גייט דאס ארויף אויף דעם באשעפער וואס ער איז דער קעניג פון די וועלט.

ז.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עד): פורים איז די התחלה פון אלע ימים טובים; א צייט וואס מען קען אנהייבן פון אנפאנג, וועגן דעם איז פורים ראשי תיבות: מ'מצרים ו'לא י'ראו פ'ני ר'קים (שמות כג, טו). אפילו א מענטש איז געווען אין מצרים קען ער אלעס פאררעכטן, בפרט מיט די מצוה פון 'צדקה'. דער הייליגער בעלזער רב, רבי ישכר דוב זכותו יגן עלינו, האט געזאגט: אז א איד גייט נאך צדקה אין אלע פיר עקן פון שטאט, פטר'ט ער פון זיך די ד' מיתות בית דין: סקילה, שריפה, הרג, וחקק. וואס עס קומט זיך פאר א מענטש ווען ער טוט עבירות.

האלט זיך שטארק

חז"ל זאגן (פחובות ל'): ווען די בית המקדש איז געשטאנען איז געווען די סנהדרין, און מען האט בן געווען יעדן וואספארא מיתה עס קומט אים, אבער אפילו יעצט ווען עס איז שוין נישט דא די סנהדרין, דאך איז אבער דא די עונש פון די ד' מיתות, און עס איז נישט הפקר, עס פאסירט אן עקסידענט מיט א קאר, אדער א 'שריפה', אדער מען איז דערשטיקט געווארן, דערטראנקן געווארן, אדער גע'הרג'עט געווארן רחמנא לצלן, דאס אלעס איז מיט א חשבון. אבער אז א איד גייט אין אלע פיר עקן פון שטאט נאך צדקה נעמט ער דאס אלעס אראפ פון זיך.

וועגן דעם דארף מען אויסנוצן דעם גרויסן טאג פון פורים, אדער מען זאל גיין נאך צדקה, אדער מען זאל רעדן צום באשעפער, אדער מחזק זיין אידן און זיי פרייליך מאכן, אבער נישט סתם מאכן ליצנות און זיך נאריש מאכן אויפן חשבון פון א צווייטן איד, וואס דאס איז זייער הארב.

ח.

דער זהר הקדוש זאגט (תקונים נ"ז ע"ב): פורים איז גרעסער פון יום כיפור, וואס מען רופט דאס יום כ'פורים - א טאג אזוי ווי פורים. דארף מען פארשטיין ווי אזוי קען דאס זיין, יום כיפור איז מען דאך מוחל די עבירות פון א מענטש?! נאר ווייל יום כיפור איז מען טאקע מכפר אויף אלע עבירות 'בין אדם למקום', וואס א מענטש האט זיך פארזינדיגט אקעגן אייבערשטן אליין, אויב גלייבט ער אז די טאג איז מכפר [און ער זאגט וידוין] איז מען אים אויף אלעם מוחל (רמב"ם שנגות פרק ג, הלכה ט). אבער אויף עבירות פון בין אדם לחבירו - א מענטש האט געטשעפעט אן אנדערן, איז יום כיפור נישט מכפר ביז ער בעט יענעם איבער (יומא דף פה ע"ב). כל שכן אז מען טשעפעט א רבי'ן רחמנא לצלן, און מען רעדט אויף אים, העלפט נישט אויף דעם יום כיפור, און מען וועט נאך טייער באצאלן

האלט זיך שטארק

דערפאר דא אויף דער וועלט, אמאל ליידיט מען פון די קינדער, פון די נויב, פון שכנים, און מען כאפט נישט אז אלעס האט א פונקטליכן חשבון, וועגן דעם דארף מען מורא'דיג שטארק אכטונג געבן נישט חלילה זיך איבעררייען און אנהייבן צו רעדן, אדער מזלול זיין אין דעם אייגענעם רבי'ן וואס האט זיך געהאלפן, און זיך מוסר נפש געווען דיר א טובה צו טוהן.

אבער פורים טוט מען 'תשובה מאהבה', מען איז מחזק איינער דעם אנדערן, וואס דאס איז די מצוה פון 'מתנות לאביונים', משלוח מנות, מען זאל זיך אויסגלייכן איינער מיט אנדערן, אזוי ווי מען זעהט טאקע, אז פורים נעמט מען זיך ארום און מען קישט זיך איינער דעם אנדערן און מען בעט זיך איבער, ממילא ווערט שוין פאראכטן די עבירות פון 'בין אדם לחבירו', וועגן דעם איז פורים נאך גרעסער פון יום כיפור.

ט.

חנו"ל זאגן (שחר טוב משלי, ט): אלע ימים טובים וועלן בטל ווערן, אבער פורים וועט קיינמאל נישט בטל ווערן. שטעלט זיך א שאלה, מיר ווייסן דאך אז איינס פון די דרייצן עיקרים פון אמונה איז, אז קיין איין טראפ פון די תורה וועט זיך נישט טוישן, אזוי ווי מיר זאגן: אני מאמין באמונה שלימה, שזאת התורה לא תהא מוחלפת, ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא יתברך שמו. אויב אזוי וואס הייסט אז אלע ימים טובים וועלן בטל ווערן?!

נאר די הייליגע רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ד): יעדע יום טוב רופט דעם באשעפער, און עס איז מגלה פארן מענטש אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט, און אלעס ווערט געפירט אינגאנצן אזוי ווי דער באשעפער וויל; און דאס ברענגט אריין אין א מענטש א מורא'דיגע שמחה. אבער פורים וויבאלד מען מעקט אויס דעם אייגענעם עמלק וואס

האלט זיך שטארק

מען האט אין זיך, וואס דאס זענען די אלע ספיקות און קשיות וואס א מענטש האט, ממילא באקומט מען אזא מין שמחה, אז קעגן די גרויסע שמחה ווערט בטל די שמחה פון די דריי ימים טובים, וואס איז אויף א צייט פון שמחה, דאך וועט דאס בטל ווערן צו די שמחה פון פורים, און דאס וועלן מיר זוכה זיין ביי די גאולה.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל שוין זוכה זיין צו דערלעבן דאס צו זעהן מיט די גאולה שלימה בקרוב.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

כי תשא את ראש בני ישראל, דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קי"א): ר'אש ב'ני ישראל איז ראשי תיבות "רבי", און פארקערט, ר'שעים ב'חשף י'דמו (שמואל א, ב): איז אויף ראשי תיבות "רבי".

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, אז מען רעדט נישט דא פון קיין רשעים, ביידע רבי'ס זענען צדיקים, די חילוק איז נאר ביי די חסידים, איין רבי איז ביי אים כי תשא את ראש בני ישראל, ער הייבט אויף די קעפ פון יודישע קינדער, ער איז זיי מחזק, און ברענגט זיי צום אייבערשטן, ער לערנט זיי אויס אז דער אייבערשטער האט זיי ליב, און אז יעדער איד קען צוריק קומען צום אייבערשטן, און אזוי הייבט ער אויף זייערע קעפ.

וידער איז דא אן אנדערער רבי, אפילו ער איז אויף א צדיק, אבער ער האט נישט די כח אויסצולערנען פאר זיינע חסידים זיי זאלן אויף זיין צדיקים, און דערפאר איז רשעים ב'חשף י'דמו, די חסידים בלייבן מיט זייער רשעות, מיט זייער חושף, און מיט זייערע דמיונות.

דערפאר דארף א מענטש זוכן אזא צדיק וואס קען אים אויפהייבן דעם קאפ, אז ער זאל אויף זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד און א צדיק.

(תוך הנחל ליל שבת קודש כי תשא תש"ס לפ"ק)

בעוהש"ת

קונטרס

שְׂמֵחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זאָף

ווי עס ווערט ערקלערט: או 'שְׂמֵחָה' איז די 'נאָוּה' וואס
לײַזט אויס דעם קעניגטש פון אַלע פֿראַבֿעקענען, אויף די
גרויסקייט פון 'אָהדות' און 'שְׁלום' ביי אידן.

פֿאַרנעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א

ל"ה שש"י כי תשא תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענער ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדוננו, מורנו ורבינו

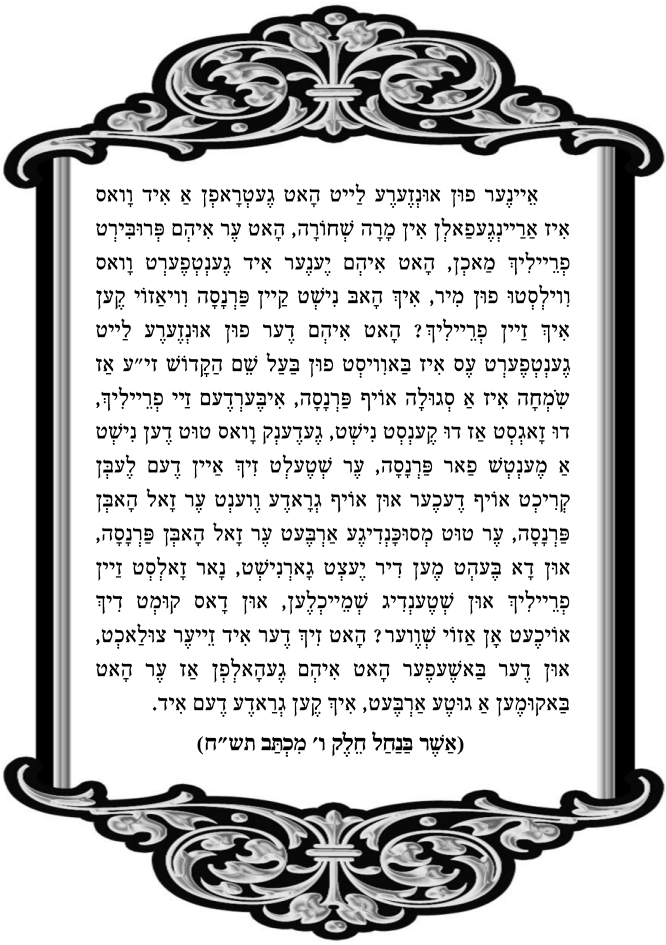
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכער ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאַמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דרך חסידי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

איינער פון אונזערע לייט האט געטראפן א איד וואס איז אריינגעפאלן אין מנה שחורה, האט ער איהם פרוברירט פרייליך מאכן, האט איהם יענער איד גענטפערט וואס ווילסטו פון מיר, איך האב נישט קיין פרנסה וויאזוי קען איך זיין פרייליך? האט איהם דער פון אונזערע לייט גענטפערט עס איז באוויסט פון בעל שם הקדוש זי"ע אז שמחה איז א סגולה אויף פרנסה, איבערדעם זיי פרייליך, דו זאגסט אז דו קענסט נישט, געדענק וואס טוט דען נישט א מענטש פאר פרנסה, ער שטעלט זיך איין דעם לעבן קריקט אויף דעכער און אויף גראדע ווענט ער זאל האבן פרנסה, ער טוט מסופנדיגע ארבעט ער זאל האבן פרנסה, און דא בעהט מען דיר יעצט גארנישט, נאר זאלסט זיין פרייליך און שטענדיג שמייכלען, און דאס קומט דו אויכעט אן אזוי שווער? האט זיך דער איד זייער צולאכט, און דער באשעפער האט איהם געהאלפן אז ער האט באקומען א גוטע ארבעט, איך קען גראדע דעם איד.

(אשר פנחל חלק ו' מכתב תש"ח)

שְׁמֵחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זַאךְ

א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כד): א מענטש דארף זיך צווינגען מיט אלע כוחות צו זיין שטענדיג פרייליך; ווייל אלע צרות און מחלוקת [בפֿרט אין שטוב] קומט נאר ווען א מענטש איז טרויעריג און צובראכן, וואס דורכדעם ווערט אים זיין קאפ זייער קליין און איינגעצויגן, ממילא נעמט ער זיך אויף זיין ווייב, און ער האט שטענדיג טענות אויף איר, און דורכדעם איז ער זיך אליין גורם צרות וכו', אבער ווען א מענטש איז פרייליך איז ער נישט מדקדק אין שטוב, און עס איז גארנישט אז די שטוב איז איבערגעקערט.

עס איז געווען א איד צווישן אנשי שלומינו רבי אהרן קובליטשער זכותו יגן עלינו [דער שווער פון הרב החסיד רבי לוי יצחק בענדער זכרונו לברכה], ער איז געווען זייער ארום, ער האט געהאט ביי זיך אין שטוב נאר הארטע ברויט, [האט ער געמאכט דערפון טאסט און ארויפגעריבן קנאבל אויף דעם] און טיי, דאס האט מען געגעסן און געטרונקן, אבער ער האט געהאט אזא לעכטיגע צורה [אויף איז ער געווען א הויכער און געזונטער מענטש], פאילו איינער וואס האט יעצט געגעסן א פולע פארציע בהמה פלייש.

שְׂמֵחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זַאךְ

עַר הָאָט גֵּעְהָאָט אִינן זײַךְ זײַער שְׂטאַרְק דִּי מִדָּה פֿון 'שְׂמֵחָה', אַז עַר הָאָט פֿרײַלײַךְ גֵּעְמאַכְט יַעֲדֵן אִיד [אַפֿילוּ לְהַבְדִּיל גּוֹיִם], עַר פֿלֶעגְט טאַנצֵן און פֿרײַלײַךְ מַאָכן בײַ יַעֲדֵעַ חֲתוּנָה, אַזױ ווײַט אַז דער מַעֲיָאר פֿון דעם שְׂטֵעטל 'קוּבֵלִיטֶש' הָאָט אִים אַמאַל גֵּעְגֶעבֵן אַ מַתָּנָה אַ קוּה, וואָס דָּאָס אִיז שׁוִין גֵּעװען פֿאַר אִים אַ גאַנצֶע פֿאַרמֶעגֵן, ווײַל אַ קוּה גֵּעַט מײַלֶךְ, און פֿון דִּי מײַלֶךְ הָאָט מַעַן גֵּעְמאַכְט קַעז מײַט סְמײַטֶע און פּוּטֶער.

זײַן ווײַב פֿלֶעגְט אִים פֿרַעגֵן [פֿאַר עַר הָאָט גֵּעְהָאָט דעם קוּה]: אַהֲרֵן! וואָס פֿרײַסטוּ דײַךְ אַזױ שְׂטאַרְק? דִּי קײַנדער הָאָבֵן דָּאָךְ נָאָר הָאַרְטֶע פֿרײַט מײַט קְנאַבֶל, און אַבִּיסֶל טײַ? ! הָאָט עַר אִיר גֵּעַזאַגְט: דו גלײַבֶּסט אַז עָס וועט נאָך אַמאַל זײַן גוט? זאַגְט זײַ אַוּדאִי! זאַגְט עַר: און דעמאַלְטְס וועט מַעַן שׁוִין קֶענען זײַן פֿרײַלײַךְ? זאַגְט זײַ: אַז מַעַן וועט הָאָבֵן גֵּעַלְט און קלײדונג פֿאַר דִּי קײַנדער אַוּדאִי וועל אײַךְ זײַן פֿרײַלײַךְ! זאַגְט עַר אִיר: "אײַךְ בַּאָךְ זײַךְ שׁוִין יַעֲצֵט אױס שְׂמֵחָה פֿון דעמאַלְטְס".

זײַן סֶדֶר אִיז גֵּעװען אַז עַר הָאָט גֵּעַדאַוועגְט גלײַךְ צופֿרײַ 'זוּתִיקײַן', נאַכדעם הָאָט עַר זײַךְ אױסגעפּוּצֵט דִּי שׁוֹף, און זײַךְ מְסַדֵּר גֵּעװען דִּי בַגְדִים, און גֵּענוּמֶען אַ טאַשְׁקֶע און אַרײַנגעלײַגְט דָּאַרְטֵן סִפֶּרִים, אַזױ פֿלֶעגְט עַר אַוועק גײַן יַעֲדֵן טאַג פֿון שְׂטוּב, זײַן ווײַב אִיז גֵּעװען אַ תְּמִימוּת־דִּיגֶע פֿרױ פֿלֶעגְט זײַ אִים פֿרַעגֵן: אַהֲרֵן! וואָס גײַסטוּ? זאַגְט עַר: אײַךְ הָאָב גֵּעֲשֶׁעפֶּטֶן צו מַאָכן. און עַר אִיז אַוועק גֵּעַגאַנגֶען לֶעֱרַנֶען אִין שׁוּהַל אַדער אִין פֿעלד, בײַנאַכְט אִיז עַר צורײַק גֵּעְקוּמֶען.

זײַהי הַיּוֹם, דִּי ווײַב גײַט אַרויס אִין מַאַרְק אַייַנקוֹיפֵן עֶפֶס, און זײַ הָאָט צוגֶעבּוּנֵדן בִּזוּ דַעֲרווײַל דִּי קוּה מײַט אַ שְׂטֵרִיק אַז עָס זאַל נישט אַנטלױפֵן, און ווען זײַ קומט צורײַק, זַעהֵט זײַ צו אִיר גְרוֹיס ווײַטאַג, אַז דִּי קוּה לײַגְט דָּאַרְט אױסגעצױגֵן טױטֶעֶרֶהײַט, עָס הָאָט זײַךְ אַרוּמְגֶעדֶרײַט אַרום דִּי

שמחה איז די גרעסטע זאך

שטריק און זיך דערשטיקט, זי איז געווארן דערפון זייער צובראכן, און ווען ער איז אהיימגעקומען מיט גרויס שמחה אזוי ווי זיין שטייגער, טרעפט ער זיין ווייב און די טעכטער וויינען ביטערליך: די גאנצע עשירות וואס מיר האבן געהאט איז אין איין מינוט פארלוירן געווארן, ווייל די קוה איז געשטארבן. הייבט ער אויף זיינע צוויי הענט און רופט זיך אן: "יאנקען גאט אז נאר די קוה איז געשטארבן, און נישט חס ושלום א קינד".

ווען מען האט אים גענומען אין מיליטער ביי די רוסישע רעגירונג, איז פונקט דעמאלטס ארויסגעקומען א געזעץ, אז ווער עס האט קינדער קען באפרייט ווערן פון מיליטער, אבער אזוי ווי ער איז שוין געווען אין מיליטער, איז זיין טאטע געגאנגען צו די באזע וואו ער איז געווען, און געזאגט פאר דעם הויפט, אז זיין זוהן אהרן האט קינדער און מען זאל אים באפרייטן, האט מען אים געגעבן א באפרייאונג, יעצט האט מען אים געדארפט גיין זוכען צווישן די טויזענטער גוים...

דער סדר איז געווען אז ביי יעדע שטיקל שטח איז געשטאנען א סאלדאט אכטונג צו געבן אויף די סאלדאטן פון יענע פלאץ, האט איין סאלדאט איבערגעגעבן פארן צווייטן זיין נאמען, מען זאל קוקען וואו ער איז, און אויב ער שלאפט נישט, אינמיטן הערט זיין טאטע ווי איינער שרייט: שכינתא בגלותא! האט ער פארשטאנען אז דאס איז זיין זוהן אהרן, וואס קלאגט אויף די צרות פון אידן אינמיטן די נאכט און אזוי האט מען אים באפרייט.

אויף פאצייילט מען אויף אים ווען ער איז געווען אין די מיליטער, און ער האט געמוזט נעבעך זעגן דיקע ביימער פרייטיג צונאכטס, האט מען געהערט ווי ער זינגט זיך אונטער בשעת'ן זעגן (ומירות ליל שבת, זמר כל

שמחה איז די גרעסטע זאך

מקדש): עזר עזר, עזר לשובתים בשביעי, "בחריש ובקציר" עולמים
[מיטן באקאנטן ברסלב'ן נוסח].

דאס איז א מורא'דיגע מדרגה, אז כאטשיג מען איז שוין אזוי אראפ
געפאלן, און מען דארף געבען ארבייטן שבת אין מיליטער, דאך זאל מען
זיך נאך אלץ מחיה זיין, דאס איז די גרעסטע חכמה פון א מענטש.

און דאס איז די סוד וואס דער הייליגער רבי האט אונז מגלה געווען, אז
א מענטש זאל זיך שטענדיג דערהאלטן אפילו אין די שווערסטע מצבים,
און צו דעם איז מען זוכה אז מען איז שטענדיג פרייליך.

מען זעהט אבער אז א מענטש קען ענדערש פאסטן, זיך קוילערן אין
שניי, און אזוי אויף מאכן אלע אנדערע סיגופים, אבער צו זיין פרייליך קען
ער נישט באווייזן, ווייל דאס איז די שווערסטע עבודה (ליקוטי מוהר"ן חלק
ב, סימן כד; שיחות הר"ן סימן כ).

מיט דעם וועלן מיר פארשטיין וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי
מוהר"ן חלק ב, סימן עד): נאך פורים ליינט מען 'פרשת פרה', וואס דאס איז
אן הקנה צו פסח, ווייל אין די פרשה פון פרה ליינט מען ווי אזוי זיך צו
רייניגן פון 'טומאת מת', כדי מען זאל נישט זיין טמא און קענען מקריב זיין
דעם 'קרבן פסח', אבער באמת פורים אליין האט שוין אויף א שייכות צו
פסח, ווייל די נאמען פורים קומט פון די ווארט 'פור' [גודל], און דער אר"י
הקדוש זאגט (עיני פונות האר"י ל' בסוד הפיל פור ובסוד פרה אדומה): אין דעם
ליגט דער סוד פון 'פרה'. ווייל פורים איז שוין אויף א וועג צו פסח וכו',
וועגן דעם איז די אותיות פון דעם ווארט 'פורים' מרומו אין א פסוק וואס
עס שטייט ביי פסח, (שמות כ"ג, ט"ו): שבעת ימים תאכל מצות פאשר צויתך
למועד חדש האביב, פי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני רי'קם. וואס די
לעצטע ווערטער איז ראשי-תבות: פורים; ווייל דורך פורים קען מען זיך

שְׁמַחָה אִיז דִּי גֵרַעסְטֵע זאָך

אַכטונג געבן פון חֲמִיץ אין פֶּסַח, [מער האט דער הייליגער רבי נישט מסביר געווען].

נאר ער האט אויסגעפירט מיט דעם לשון: אין אַנפֿאַנג איז געווען אַלע התחלות פון יום טוב פֶּסַח, וועגן דעם זענען אַלע מצות א זכר צו 'צִיאַת מצרים', אָבער 'זעצט'... [דער הייליגער רבי האט נישט צו געענדיגט].

דער הייליגער רבי נתן זאָגט (לקוטי הלכות ברכת הריח הלכה ד, אות כה): אז דאס גייט ארויף אויף 'פורים', אז זעצט פֿאַנגט זיך אַלעס אָן פון פורים; און אַלע מצות און קדושות וואס א איד האט, נעמט זיך פון פורים.

דאס הייסט, כאטשיג אידן האבן געהאט א מצוה דריי מאל א יאר ארויפצוגיין עולה רגל זיין אין בית המקדש, און ברענגען א 'קרבן ראיה', אזוי ווי דער פסוק זאָגט (שם, שם): וְלֹא יֵרָאוּ פְּנֵי רִיבָם - זאָלסט נישט קומען מיט ליידיגע הענט [ווייל עס איז דא דארט אן א שיעור כהנים, וואס זיי דארפן האבן צועסן]. און מען האט זיך געפריידט אויף דעם וואס מען איז זוכה צו זעהן פביכול דעם אייבערשטן, ווייל אינעם בית-המקדש האט מען געזעהן די שכינה, און פון דעם האט מען באקומען חיות פאר א גאנצן יאר.

דאך אָבער זעצט פֿאַנגט זיך שוין אַלעס אָן דורך פורים, ווייל דער עיקר פון פורים איז די שְׁמַחָה וואס מען פריידט זיך דעמאלטס, און דאס איז די גֵרַעסְטֵע זאָך ביי א איד.

ב.

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י'): פֿאַרן וואס איז א מענטש ווייט פונעם אייבערשטן? ווייל ער האט נישט קיין ישוב הדעת, און פֿאַרן וואס האט ער נישט קיין ישוב הדעת? ווייל ער איז נישט פרייליך, און פֿאַרן וואס איז ער נישט פרייליך? ווייל ער טרעפט נישט די גוטס ביי

שמחה איז די גרעסטע זאך

זיך; ער טראכט: איך בין גארנישט ווערד, איך האב גארנישט קיין גוטס אין מיר. דערפאר - פירט דער הייליגער רבי אויס - דארף מען זיך מחיה זיין מיט דעם אלליין: שלא עשני גוי - ברוך השם, ווי אזוי איך קוק נאר אויס, דאך קיין גוי בין איך נישט! און די 'נקודה טובה' קען מיר קיינער נישט צונעמען.

'מחשבה' איז די זעלבע אותיות פון 'בשמחה', ווייל אז מען איז פרייליך האט מען א 'גדלות המוחין', ממילא לעבט מען בשלום מיט יעדן איינעם, און מען וועט זיך קיינמאל נישט קריגן מיט אן אנדערן.

מען זעהט אמאל א מענטש פאר איין דאלער אדער אפילו פאר א פעני וועט ער זיך הרגענען, ער וועט גיין א פאר מייל ווייטער ווייל דארט איז די פרוכט ביליגער מיט א האלבן דאלער, ער כאפט אבער נישט אז די קאר אדער די באן קאסט אויף געלט, און סך הכל האט ער פארדינט פיר פינעף דאלער, וואס דאס קאסט אים שוין די שפען!

חז"ל זאגן (עירובין ג' ע"ב; ועוד) ווען מען נעמט שטריק צו מעסטן די שיעור פון 'תחום שבת' זאל מען נישט נעמען קיין אויסגעצויגענע שטריק, וואס דאס ווערט אנגערופן 'שוחקות', און אויך נישט קיין איינגעצויגענע שטריק וואס עס האט איינגעשרימפט, וואס דאס ווערט אנגערופן 'עציבות', ווייל דעמאלטס איז עס נישט פונקטליך.

קען מען זאגן א רמז פארוואס ווען עס איז איינגעשרימפן ווערט עס אנגערופן עציבות - טרויעריג, און ווען עס איז אויסגעצויגן ווערט עס אנגערופן שוחקות - שמייכלדיג? נאר מען קען זעהן בחוש, ווען א מענטש איז בעצבות און צופראכן, איז זיין קאפ איינגעשרימפן, און ער פאלט אריין אין א מורא'דיגע קטנות, און פאר א נישטיגן דאלער ווערט ער אויס

שמחה איז די גרעסטע זאך

מענטש, אבער אז א מענטש איז שוחדות - פרייליך, לעבט ער מיט א ברייטקייט אין מח.

דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו זאגט (פרשת מקץ): קארנגייט איז א מורא'דיגע מחלה, וואס יעדער איז ליידער געכאפט דערין אבסיל, און מען מוז דאס אויסרייסן פון זיך. און אסאך מאל ליגט דערין א מורא'דיגע אכזריות אויך, למשל א יונגערמאן וואס פאר פוילקייט שטייט ער אויף עלעף אזייגער, און הערשט איינס אזייגער שטעלט ער זיך דאווענען וכו', און אזוי איז אים שוין דורך געגאנגען רוב טאג מיט גארנישט, און זיין ווייב דארף נעבעך ארבעטן, און זיך נאך זארגן פאר די קינדער אויך, נאכדעם נעמט ער נאך צו איר גאנצע געלט וואס זי האט שווער געארבעט דערפאר, מיט די טענה אז ער דארף די געלט פאר זיינע הוצאות, אדער טיילט ער איר איין וואס צו טוהן מיט די געלט, וואס דאס איז א מורא'דיגע רשעות און אכזריות. אבער אז מען איז פרייליך איז מען נישט מדקדק און מען איז מותר און מען קריגט זיך קיינמאל נישט.

און אז מען ברענגט אריין אין שטוב שמחה, ליידן נישט די קינדער פון קיין פחדים, וואס פון דעם קומט אז קינדער שטאלפערן, דאס איז וואס חז"ל זאגן (גיטין ו' ע"ב): א מענטש זאל קיינמאל נישט ארויפלייגן איבעריגע שרעק אין שטוב. וואס דאס ברענגט אז א קינד זאל ווערן זייער צובראכן, און ער פארלירט זיין זעלבסט זיכערקייט [סעלף קאנפידענץ] און ער שפירט שטענדיג אז ער איז גארנישט ווערט, און אזוי וואקסט ער נעבעך אויף פעלערהאפטטיג, אבער דער הייליגער רבי האט אונז געלערענט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קכה), אז ווען א מענטש וויל דינען דעם אייבערשטן, דארף ער האלטן פון זיך, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברי הימים-ב יז, ו): **ויגבה לבו בדרך ה'.** אזוי אויך זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סא; עיני שיחות הר"ן סימן קמ): **אזוי ווי א מענטש דארף האבן אמונה**

שמחה איז די גרעסטע זאך

אינעם בורא-כל-עולמים אזוי דארף ער אויף האבן אמונה אין 'זיך', אז ער איז אויף חשוב ביים אייבערשטן; דאס האט דער הייליגער רבי געזאגט פאר רבי נתן זכרונו לברכה, וואס ער איז געווען זייער צופראכן ביי זיך, און דער הייליגער רבי האט צוגעלייגט, און אים געזאגט: וועגן דעם האסטו אויף דיר מחלוקת, ווייל דו גלייבסט נישט אין דיר!

דאס הייסט, א מענטש דארף וויסן אז ער קען נא! און ער וועט דאס נא באווייזן! און דאס איז די גרעסטער יסוד אין חינוך ווי אזוי א טאטע דארף מחנה ויין זיין קינד, למשל: א טאטע וואס איז אן עלעקטערישאן, און ער וויל אויסלערנען זיין קינד, און אונדאי ביים אנפאנג כאפט דער קינד עלעקטעריק שאקס, און ער זאגט פאר זיין טאטע: איך קען דאס נישט טוהן! אבער א קלוגער טאטע זאגט פארן קינד: דו קענסט נא! און ער ווייזט אים נאכאמאל וואס נא צו טוהן און וואס נישט, וועלעכע ווייערס מען מעג צאמשטעלן און וועלעכע נישט וכו', און ער לאזט אים נישט פאלן ביז ער לערנט זיך עס אויס.

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות בנים, סימן קז): **הבנים שוטים כשאביהם פעסן** - קינדער וואקסן אויף נאריש, ווען זייער טאטע איז א גערעגטער; ווייל א קינד וויל שטענדיג וויסן זאכן, און ער קומט פּרעגן זיין טאטע, אבער אויב דער טאטע איז גערעגט, און ער שרייט אן דעם קינד: גיי ארויס פון דא! פּרעג מיר נישט קיין קשיות! בלייבט טאקע דער קינד אומוויסנד און נאריש.

דאס איז געזאגט געווארן אפילו בגשמיות, כל שפן ווען עס קומט צו רוחניות דארף מען נאר מחזק זיין אן אנדערן און אים אויפבויען, דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות אהבה, סימן ז): אז דו וועסט מחזק זיין אן אנדערן וועט ער דיך ליב האבן.

שמחה איז די גרעסטע זאך

וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן עד):
"וּעֲכָשִׁיר" - היינט צוטאגס, ווענדט זיך אלעס אין פורים, און דאס איז דער
גרעסטער יום טוב. ווייל שמחה איז די גרעסטע גאולה פאר א מענטש, און
אין דעם ווענדט זיך אלעס.

ג.

נאך א פלאץ זאגט דער הייליגער רבי דעם לשון (מאמר התגלות נפלא מסוד
גדולת התנא רבי שמעון בר יוחאי, תחלת לקוטי מוה"ר, וצ"ח בשפת הנחל):
"וּעֲכָשִׁיר" יש נחל נובע מקור חכמה שאפלו העיר וקדיש גם כן צריך
לקבל משם. ווייל דער הייליגער רבי ברענגט אריין אין א מענטש דעם
ריכטיגן דעת, אז ער זאל זיך קיינמאל נישט פארלירן, אפילו אין די
ביטערסטע צייטן, דורך די אלע עצות וואס דער הייליגער רבי האט אונז
געגעבן, און בפרט דעם סוד פון התבודדות, אז א מענטש זאל וויסן אז ער
קען שטענדיג לויפן צום באשעפער, און אים אלעס דערציילן, און אים
בעטן וואס ער דארף, וואס דאס איז דער גרעסטער מתנה וואס מען קען
נאר געבן פאר א מענטש, וועגן דעם איז דער גרעסטער מתנה אין אונזער
דור, דאס וואס דער באשעפער האט אראפגעשיקט דעם הייליגן רבי'ן דא
אויף דעם וועלט, ווייל נאר דער הייליגער רבי פארשטייט אונז, און הייבט
אונז אויף און ברענגט אונז נאנט צום אייבערשטן, דערפאר האט דער
הייליגער רבי געזאגט: איך האב שוין אנגעגרייט די פלים פאר משיח
צדקינו.

ווייל משיח וועט נאר מגלה זיין אז מען זאל לערנען ליקוטי מוה"ר, ווי
אויף וועט ער אויסלערנען פאר יעדן די עצות וואס עס שטייט דארט, אז
מען דארף זיך מחזק זיין, און רעדן צום באשעפער וכו'.

שמחה איז די גרעסטע זאך

ד.

וועגן דעם גלייך נאך פורים ליינט מען פרשת פרה, וואו עס שטייט ווי אזוי מען רייניגט זיך פון 'טומאת מת', וואס דאס גייט ארויף אויף 'עצבות' רחמנא זעלן, וואס א מענטש איז אזוי פארביטערט און מיואש אז ער שפירט ממש דעם טויט, אזוי ווי מען זעהט ליידער אז מענטשן מאכן מיט, יעדער מיט זיין צרה, און מען קען נישט אנוועקמאכן קיינעמס צרה.

און אפילו ווען מען וויל מחזק זיין א מענטש דארף מען אויף וויסן ווי אזוי מחזק צו זיין און ווי אזוי צו רעדן, און מען דארף האבן רשות אויף דעם פונעם צדיק (עיין לקוטי הלכות, הרשאה הלכה ה), ווייל נישט יעדער מענטש קען רעדן צו אנדערע, אמאל האט יענער צרות פון די קינדער און פון שונאים, אדער ער האט חובות און יסורים, און אז איינער קומט צו אים צו, און געט אים א קלאפ אויפן רוקן, און זאגט אים: זיי פרייליך! שטארק זיך! האט ער אים מיט דעם גארנישט פרייליך געמאכט, נאר נאך מער צופראכן! ער טראכט צו זיך: דו זאגסט אזוי שוין: 'זיי פרייליך', אפער ווילסטו זיך טוישן מיט מיר?!

מען זעהט אז א מעדעצין לייגט מען אריין אין א קעפסל, אדער מען מישט דערין אריין זיסקייט, ווייל אז עס איז ביטער ווילן דאס די קינדער נישט נעמען, די זעלבע זאך ווער עס רעדט צו מענטשן דארף ער וויסן ווי אזוי דאס מלבוש צו זיין און פארשטעלן מיט אזויפיל לבושים ביז יענער וויל שוין הערן און מקבל זיין, וואס אזוי ארום ווערט ער שוין פרייליך.

ה.

נאך א מורא'דיגע זאך געשעהט יום-טוב פורים, וואס דאס איז אויף די העכסטע און וויכטיגסטע זאך ביי אידן, אז אידישע קינדער נעמען זיך צאם מיט א מורא'דיגע אהדות, וואס דאס איז די מצות פונעם טאג: 'מתנות

שמחה איז די גרעסטע זאך

לאַביונים' – אַרויס צוהעלפֿן אַרומעלייט, און שײַן 'משלוח מנות' איינער פֿאַרן אנדערן, און זיך איבערבֿעטן מיט וועם מען האט זיך פֿאַרטשעפֿעט, און פֿאַרמערן ליבשאפט איינער מיטן אנדערן וועגן דעם איז דאס אַזא גרויסער יום טוב.

און ווי פֿאוואוסט איז דער בעל-שם-הַקדוש זכותו יגן עלינו, וועגן דעם אַראַפֿגעקומען אויף די וועלט, צאם צונעמען גאַנץ כּלל ישׂראל.

דער הייליגער רבי ברענגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רו), אז דער בעל-שם-הַקדוש האט געזאגט: עס איז אים געווארן צוויי לעכער אין הארץ פון די מעשה פון ש"ץ ימח שמו, וואס דורכדעם איז ער נסתלק געווארן.

[ווי פֿאַקאנט (עײַן בּספֿר ציצית נובל צבי, מהרה"ק רבי יעקב שאשפורט זכותו יגן עלינו) איז ביי ש"ץ רחמנא לצלן אלעס געווען מותר: 'שלי שלף, ושלף שלי (אבות ה, י), כאטשיג ער האט אויף שטענדיג גערעדט פונעם איבערשטן, אָבער וויפֿאַלד ער איז אַנוועק פון די הלכה, און ער איז אַרויס פון די צמצום פון א איד, איז רחמנא לצלן פון דעם אַרויסגעקומען א גרעסערער צמצום, אז ביים סוף האט ער רחמנא לצלן אינגאַנצן געלייקענט אין באשעפער און כּופֿר געווען בעיקר, ווייל אז עס איז דא 'ריבוי אור' – צופיל לעכטיקייט, איז נאכדעם דא 'ריבוי חשף' – שטאַרקע פינסטערניש.

א איד דאַרף שטענדיג וויסן אז מיר האבן א 'שלחן ערוף' און דאס איז אונזער וועג-ווייזער, פֿאַרקערט אויף, להבדיל אלפי הבדלות די אלע משפּילים און רעפֿאַרמער וכו' וכו', די ערשטע זאך וויאזוי זיי זענען אַנוועק געגאַנגען פון אידשקייט, איז געווען דורכדעם וואס זיי האבן אַנגעהויבן צו טשעפֿענען דעם שלחן ערוף מיט זייער זלזול און ליצנות עפֿרא לפומייהו, און נאכדעם זענען זיי שוין געקומען צום ערגסטען.

שמחה איז די גרעסטע זאך

וואס איז די גרויסקייט פון שלחן ערוף אז אין דעם ווענדט זיך די גאנצע אידישקייט! ? נאר שלחן ערוף איז דער תמצית פון גאנץ תורה שבעל-פה, דער הייליגער רא"ש האט ארויסגענומען די תמצית פון די גמרא, און זיין זוהן רבי יעקב בעל השו"ר' האט נאכדעם געמאכט דעם 'טור', און דאס מסדר געווען אין פיר חלקים [אורח חיים, יורה דעה, אבן העזר, חושן משפט] וואו ער שרייבט אלע הלכות, אבער אן קיין מקורות פון וואו ער האט דאס גענומען, איז געקומען דער 'בית יוסף' און ער האט צוגעצייכענט אויף יעדן שטיקל טור פון וואו ער נעמט דאס.

עס איז געווען אין שטאט קושטאנטינא א גרויסער גאון רבי יוסף בן לב [מהריב"ל] זכורנו לברכה, ער האט געהאט א ריזיגע ישיבה, האט ער מסדר געווען אז איין גרופע זאל לערנען מסכת ברכות, איין גרופע מסכת שבת, און אזוי האבן אלע תלמידים גע'חזר'ט א געוויסע מסכתא אין ש"ס, און ווען ער האט געלערנט 'טור', האט ער גלייך געפארעגט די תלמידים: פון וואו נעמט דאס די טור? און די גרופע וואס האט געלערנט די מסכתא וואו דאס שטייט, האט געענטפערט.

ווען דער הייליגער בית יוסף האט געדרוקט זיין חיבור אויפן טור, האט ער ארויפגעלייגט א 'חרם' אז מען טאר דאס נישט לערנען, [ער האט געהאלטן אז יעדע וועט מען שוין מער נישט לערנען קיין גמרא, מען וועט נאר לערנען טור], אבער וויבאלד פון הימל האט מען דאך געוואלט אז עס זאל נתגלה ווערן די ספר 'בית יוסף', האט פאסירט איינמאל אז זיי האבן געלערנט א שטיקל טור, און קיין שום תלמיד האט נישט געוואוסט די מקור, ער האט נישט געהאט קיין ברירה האט ער זיך מתיר געווען דעם חרם [גדר], און ער האט אריינגעקוקט אין 'בית יוסף' וואס ער האט געברענגט די מקור, און פון דעמאלטס אן האט ער עס שוין געלאזט לערנען (שם הגדולים חלק ב, מערכת ספרים אות ב, סימן נט).

שְׁמִחָה אִיז דִּי גֵרְעֵסְטֵע זאָך

נאכדעם האט דער 'בית יוסף' געמאכט דערפון א קיצור, וואס דאס איז די 'שלחן ערוף', וואס איז אנגענומען געווארן ביי אלע אידן אין די גאנצע וועלט, אזוי ווי דער מגיד וואס פלעגט זיך אנטפלעקן צו אים, האט אים אמאל פאראויס געזאגט (מגיד מישרים בהקדמה; פרשת בשלח ופרשת אחרים): דו וועסט מאכן א ספר וואס וועט ווערן אנגענומען ביי גאנץ כלל ישראל. אזוי ווי מען זעהט טאקע אז עס איז נאכנישט געווען א ספר וואס זאל אזוי שטארק ווערן אנגענומען ביי גאנץ כלל ישראל אזוי ווי דער שלחן ערוף.

ווען עס איז געווען די 'טיילונג' אין אונגארן, ווי הונדערט און צוואנציג גרויסע רבנים, תלמידים פונעם הייליגן חתם סופר וכו', זענען ארויסגעקומען מיטן רוף, אז אידן האבן נישט קיין שייכות מיט די געאלאגן און רעפארמער, זענען זיי געגאנגען צום קיסר פראנץ יוזעף, מאכן חזק פון שלחן ערוף, און געוויזן די אלע הלכות פון 'בית הכסא' (אורח חיים סימן ג), און אזוי ארום צו צושטערן דעם טיילונג, ביז דערנוויל איז דאס אים געווען זייער אינטערעסאנט אז אידן זענען אזא הייליג פאלק, אז אפילו אין 'בית הכסא' האבן זיי הלכות ווי אזוי זיך צו פירן, און ער האט געבעטן מען זאל אים דאס איבערזעצן, און ער איז זייער איבערגענומען געווארן דערפון, און ער האט באשטעטיגט אז זיי זענען גערעכט, מען קען זיך מיט זיי נישט מישן, און מען זאל זיך אפטטיילן, אזוי איז געלונגען צו מאכן דעם טיילונג, און זיי זענען ארויס פון כלל ישראל.

דערפאר האט דער הייליגער רבי אראפגעשטעלט צוויי עיקר יסודות וואס יעדער זאל דאס מקיים זיין יעדן טאג: 'התבודדות', און 'שלחן ערוף'. ווייל אז א מענטש געוואוינט זיך צו און ער רעדט צום באשעפער, ווערט אים צוביסלעך די מוח אויסגערייניגט, און וואס מער ער רעדט צום באשעפער אלץ מער הייבט ער זיך אויף נאך א טפח און נאך א טפח פון די וועלט, ביז ער זעהט נישט און הערט נישט און שפירט נישט נאר דעם

שמחה איז די גרעסטע זאך

בורא-פל-עולמים, און ער רעדט שוין נאר פון באשעפער, וואס דאס איז די העכסטע מדריגה פון איין וייט, אבער פון די אנדערע זייט, ווילאנג א מענטש איז אויף די וועלט, איז יעדע זאך אין א צמצום.

און עס איז דא הלכות אויף יעדן פרט און פרט, סיי ביים ארבעטן, צו וויסן וואס מען מעג גא און וואס נישט, און ווי אזוי מען דארף זיך אכטונג געבן נישט צו גנב'נען און פאפען, וואס דאס איז די הלכות פון חושן משפט. אזוי אויף די הלכות וואס שטייט אין יורה דעה, וואס מען מעג עסן און וואס נישט, און אז א מענטש האט חתונה געהאט איז ווייטער דא הלכות, און נאכדעם די הנהגה פון יעדן טאג, די זמן קריאת שמע ותפלה, און נאכדעם די הלכות פון שבת, וואס דאס איז די הלכות פון אורח חיים.

אבער אויב גייט מען נאר אין רוחניות, און עס איז נישט דא קיין באגרענעצונג, קען מען רחמנא לצלן נאכדעם אריינפאלן אין אלע שמוץ און עובר זיין אויף די גאנצע תורה, אזוי ווי ביי ש"ץ ימח שמו רחמנא לצלן.

דערפאר האט דער הייליגער רבי געזאגט (שיחות הר"ן סימן כ"ט): יעדער איד מוז לערנען יעדן טאג שלחן ערוך, און אפילו ער האט נישט קיין צייט צו לערנען געהעריג אין די רייע וואו ער האלט, דאך זאל ער כאטש לערנען איין הלכה וואו עס זאל נאר זיין, אבער עפעס א הלכה מוז מען לערנען יעדן איינציגן טאג; ווייל אזוי ווייסט מען בערך די הלכות, און מען ווייסט קאטש וואס צו פרעגן. אויף אלע טויזענטער און טויזענטער שאלות ותשובות ספרים וואס קומט כסדר ארויס, אלעס איז געבויעט אויפן שלחן ערוך, נאר וויבאלד אין יעדן דור איז דא נייע ערפינדונגען מוז מען שטענדיג פריש מברר זיין די הלכה ביי דעם.

שמחה איז די גרעסטע זאך

דאס זעהען מיר אויף ביי פורים וואס דעמאלטס איז די העכסטע זאך צו זיין פרייליך וואס דורךדעם קומט מען אן צו אזא הויכע מדריגה, אז אלע קליפות פאלן אנוועק, און מען שפירט שוין אזוי אפען די לעכטיגקייט פון באשעפער, ביז עס בלייבט שוין נישט קיין שום לבושים וואס פארשטעלט דעם באשעפער, און מען זעהט שוין און מען הערט שוין נאר 'אלקות' פון יעדע זאך, ממילא איז שוין נישט קיין חילוק צווישן 'ארור המן' און 'ברוך מרדכי', מען ווייט אז אלעס איז פונעם בורא-כל-עולמים (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג), און אפילו ווען עס איז נגזר געווארן עפעס א גזירה חס ושלום איז עס אויך פונעם אייבערשטן.

דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו האט אמאל געפרעגט זיין זוהן דער הייליגער רבי דובער זכותו יגן עלינו: בערע בערע! מיט וואסערע מחשבות דאווענסטו?! האט ער געזאגט: מיט 'אריף' מיט 'עתיק'. זאגט אים זיין הייליגער טאטע: איך דאווען מיטן שטענדער, ווייל ביי מיר איז אלעס אלקות. אזוי אויך האט ער אים איינמאל געפרעגט: וואס זעהסטו? זאגט ער: א דאך מיט ווענט. זאגט ער אים: איך זעה שוין גארנישט נאר אלקות.

פונדעסטוועגן איז באוואוסט אז דער הייליגער רמ"א וואס ער איז געווען רב אין שטאט קראקא איז ארום געזאגנען פורים ביינאכט דערמאנען דעם עולם צו בענטשן און צו דאווענען מצריב. ווייל פון שלחן ערוך טאר מען נישט אוועקגיין.

און אין דעם גייט אריין די גאנצע ענגן פון 'ידיעה' און 'בחירה', פון איין זייט די 'ידיעה' - איך ווייס אז אלעס איז פון באשעפער, און פון די צווייטע זייט די 'בחירה' - אז מען האט איבער געגעבן פאר א מענטש די בחירה. און דאס איז א זאך וואס די שכל פון א מענטש קען נישט בשום אופן

שמחה איז די גרעסטע זאך

פארשטיין, ווי אזוי קען זיין די צוויי זאכן צוזאמען, נאר אז א מענטש האט זיך שוין אזוי שטארק אויסגערייניגט זיין מן, דעמאלטס ווייסט ער אז די ידיעה ליגט אין די בחירה, און דאס אליין איז די בחירה: ער זאל וויסן אז אלעס קומט פון באשעפער (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא).

ווי באוואוסט האט דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו צוגעזאגט, אז עס וועט שוין נישט זיין קיין 'חבלי משיח', וויבאלד ער מיט זיין ברודער דער הייליגער רבי ר' זושא זכותו יגן עלינו זענען געגאנגען אין גלות און זיך אזויפיל מסגף געווען, האבן זיי שוין מיט דעם אראפ גענומען אלע חבלי משיח. פֿרעגט מען אויף א קשיא, מען זעהט דאך אז עס איז געווען די ערשטע און די צווייטע וועלט מלחמה, ווי מען האט געהרגעט מיליאנען מיליאנען אידן מיט די גרעסטע אכזריות? ! נאר זעהט מען פון דעם, אז אונזער שכל איז צו קליין צו פארשטיין דעם באשעפערס וועגן.

און ווי באקאנט האבן די רשעים ביי די צווייטע וועלט מלחמה געצווינגען אז אידן זאלן אויפגראבן זיין הייליגן קבר, [די ארומיגע גוים האבן געזעהן אז אידן קומען שטענדיג צו דעם קליין שטעטל ליזענסק, צום ציון פון הייליגן רבי ר' אלימלך, און לייגן דארט אראפ קוויטלעך, האבן זיי געמיינט אז די אידן באהאלטן דארט געלט, אבער זיי האבן מורא געהאט צו טשעפענען דעם הייליגן קבר, און זיי האבן דאס געזאגט פאר די דייטשן, די צמלקים ימח שמו וזכרו, און זיי האבן שוין זיכער געמאכט אז אידן זאלן דאס אויפגראבן רחמנא לצלן], האבן צוויי אידן דערציילט ווי אזוי זיי האבן געזעהן אז דער גוף פונעם הייליגן רבי ר' אלימלך איז געווען גאנץ און פריש, און אפילו זיין בארד איז נאך געווען גאנץ [און פארקניפט [קאלטענעס] אזוי ווי ביים לעבן].

שמחה איז די גרעסטע זאך

דערצייילן עדות ווי די גוים האבן שפּעטער געזאגט: אז מען האט ארויסגעהערט פונעם קבר מורא'דיגע ברומען; ווייל דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו האט אויף ווייטער מתפלל געווען.

עס איז באוואוסט אז דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו ווען ער האט געהערט אז עס איז דא עפעס א גזירה, פלעגט ער זייער אסאך איינרייסן מיט תפלה ביים אייבערשטן, האט אים זיין גרויסער תלמיד דער הייליגער רבי נחמן הארידענקער זכותו יגן עלינו [דעם הייליגן רבי'נס זיידע], אמאל געפרעגט: דער רבי זאגט דאך אלעמאל אז יעדע זאך איז בהשגחה פון באשעפער, פארוואס דארף מען אזויפיל איינרייסן, עס איז מן הסתם אזוי נגזר געווארן מן השמים?!

האט אים דער בעל-שם-הקדוש געזאגט: נאך איין מזל אז דו ביזט נישט געווען אין די צייטן פון המן הרשע, ווייל דו וואלסט דעמאלסט אויף געזאגט פאר מרדכי: פארוואס דארפסטו צאמנעמען די קינדער און אזויפיל איינרייסן צו בעטן דעם באשעפער, אלעס איז דאך סיי ווי פון באשעפער?!

אויף דער הייליגער רבי פאר די גזירות זענען ארויסגעקומען האט ער אסאך איינגעריסן מיט תפלה, און ער האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן רעז; ו): אז די גזירה פון נעמען די קינדער אין מיליטער זענען די גדולים שולדיג, ווייל זיי העלפן מיר נישט מתפלל צו זיין דערויף, מיטן אויסרייד אז עס וועט זיכער קיינמאל נישט זיין אזא גזירה. אבער למעשה איז די גזירה ארויס געקומען אין יאר תקפ"ז, און דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן א): איך האב געפועלט ביים אייבערשטן אפצושטופען די גזירה פאר פונעף און צוואנציג יאר. און פונקט פונעף און צוואנציג יאר שפּעטער איז טאקע די ביטערע גזירה פון די קאנטאניסטן ארויס, אז מען

שמחה איז די גרעסטע זאך

האט צוגעכאפט די קינדער פון די עלטערן און זיי אויפגעצויגן אלץ גוים
פרי צו דינען אין מיליטער רחמנא לצלן.

זעהט מען פון דעם אז כאטשיג א מענטש דארף וויסן אז יעדע זאך איז
מיט השגחה דאך אבער דארפן מיר טוהן אונזער'ס, מתפלל צו זיין און
בעטן דעם באשעפער יעדע זאך, "ווייל וואס תפלה טוט אויף, קען קיין
שום זאך אין די וועלט נישט אויפטוהן".

1.

וועגן דעם איז דער בעל-שם-הקדוש געקומען נאכדעם וואס די גוים
האבן אזוי אונטערדרוקט די אידן מיט אזויפיל גזירות, און זיי האבן
געמאכט א אפענע אויפשטאנד אקעגן די אידן, בפרט דורכן חורבן וואס
ש"ץ ימח שמו וזכרו האט אנגעמאכט, דורכדעם וואס ער האט זיך
ערקלערט אלץ 'משיח', און מען גייט אויסגעלייזט ווערן, ממילא דארף
מען דאך אראפנוארפן פון זיך די 'עול מלכות', די זאך פון די רוסישע
רעגירונג, און אזוי פון אלע אנדערע מדינות, ביז אפילו שפעטער אין די
צייטן פונעם בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו זענען נאך געווען די
'פראנקיסטן' ימח שמם וזכרם, אפשטאמיגע פון ש"ץ ימח שמו וואס
דורכדעם איז נעבעך געווארן די גזירות אויף אידן אסאך ארגער, ביז אידן
זענען אינגאנצן צובראכן געווארן.

און אויב איז נישט גענוג געווען די צרות וואס מען האט געהאט
אויסצושטיין פון די גוים, האט זיך נאכדעם אנגעהויבן צרות און מחלוקת
פון אינעווייניג ביי די אידן אליין רחמנא לצלן, די 'לומדים' האבן געהאלטן
אז דער פשוט'ער המון עם זענען 'עמי הארצים', און קען מען נישט זיין
מיט זיי אינאיינעם וכו', עס האט נישט געפאסט פאר די 'לערנערס' צו
דאווענען מיט זיי, ממילא האט מען געמאכט עקסטערע שוהלן פאר זיי,

שמחה איז די גרעסטע זאך

עס איז געווען א שניידער שוהל, א שוסטער שוהל, א פארבער שוהל, ביז דער הייליגער בעל-שם-טוב איז געקומען און דאס מבטל געווען.

נאכדעם איז געווען די 'בעלי מוסר', וואס זיי פלעגן זייער צוברעכן און איבער שרעקן אידישע קינדער מיט זייער שארפע מוסר-רייד וואס זיי האבן געזאגט, דער בעל-שם-הקדוש האט לוחם געווען אקעגן זיי, אזוי ווי דער הייליגער תולדות ברענגט (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים): וואס ער האט געהערט פון זיין רבי'ן דער הייליגער בעל-שם-הקדוש טייטשן, דאס וואס עס שטייט אין פסוק (במדבר כא, ה-ו), נאכדעם וואס די אידן האבן גערעדט אויפן באשעפער און אויף משה, האט דער אייבערשטער געשיקט די נחשים השרפים - ברענעדיגע שלענג, און זיי האבן געביסן דעם פאלק, און א גרויסער עולם איז געשטארבן דערפון; אז דאס גייט היינט ארויף אויף די בעלי מוסר, וואס זיי גייען ארום און שרעקן איבער און בייסן די צובראכענע אידן. ווייל דער בעל-שם-הקדוש איז געקומען אויפצוהייבן כלל ישראל, און צוזאם נעמען כלל ישראל.

איינמאל איז דער בעל-שם-הקדוש געגאנגען מיט די תלמידים אין וואלד, פלוצלינג ווערט ער געלם פון לעבן די תלמידים און ער גייט צו א בוים, און ער האקט זיך זיין קאפ און ער וויינט זייער שטארק, די תלמידים שטייען דארט אין דער זייט מיט א געוואלדיגן פחד, נאכדעם וואס ער האט געענדיגט, פרעגן זיי: רבי! וואס איז דא געשעהן?! זאגט ער: איר זעהט וויפיל טויזענטער בלעטער און צווייגן עס איז דא אויף דעם בוים? אזויפיל פאלשע רבי'ס און מנהיגים וועט ליידער זיין פאר משיח וועט קומען, וואס זיי וועלן פארפירן דעם פאלק און אנמאכן א חורבן.

און אויף דעם איז דער בעל-שם-הקדוש אראפגעקומען אויף דער וועלט: מאחד צו זיין כלל ישראל; און אפילו אז איינער קען נישט לערנען

שמחה איז די גרעסטע זאך

דארף מען אים אויף נישט מרחק זיין, נאר פונקט פארקערט, אים מקרב זיין
און לערנען מיט אים וכו'.

ביז דערנױל אנטשטאטס חסידות זאל צאמנעמען אידישע קינדער, איז
פון דעם אליין געווארן גרופעס מיט גרופעס, ביז איין חסידות קען זיך
ליידער נישט פארטראגן מיט די אנדערע חסידים, אויף אזוי ווייט אז מען
איז זיך נישט משדך איינער מיטן אנדערן רחמנא לצלן.

צדיקים האבן געזאגט: ווען צוויי תלמידי חכמים קריגן זיך ארום חס
ושלום, און שטעקן זיך מיט ווערטליך אין בית המדרש, שטעקן זיך צוויי
מענטשן אין יענער עק וועלט מיט מעסערס רחמנא לצלן!

דאס הייסט, כאטשיג יעדער מעג האלטן אז זיין פשט איז גערעכט, און
זיין שטארק מיט דעם ביזן סוף, אבער נישט ווערן שונאים צוליב דעם, אזוי
ווי מען זעהט ביי די מחלוקת שמאי והלל, וואס כאטשיג 'שמאי' איז
געגאנגען מיט די מדה פון 'גבורה' און ער האט אלץ גע'פסק'נט לחומרא,
און 'הלל' איז געגאנגען מיט די מדה פון 'חסד' און אלעס גע'פסק'נט
'לקולא' (זיין שער הגלגולים, הקדמה לד), און קיינער האט נישט נאכגעגעבן
דעם אנדערן, דאך געפונען מיר אין די משנה (יבמות י"ג ע"ב), אז זיי האבן
זיך משדך געווען צווישן זיך. נאר ווען עס האבן זיך פארמערט תלמידים
וואס האבן נישט גענוג ארויסגענומען דעם לימוד פון זייער רבי'ן, איז
געווארן א גאנצע איבערקערעניש און מחלוקת (סוטה מ"ז ע"ב).

ז.

דאס זעהט מען אויף ביים הייליגן רבי'ן וואס ער איז געקומען מגלה זיין
דעם אייבערשטן, און מחזק זיין, מעודד זיין און משמח זיין אלע
צובראכענע נשמות, און יעדן אויפהייבן, פונדעסטוועגן איז געווארן
דערפון אזויפיל כיתות, כאטשיג דער הייליגער רבי האט געזאגט (תני

שמחה איז די גרעסטע זאך

מוהר"ן סימן שיט): איך וועל מאכן פון ענך כיתות כיתות. האט ער אָבער נישט געזאָגט אז איין גרופע וועט זיך קריגן אויפן אנדערן, נאר יעדע גרופע זאל נעמען די ווערטער פונעם הייליגן רבי'ן לויט זייערע כוחות, אָבער נישט צו טשעפענען דעם צווייטן. נאר וויבאלד מען לערנט נישט גענוג דעם הייליגן רבי'נס ספרים פארקריכט מען זייער שטארק.

דערפאר אז מיר ליידן אזאלעכע צרות אין דעם ביטערן גלות, לאמיר זיך כאטש יעצט צאמנעמען, וואס דורכדעם וועלן די גוים נישט האבן קיין שליטה אויף אונז, אזוי ווי מיר זאגן ביי די מגילה (אסתר ג, ח): ישנו עם אחד - ווען אידן האלטן זיך צוזאמען, דעמאלטס: מפוז ומפחד בין העמים - ווערן די גוים צווישן זיך צושפליטערט. דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות פחד, סימן כד): ווען עס איז דא אחדות צווישן אידן, פאלט א פחד אויף די אומות העולם צו טשעפענען די אידן.

ח.

דער באשעפער האט געהייסן שפריצן די 'אפר הפרה' כדי זיך צו רייניגן פון אלע 'טומאות', און די תורה זאגט (במדבר יט, ב), אז דאס איז א 'חק' וואס מען קען נישט פארשטיין מיטן שכל, ווייל דאס איז מטהר טמאים - עס רייניגט די טמא'נע מענטשן, און צו די זעלבע צייט איז עס אויך מטמא טהורים - דער כהן וואס שפריצט דערפון ווערט טמא.

דאס גייט אויך ארויף אויף היינטיגע צייטן, אז עס קומט א בַחור וואס איז אינגאנצן צובראכן און צושאסן פון זיינע דורכפעלער און גראָבע עבירות, און דער צדיק געט זיך אפ מיט אים, און געט אים התחזקות, כאטשיג ער כאפט נאך אריין דערפאר ביונות פון די טאטע און מאמע: היתכן מען האט פארשאפט זייער זיהן?! [בשעת די עלטערן ווייסן גארנישט ווי צובראכן זייער זיהן איז געווען, און וואו ער וואלט

שמחה איז די גרעסטע זאך

אנגעקומען רחמנא לצלן, וואס מען קען ניטאמאל ארויסברענגען, דערפאר קומען זיי מיט טענות: דער זוהן איז דאך געווען אזא למדן און א ערליכער. און עס איז זייער שווער זיי אויפצוקלערן דעם אמת'ן מצב פון דעם זוהן]. אבער דער זוהן אליין וויסט דאך יא גאנץ גוט ווער ער איז געווען, און אין וואספארא שאול תחתית ער איז געליגן: נישט געלייגט קיין תפלין, נישט געהיטן שבת, געגעסן טריפות, און פון לערנען רעדט מען שוין נישט. און א דאנק דעם צדיק האט ער ברוך השם אנגעהויבן צוביסליך צו לייגן תפלין, היטן שבת, אנגעהויבן צו לערנען מקרא משנה גמרא, ביז ער איז שוין געווארן א גאנצער למדן.

קומט דאך אויס אז ער געווען מוראדיג טמא, און איינער האט אים מטהר געווען, דאך זעהט מען אז ער אליין זאגט שפעטער אויף דעם צדיק וואס האט זיך אזויפיל געפארעט מיט אים, און אים געברענגט צו די אלע גוטע זאכן, אז ער איז גאר טמא! און ער איז נישט אויסגעהאלטן!! דאס איז א חק וואס מען קען נישט פארשטיין.

נאר דאס קומט פון גאונה, אז ער וויל זיין א מנהיג, אבער באמת דארף א איד שטענדיג וויסן און אריינעמען אין זיך, אז עס איז נאר דא דער בורא-כל-עולמים, ממילא אויב מען וויסט אז נאר דער באשעפער איז דא, פאלט שוין אוועק די אלע שטותים און נארישקייטן פון גאות און כבוד, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"רן חלק א, סימן ו): אויב עס אינטערעסירט נישט פאר א מענטש זיין אייגענעם כבוד, און אפילו אז מען פארשעמט אים שווייגט ער, ווערט דורך דעם פארמערט דעם אייבערשטנס כבוד, און אזוי אויף פארקערט נעבעך.

שְׁמֹחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זַאָךְ

ט.

דאס געפונען מיר אין די וואכעדיגע סדרה, ביי די עגל, וואס די גאנצע זאך איז געשעהן, ווייל זיי האבן געזאגט (שמות לב, א): **כִּי זֶה מִלְּשָׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יִדְעֵנוּ מַה הָיָה לוֹ - פִּלּוּצְלִינִג גַּעֲדַעֲנָקֻט מֵעַן שׁוִיִן נִישְׁט מִשֶּׁה רַבִּינוּ, און מֵעַן ווייסט נישט וואס עס איז געשען מיט אים. ווי אזוי איז דאס מעגליך? משה רבינו האט זיך דאך מוסר נפש געווען פאר די אידן אין מצרים.**

און נאך גלייך ביים אנפאנג, ווען ער האט געזעהן ווי צוויי אידן שלאגן זיך, איז ער גלייך געגאנגען מאכן שלום, און מען האט אים נאך געמסר'ט דערפאר, און ער האט געמוזט אנטלויפן פון מצרים, און נאכדעם וואס דער אייבערשטער האט אים שוין געשיקט ארויסצונעמען די אידן, האט ער קודם נישט געוואלט, און ער האט געזאגט פארן אייבערשטן (שמות ד, יג): **שְׁלַח נָא בְיָד תְּשֻׁלַּח. בִּיז דער אייבערשטער האט אים געצווינגען דערצו, דעמאלטס איז ער געגאנגען איינמאל און נאכאמאל צו פרעה, און זיך מוסר נפש געווען פאר די אידן, ווייל פרעה האט אים געזאגט (שמות י, כח): אַז דו וועסט נאכאמאל קומען וועל איך דיר הרגענען! און אלעס האט ער נאר געטוהן כְּדִי צו העלפן די אידן.**

און אזוי האט ער טאקע באוויזן ארויסצונעמען די אידן פון מצרים, און שפאלטן פאר זיי דעם ים, און זיי געבן די תורה, און נאך אלעם גייט מען און מען מאכט אן עגל, אזוי אויך נאכדעם געפונען מיר אז די אידן האבן נאכגעקוקט משה רבינו, אזוי ווי דער דער מדרש זאגט (שמות רבה פרשה נא, סימן ו), אויפן פסוק (שמות לג, ח): **וְהִבִּיטּוּ אַחֲרַי מִשָּׁה. זיי האבן געזאגט: משה איז אַ גִּבּוֹ! ער עסט זיך אן פון אונזער געלט, וועגן דעם האט ער אַזאַ דיקן האלו. דאס באצאלט מען פאר די אלע טובות וואס ער האט געטוהן?!**

שמחה איז די גרעסטע זאך

וועגן דעם איז דאס אויף די זעלבע חק פון פרה אדומה וואס איז מטהר
טמאים, ומטמא טהורים.

.

דערפאר מוז זיך א מענטש מרא'דיג מחזק זיין, און אז ער טוט א טובה
פאר א צווייטן, זאל ער שוין זיין צוגעגרייט און וויסן אז יענער וועט אים
צוריק צאלן שלעכטס, און א מענטש וואס ער האט צוטהן מיט א ציבור,
דארף וויסן פון פאראויס אז מען וועט האבן אויף אים קריטיק, [און א
מענטש וואס וויל נישט באקומען קיין קריטיק, זאל ער גארנישט טוהן...]
דערפאר דארף א מענטש נישט נתפעל ווערן פון א צווייטן.

דאך זאגט שלמה המלך (משלי יז, יג): משיב רעה תחת טובה לא תמוש
רעה מביתו - ווער עס באצאלט צוריק שלעכטס פאר א טובה וואס ער האט
געהאט, וועט זיך די שלעכטס נישט אפטוהן פון זיין הויז. דערפאר איז
קיינמאל נישט פראי צו טשעפענען א צווייטן, בפרט פון איינעם וואס דו
האסט געהאט א טובה, ווייל מען וועט נאכדעם באצאלן דערפאר זייער
טייער.

און מען זעהט טאקע וואס דער עגל האט נעבעך גורם געווען, אז דער
איבערשטער האט געזאגט (שמות לב, לד): וביום פקדי ופקדתי. זאגן אויף
דעם חז"ל (סנהדרין קב ע"א): עס איז נישט דא קיין צרה וואס א מענטש האט,
וואס עס זאל נישט זיין דערין א חלק פון די עגל. פארקערט זעהט מען אויף
אז משה רבינו האט דורכדעם זוכה געווען אז די שכינה האט אים שטענדיג
באגלייט (שמות לג, ח. ועיין ברש"י) און זיין פנים האט אים זייער שטארק
געלאכטן, אזוי ווייט אז ער האט געמוזט פארשטעלן זיין פנים מיט א מאסק
(שם לד, כט).

שְׁמֻחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זָאךְ

י.א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ר"א): צ'דְקָה תְּצִיל מִמָּוֶת (משלי י, ב), איז די ראשי תיבות פון 'מצות'. נאכדעם זאגט דער הייליגער רבי (שם), א סגולה פאר 'חולי נופל' (עפעלעפסי) רחמנא לצלן, צו טיילן צדקה, דאס איז מרומוז אינעם פסוק (תהלים קיב, ט): פ'זֶר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים. וואס איז ראשי תיבות 'נפל'; ווייל דורך צדקה קען מען ניצול ווערן פון די מחלה פון אראפפאלן.

דער הייליגער רבי האט דאס געזאגט אויף א געוויסן צדיק וואס האט געהאט די מחלה, און גענער האט אנגעהויבן צו טיילן צדקה, און ער איז טאקע ניצול געווארן דערפון.

און דער הייליגער רבי זאגט דאס אויף געבן צדקה פאר מצות, קומט אויס אז ווען א מענטש געט געלט פאר 'מעוה חטין', אז אידן זאלן האבן אויף פסח, איז דאס אים מציל פון אלע מחלות און ש'לעכטע קרענק רחמנא לצלן, ווייל אלע מחלות קומט פונעם מח, וואס דאס איז דער עיקר ביי 'חולי נופל'.

עס שטייט אין שולחן ערוך (עין משנה ברורה סימן תכ"ט, ס"ק ב), אז פורים זאל מען שוין אנהייבן לערנען הלכות פסח. און דער הייליגער רמ"א הייבט אן הלכות פסח (אורח חיים סימן תכ"ט סעיף א, הג"ה): נוהגים ליתן מעוה חטין - מען פירט זיך צו געבן געלט פאר מצות אויף פסח. דערפאר דארף מען שוין באזארגן אז אלע אידן זאלן האבן גענוג שפע אויף פסח, און אז מען געט פאר יענעם, העלפט דער אייבערשטער אז מען האט אויף פאר זיך אליין, אזוי ווי צדיקים האבן געזאגט א רמז, אז דאס ווארט 'ונתנו', קען מען ליינען די זעלבע אויף ביידע זייטן, אהין און צוריק; צו ווייזן אז ווען מען געט צדקה באקומט מען דאס צוריק פון הימלעל.

שמחה איז די גרעסטע זאך

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל קענען שטענדיג זיין משפיעים - געבן פאר יענעם, און נישט דארפן אַנקומען צו טובות פון יענעם, ווייל דאס איז די גרעסטע קללה, אזוי ווי מיר זעהען אז איינס פון די תפלות וואס דער כהן גדול האט מתפלל געווען איין מאל א יאר, ווען ער איז אריין לפני ולפנים אין קדשי קדשים, און ער האט נאר געזאגט גאר א קורצע תפלה, האט ער געבעטן: שלא יצטרכו עמך בית ישראל זה לזה - אידישע קינדער זאלן נישט דארפן צוקומען איינער צום אנדערן. ווייל דאס איז די גרעסטע ברכה, צו זיין א משפיע, און שטענדיג געבן נאך און נאך.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ד): דורך צדקה מאכט מען אויף א טיר פארן מענטש. און וואס מער צדקה מען געט אלץ מאכט מען אים אויף נאך א גרעסערע טיר; דערפאר איז די גרעסטע זאך צו געבן צדקה בפרט אויף פסח.

זאל דער אייבערשטער העלפן מיר זאלן אלע האבן א חלק אין מעות חייטין אויף פסח, ממילא וועלן מיר שוין אלע האבן שפע. אזוי אויף זאלן מיר קענען איינער דעם אנדערן מחזק זיין, און דער עיקר זוכה צו זיין צו שמחה.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~

מפתח שמות אנשים וספרים

א

43.....	בני יששכר	רבי אלימלך מליזענסק ז"ע	37, 48,
231.....	בעלי מוסר		160, 167, 219, 228
109, 73, 53, 38, 36,	בעל התניא ז"ע	רבי אלעזר רוקח ז"ע	177.....
227		אותו האיש	22.....
35.....	גבור	רבי אהרן קובלימסער ז"ע	213.....
37.....	גלח	אור הישר למהר"ם פאפאריש ז"ע	163
140, 100.....	הרבי מנארליץ ז"ע	אחד מאנ"ש	178.....
100.....	הנבאי של הרבי מצאנו ז"ע	אנשי טלומינו	178, 179.....
189.....	רבי גרשון קיסובער ז"ע	אר"י הקדוש ז"ע	5, 98, 99, 115,
128.....	גדולי ומנהיגי ישראל		127, 163, 189, 192, 216
159.....	דגל מחנה אפרים	אור יקר להרמ"ק ז"ע	147.....
הרה"ק רבי דובער ז"ע	[בן של בעל	רבי אברהם קאליסקער ז"ע	11.....
227.....	התניא ז"ע]	אלשיך הקדוש	55, 58, 123, 171
67.....	הפלאה ז"ע	רבי אברהם חיים מזלמשוב ז"ע	[בעל
73, 22.....	יואל משה		66.....
228.....	הרה"ק רבי זושא ז"ע	בית יוסף	36, 224.....
רבי זאב וואלף ממשארני-אוסטרך	ז"ע	בו מלך	71.....
117.....		בעל ענלה	40.....
149.....	חזן איש ז"ע	בעל שם טוב הקדוש ז"ע	59, 117,
53.....	חבורה [חבריא]		159, 169, 189, 223, 229, 230, 231,
105, 18.....	רבי חיים וויטאל ז"ע		289
65.....	החינוך	הרבי רבי בונם מפרישיטא ז"ע	54.....
		ברכת פריץ	30.....

מפתח שמות אנשים וספרים

ב

ליקוטי אמרים תניא.....109	חכם.....42
רבי לוי יצחק מבארדיטשוב ז"ע145, 171	חכם ותם.....196
מגיד מישרים.....225, 36	חפץ חיים ז"ע.....163
מגיד מסמרא אחרא.....36	חתם סופר ז"ע.....225
רבי מענדל מפרימישלאן ז"ע.....118	טובי הקהל.....66
המגיד הגדול ממענקרימש ז"ע 169, 39	רבי יעקב שמעון משפטייוקע ז"ע 118
מלמדים.....110	רבי ישכר רב מבעלז ז"ע... 163, 206
מחנכים.....110	רבי ישראל סאלאנטער זצ"ל.....96
המנחת אלקער מחוקקאמש ז"ע.....140	רבי ישראל קארדווער זצ"ל.....25, 72
מאור ונשמש ז"ע.....93	רבי יעקב בעל הטורים ז"ע.....224
מגלה עמוקות ז"ע.....38	רבי ישראל בער אודעסער ז"ל.....78
מונה באצבע.....205	רבי יוסף בן לב [מהריב"ל] ז"ע...224
רבי מרדכי'לע נאדבורנער ז"ע178, 206	יהודים מפולין.....100
רבי מנשה יהודה לייב ז"ע (מסמרינשוב)140	רבי יעקב ששפורט ז"ע.....223
רבי מנשה לייב מסאסוב ז"ע 66, 125	רבי לוי יצחק בענדער ז"ל.....213
רבי ר' מאיר פרימישלאן ז"ע.....190	ר' יונה לעבל ז"ל.....52
רבי מנשה קורדבירו ז"ע.....108	יסוד ושורש העבודה ז"ע.....32
רבי מאיר מטעפליק ז"ע.....178	כף החיים.....204
מהר"י ט"ב.....169	כוכבי אור.....185, 187, 71
נועם אלימלך.....167, 160, 37	פונות הארז"ל.....216
	כתבי האר"י ז"ל.....38

225.....	קיסר פראנץ יוזף	90.....	רבי נחמן אב"ד משערין זי"ע
177.....	קיסר מהאלאנד	41.....	נחבי מצווחיף
171.....	קדושת לוי	229, 117, 117.....	רבי נחמן הארדינקער זי"ע
30.....	קריינא דאגרתא	29.....	סטייפלער גאון זי"ע
41.....	רבי יצחק אייזיק מקאמארנע זי"ע	70, 38, 22, 206, 205, 169, 128, 108, 89, 73.....	אדמו"ר מסאטמאר זי"ע
106.....	רש"י הקדוש	114, 18.....	ספר הברית
207, 159, 4.....	רמב"ם ז"ל	138, 21.....	ערב רב
224.....	רא"ש	193.....	רבי עקיבא איגר זי"ע
237, 227, 204.....	רמ"א זי"ע	230.....	פראנקיסמן
115.....	ראשית חכמה	192, 176, 130.....	פרי עץ חיים
230, 226, 223, 38.....	רש"י	43.....	רבי פסח לאנגוואם זי"ע
36.....	שד"ך	הרב הקדוש מצאנו זי"ע [דברי חיים]	140, 99, 92, 68.....
178.....	שו"ת שאילת יעב"ץ	צדיקים, 7, 15, 24, 44, 58, 135.....	237, 232, 206, 171, 137.....
224.....	שם הגדולים	157.....	צדיק אמת
232.....	שער הגלגולים	145.....	רבי צדוק הכהן מלוברין זי"ע
114.....	שער הכוונות	169, 146.....	הצמח צדק מליבאוויטש זי"ע
162, 115.....	שער רוח הקודש	136.....	הצאר של רוסלאנד
38.....	שלחן ערוך הרב	223.....	ציצית נובל צבי
106.....	שערי הגלגולים	159.....	צפנת פנח
40.....	רבי שלמה קארלינער זי"ע	112.....	קב הישר

מפתח שמות אנשים וספרים

119	רבי שמחה [אביו של רבנו] ז"ע...
8	עור גדול.....
140	הרב הקדוש משינאווע ז"ע.....
147	שק"ה הקדוש.....
	הרה"ק בעל שם שלמה זכותו יגן
140	עלינו.....
231	תולדות יעקב יוסף ז"ע.....
108	תומר דבורה.....

מוד' ה' לידאין ובריתו להודיעם זה שמו נאמר לו

ומסוף מאד גם לפרנסה ולהצלתה
מכל העגמים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמנם בכל יום

תקון נרא ונפלא מאד מאד
לכלליות הדמסאים
ודוא פנים הברית, רחמייה לילנו

ת'יקון הפלאי

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
במצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

זכא לדפוס על-די
חסידו פרסלב
עיה"ק ורש"לים תכב"א

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשנה מזמורים אלו לכל הצדיקים
האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים
אשר בארץ הקמה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע
מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו וננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות
נריע לו: כי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד
קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו עליידי ההוא טמיר
ונעלם בשם כל ישראל:

טז * מכותם לדוד שמרני אל כי-חסיתי בך:
ב אמרת ליהנה אדני אתה טובתי בל-עליך:
ג לקדושים אשר-בארץ הקמה ואדירי בל-חפציי
ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל-אסיד
ה נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם על-שפתי:
ו יהנה מנת-חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
ז חבלים נפלו-לי בנעמים אפי-נחלת שפרה עלי:
ח אברך את-יהנה אשר ישעני אפי-לילות יסרוני
כליותי: ^ה שויתי יהנה לנגדי תמיד פי מימיני
בל-אמוט: ^ט לכן | שמח לפי ויגל כבודי אפי-
בשרי ישכן לבטח: ^י כי | לא-תעזב נפשי לשאול
לא-תתן חסידך לראות שחת: ^{יא} תודיעני ארץ
חיים שבע שטחות את-פניך נעמות בימינך
נצח:

לב * לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרֵי נִשְׁוִי פֶשַׁע בְּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁרֵי-אָדָם לֹא יִחַשֵׁב יְהוָה לוֹ עֵוֹן וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ג כִּי-הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עַצְמִי בְּשִׂאתִי
 כָּל-הַיּוֹם: ד כִּי | יוֹמָם וּלְיָלֵה תִכְבֵּד עָלַי יְדָךְ נִהַפְּךָ
 לְשִׂדֵי בְחֵרְבֵנִי קִוִּץ סֵלָה: ה חֲטָאתִי אוֹדִיעָךְ וְעוֹנֵי
 לֹא-כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאתָ עֵוֹן חֲטָאתִי סֵלָה: ו עַל-זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל-חֹסֵיד | אֱלֹהִים לְעַת מַעַל רַק לְשֹׁטֵף מִיַּם רַבִּים
 אֱלֹוֵי לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סִתַּר לִי * מִצַּר תִּצְרֵנִי
 רַבִּי פֶלֶט תִּסּוּבְּנֵי סֵלָה: ח אֲשַׁפִּילְךָ | וְאוֹרְךָ
 בְּדַרְדְּ-זוֹ תִלְךָ אִישְׁעָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל-תִּהְיוּ |
 כְּסוֹס בְּפֶרֶד אִין הַבֵּין בְּמִתְנַוֶּרְסֵן עָדִיו לְבָלוֹם
 בַּל קָרַב אֱלֹהִים: י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרִשָּׁע וְהַבּוֹטֵחַ
 בַּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּנֵו: יא שִׂמְחוּ בַיהוָה וְגִילוּ
 צְדִיקִים וְהִרְגִינוּ כָּל-יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא * לְמַנְעֵחַ מִזְמוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרֵי מִשְׁפִּיל אֶל-
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֵהוּ
 וּיְחַיֵּהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרְץ וְאֶל-תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֵיבָיו:
 ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל-עַרְשׂ דְּוֵי כָּל-מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכֵת
 בְּחַלְיוֹ: ה אֲנִי-אֲמַרְתִּי יְהוָה תִּנְנֵי רַפְּאָה נַפְשִׁי
 כִּי-חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מִתִּי יָמוֹת
 וְאָבַד שְׁמוֹ: ז וְאִם-בָּא לְרֹאוֹת | שׂוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ

* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

יִקְבִּץ אֶמֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ יִדְבֵּר: ^ה יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׂוּ
 כָּל־שִׁנְאֵי עָלַי | יִחַשְׁבוּ רָעָה לִּי: ^ט דְּבַר־בְּלִיעַל
 יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם: ^ז נִס־אִישׁ
 שְׁלוֹמִי | אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי בּוֹ אֹכַל לֶחֶמִי הַגְּדִיל עָלַי
 עָקַב: ^י וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֹמָה לְחֵם:
^{יב} בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי־חִפְצָתְךָ בִּי כִּי לֹא־יָרִיעַ אֹיְבֵי
 עָלַי: ^{יג} וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכַּתְךָ בִּי וּתְצַיְבֵנִי לְפָנֶיךָ
 לְעוֹלָם: ^{יד} כְּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם
 וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לַמְּנַעֲחַ מִשְׁכִּיל לִבְנֵי־קִרְחָה: ^א כְּאֵיל תִּעְרַג
 עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם פֶּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֱלֹהִים:
^ג עֲמָאָה נִפְשֵׁי | לְאֱלֹהִים לְאֵל חֵי מְתֵי אָבּוֹא
 וְאַתָּה פְּנֵי אֱלֹהִים: ^ד הִיִּתְהַלֵּי דְמַעְתֵּי לְחֵם יוֹמָם
 וְלַיְלָה כְּאֵמֶר אֵלֵי כָּל־הַיּוֹם אֵיךָ אֱלֹהֶיךָ: ^ה אֵלֶּה
 אֲזַכְּרָה | וְאַשְׁפֹּכָה עָלַי | נִפְשֵׁי כִּי אֶעֱבֹר | בְּסֶדֶךְ
 אֲדִידָם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
 חוֹנֵנִי: ^ו מַה־תִּשְׁתַּחֲוֶהֶנּוּ | נִפְשֵׁי וּתְהַמִּי עָלַי הוֹחֲלֵי
 לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אֲוֹדְנֵנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִינוּ: ^ז אֱלֹהֵי עָלַי
 נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עֲלֵי כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֲרִץ יִרְדֵּן
 וְחַרְמוֹנִים מִהַר מִצְעָר: ^ח תְּהוֹם־אֵל־תְּהוֹם קוֹרָא
 לְקוֹל עֲנֹזֶיךָ כָּל־מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְדֶיךָ עָלַי עֲבְרוּ:
^ט יוֹמָם | יֵצֵה יְהוָה | חֲסִדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי
 תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: ^י אֲזַמְּרָה | לְאֵל סְלַעֵי לְמָה

שְׂבַחְתָּנִי לְמַדְּ-קִדְרֵךְ אֱלֹהֵי בְּלַחֲזֵן אֹיִבִי: * בְּרַצַּח |
 בְּעַצְמוֹתַי חֲרַפּוֹנִי עֲזָרְדִי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כָּל־הַיּוֹם
 אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: * מַדְּ-תִשְׁתַּחֲוִי אֶנְפְּשִׁי וּמַדְּ-תִתְּחַמֵּי
 עָלַי הַזְּחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אֲדַנּוּ וְיִשׁוּעַת פָּנָי
 וְאֱלֹהֵי:

נט * לְמַנְעַח אֶל־תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכַּתָּם בְּשִׁלַּח
 שְׂאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לַחַמִּיתוֹ: * הַעֲיִלְנִי
 מֵאִיִּבֵי | אֱלֹהֵי מִמֶּת־קוֹמָמִי תִשְׁגָּבֵנִי: * הַעֲיִלְנִי
 מִפְּעָלֵי אֲזֶן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: * כִּי הִנֵּה
 אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֵינִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־
 חַטָּאתַי יְהוּדָה: * כָּל־יְעוֹן יִרְעוֹן וַיִּפְּוֲנוּ עוֹרָה
 לְקַרְאֹתַי וּרְאָה: * וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים | עֲבָאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיצָה לְפָקֵד כָּל־הַגּוֹיִם אֶל־תַּחֲזֹן
 כָּל־בְּגָדֵי אֲזֶן סֵלָה: * יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יַחֲמוּ כַּכֶּלֶב
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: * הִנֵּה | יִפְּעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת
 בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שִׁמְעַ: * וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־
 לָמוֹ תִלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: * עֲזוּ אֱלֹהֵי אֲשֶׁמְרָה כִּי־
 אֱלֹהִים מִשְׁגָּבֵי: * אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדְּמֵנִי אֱלֹהִים
 יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרֵי: * אֶל־תַּחְרַגֶּם | פֶּן־יִשְׁפְּחוּ עָמִי
 הַנִּיעַמּוֹ בְּחִילֶךָ וְהוֹרִידֵמוֹ מִגִּגְנוֹ אֲדָנִי: * חַטָּאת־
 פִּימוֹ דְּבַר־שִׁפְתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגִאוֹנָם וּמֵאֲלָה
 וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: * כָּל־כַּחַטָּה כָּל־הָאֵימָנוֹ וַיִּדְעוּ
 כִּי־אֱלֹהִים מוֹשֵׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה:

טו וישבו לערב יהמו ככלב ויסוכבו עיר: טז הַמָּה
 יניעון לאכל אס-לא ישבעו וילינו: יז ואני |
 אשיר עזך וארנן לבקר חסדך פי-היית משגב לי
 ומגוס ביום צר-לי: יח עזי אליך אזכרה פי-אלהים
 משגבי אלהי חסדי:

עז * למנצח על- ידותון לאסף מזמור: ב קולי *
 אל-אלהים ואצעקה קולי אל-אלהים והאזין
 אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגרה
 ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: ד אזכרה אלהים
 ואהמיה אשיחה | ותתעטף רוחי סלה: ה אחות
 שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו חשבתי ימים
 מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה
 עם-לבבי אשיחה ויתפש רוחי: ח הלעולמים
 יזנח | אדני ולא-יסיף לרעות עוד: ט האפס לנצח
 חסדו גמר אמר לדר ודר: י השבח חנות אל
 אס-קפץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חלותי היא
 שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי-יה פי-אזכרה
 מקדם פלאך: יג והגיתי בכל-פעלך ובעלילותיך
 אשיחה: יד אלהים בקדש דרפך מי-אל גדול
 באלהים: טו אתה האל עשה פלא הודעת בעמים
 עזך: טז גאלת בזרוע עמך בני-יעקב ויוסף סלה:
 יז ראוד מים | אלהים ראוד מים יחילו אף ירגזו

* באמרו אל אלהים תכוון המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד הזי יו"ד מ"ם

תְּהוֹמוֹת: ^ח זָרְמוּ מַיִם | עֲבוֹת קוֹל נָתַנּוּ שְׁחָקִים
 אֶת־הַצִּיָּדָה יִתְהַלְכוּ: ^ט קוֹל רַעְמָה | בְּגִלְגַּל הָאִירוֹ
 בְּרָקִים תִּבְּל רְגֹזָה וְתַרְעַשׂ הָאָרֶץ: ^כ בָּיִם דְּרָפָה
 וְשִׁבִילָהּ בְּמַיִם רַבִּים וְעַקְבוֹתֶיהָ לֹא נִדְעוּ:
 כֹּא נִהְיֶת כְּצֵאֵן עֲמֹה בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ « תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדַנִּי מֵעוֹן אֶתָּה
 הָיִיתָ לָּנוּ בְּדַר וְדַר: ^ב בְּטָרָם | הָרִים יִלְדוּ
 וְתִהְיוּ אֶרֶץ וְתִבְּל וּמַעוֹלָם עַד־עוֹלָם אֶתָּה אֵל:
 ג תֵּשֵׁב אֲנוֹשׁ עַד־דָּפָא וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם:
 ד בִּי אֵלֶּף שָׁנִים בְּעִינֶיהָ בְּיוֹם אֶתְמוֹל בִּי יַעֲבֹר
 וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָהּ: ^ה זָרְמָתָם שָׁנָה יִהְיוּ בְּבִקְרָה
 בְּחָצִיר יִחְלַף: ^ו בְּבִקְרָה יִצִּיץ וְחִלְף לְעָרֵב יִמּוּלֵל
 וְיִבֹשׁ: ^ז בִּי־כְלִינוּ בְּאַפָּה וּבְחִמְתָּהּ נִבְהַלְנוּ:
 ח שִׁתָּה עֹנֵתִינוּ לְנִגְדָה עֲלָמְנוּ לְמֹאזֵר פְּנִיָה: ^ט בִּי
 כָּל־יָמֵינוּ פָּנּוּ בְּעַבְרַתָּהּ כְּלִינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹ־הֶגְהָ:
 י יְמֵי־שָׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שְׁבָעִים שָׁנָה וְאֵם בְּנִבּוֹרָת |
 שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרֵהָבִם עָמַל וְאֹן בִּי־גֹז חֵישׁ וְנִעְפָּה:
 יא מִי־יִודַע עוֹ אֶפְדָּה וּכִירֹאתָ עַבְרַתָּהּ: ^{יב} לְמַנּוֹת
 יָמֵינוּ בֶּן הוֹדַע וְנִבְא לְבַב חֲכָמָה: ^{יג} שׁוּבָה יְהוָה
 עַד־מָתִי וְהִנַּחֵם עַל־עַבְדֶּיךָ: ^{יד} שְׁפַעְנוּ בְּבִקְרָה
 חֲסִדָּךְ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל־יָמֵינוּ: ^{טו} שְׁמַחְנוּ
 בַּיְמֹת עֲנִיתָנוּ שָׁנוֹת רָאִינוּ רַעְהָ: ^{טז} יִרְאֵה אֵל־
 עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּהּ וְהַדְרֶךְ עַל־בְּנֵיהֶם: ^{יז} וַיְהִי | נָעַם

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קה * הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְּשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
 עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוּ-לוֹ זַמְרוּ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל-
 נַפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב |
 מִבְּקִשֵׁי יְהוָה: ד דְּרֹשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בְּקִשׁוֹ פָּנָיו
 תִּמְיֵד: ה זְכְרוּ נַפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפְתּוֹ
 וּמִשְׁפָּטֵי-פִיו: ו זַרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
 בְּחֵירָיו: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ
 מִשְׁפָּטָיו: ח זְכֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר עֲוֹה לְאֵלֶיךָ
 דוֹר: ט אֲשֶׁר כָּרַת אֶת-אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
 י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
 יא לֵאמֹר לֵךְ אֲתָן אֶת-אָרֶץ-כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלָתְכֶם:
 יב בְּהִיזְתֶּם מִתִּי מִסֵּפֶר כַּמְעַט וְגֵרִים בָּהֶ:
 יג וַיִּתְּהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל-עַם אֲחֵר:
 יד לֹא-הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
 טו אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁחֵי וּלְנִבְיָאֵי אֶל-תִּרְעוּ:
 טז וַיִּקְרָא רַעַב עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְהַלְתֵּיהֶם שָׁבַר:
 יז שָׁלַח לַפְּנֵיהֶם אִישׁ לְעַבְדֵי נִמְכָר יוֹסֵף: יח עָנּוּ
 בְּכָפֶל רָגְלוֹ בְּרֹזֶל בָּאָה נִפְשׁוֹ: טט עַד-עַתָּה
 בֹּא-דְבָרוֹ אֲמַרְתָּ יְהוָה עֲרַפְתָּהוּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ
 וַיִּתִּירָהוּ מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׁמוֹ אֲדוֹן
 לְבֵיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל-קְנֵינּוֹ: כב לְאִסֵּר שָׂרָיו בְּנִפְשׁוֹ

וזקניו יתפם: כג ויבא ישראל מצרים ויעקב גר
 בארץ-חם: כד ויפר את-עמו מאד ויעצמהו
 מצרים: כה הפך לפם לשנא עמו להתנפל בעבדיו:
 כו שלח משה עבדו אהרן אשר בחר-בו: כז שמו-
 כם דברי אתותיו ומפתים בארץ חם: כח שלח
 השף ויהשף ולא-מרו את-דברו: כט הפך את-
 מימיהם לדם וימת את-דנתם: ל שרץ ארצם
 צפרדעים בחדרי מלביהם: לא אמר ויבא ערב
 כנים בכל-גבולם: לב נתן גשמיהם פרד אש
 להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם וישפר עין
 גבולם: לד אמר ויבא ארפה וילק ואין מספר:
 לה ויאכל כל-עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם:
 לו ויך כל-בכור בארצם ראשית לכל-אונם:
 לז ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו פושל:
 לח שמה מצרים בעאתם פי-נפל פחדם עליהם:
 לט פרש ענן למסך ואש להאיר לילה: מ שאל
 ויבא שָלו וְלָהֶם שָׁמַיִם יִשְׁפִיעֵם: מא פתה עור
 ויזובו מים הלכו בעציות נהר: מב פי-זכר את-
 דבר קדשו את-אברהם עבדו: מג ויוציא עמו
 בששון ברנה את-בְּחִירָיו: מד ויתן להם ארצות
 גוים ועמל לאמים ירשו: מה בעבור | ישמרו
 תקיו ותורתיו ינצרו הללויה:

קלז * על־נְהָרוֹת | בְּבַל שָׁם יִשְׁכְּנוּ גַם־כְּבִינוּ
 בְּזַכְרֵנוּ אֶת־צִיּוֹן: ב על־עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ
 כְּנֹרֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שְׁאַלְנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי־שִׁיר
 וְתוֹלְלֵינוּ שְׁמַחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אֵיךְ נָשִׁיר
 אֶת־שִׁיר־יְהוָה עַל אֲדָמַת נָכַר: ה אִם־אֲשַׁכְּחֶךָ
 יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְבַּק לְשׁוֹנִי | לְחַפִּי
 אִם־לֹא אֲזַכְּרֶכִי אִם־לֹא אֶעֱלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַם עַל
 רֹאשׁ שְׁמַחָתִי: ז זָכַר יְהוָה | לְבִנְי אָדָם אֵת יוֹם
 יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ | עָרוּ עַד הַיְסוּד בָּהּ:
 ח בַּת־בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁר־י שִׁישְׁלֶם־לָךְ אֶת־
 גְּמוּלָךְ שְׁגֻמָּתְ לָנוּ: ט אֲשֶׁר־י שִׁיאַחֲזוּ וְנַפֵּץ אֶת־
 עַלְלִיךָ אֶל־הַסַּלַּע:

קנ * הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־אֵל בְּקֶדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
 עִזּוֹ: ב הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרַב גְּדָלוֹ:
 ג הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֶבֶל וּבְנֹזֶר:
 ד הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחוּל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִנְבִּי:
 ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְצִלִי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצִלִי תְרוּעָה:
 ו כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהנה שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל:
 ותשועת צדיקים מיהנה מעוזם בעת צרה: ויעזרום יהנה ויפלטם מפלטם
 מרשעים ויושיעם כי חסו בו: